

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul IX - 1907

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Poarta viitorului (poezie)
2. Din paginile jurnalului unui ostaș cu termen redus
3. Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios - VI
4. Priviri aruncate în suferința pentru Hristos
5. Amintiți-vă de soția lui Lot
6. Totul lui Isus (poezie)
7. Ce este adevărul?
8. Răsărit de soare (poezie)
9. Strigătul de la miezul nopții și ora luceafărului de dimineață
10. Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios – VII
11. În furtună pe insula Sylt (poezie)
12. Mori și ia ființă!
13. Ismael

Nr. 1 Poarta viitorului

Dumnezeu deschide porțile viitorului;
Bucuria mea!
El fericirea-mi de-ar lăsa
Pe alte mâini sau chiar pe-a mea,
N-ar fi așa!

Cum aș ști eu ce-amar, ce griji
M-ar aștepta?
Prefer să-mi spună liniștit,
Din zori și până-n asfințit:
„Bună-i voia Mea!”

Prin faptul că nu știu nimic,
Siguranță-mi aduc;
Când merg prin ceață bătând,
El îmi ia mâna, spune blând:
„Eu te conduc!”

Nu-I știu planul, dar una e
Scăparea mea:
Al meu e Sfânt Cuvântul Său;
El mi-e Sfat, e Prietenul meu,
E partea mea!

Mai mult am decât necesar;
Și-s liniștit mereu.
El știe ce mi-e mie ascuns,
Merg peste mări și țări supus,
Cum vrea Dumnezeu!

(Tradus din engleză în germană de F. W. v. V.)

*„DOMNUL este lumina și mântuirea mea; de cine să mă tem?
DOMNUL este tăria vieții mele; de cine să-mi fie frică?” (Psalmul 27,1.)*

Nr. 2 Din paginile jurnalului unui ostaș cu termen redus

Publicăm următoarele pagini ale jurnalului, puse amabil la dispoziția noastră de către autor, pentru că acestea sunt o dovadă că adevăratul creștinism, viața din Dumnezeu, dau la iveală în clasa socială a soldaților la o concepție ideală, în care este putere pentru datoria zilnică. Aceste pagini lasă să se observe în același timp, că în câte o inimă care bate sub uniformă trăiesc gânduri și sentimente mult mai adânci decât bănuim.

Octombrie

În fiecare zi este zi de luptă. O grijă am: să mă port mereu ca un om al lui Dumnezeu. Nicăieri nu este așa de greu să trăiești ca ucenic al lui Hristos, ca în serviciul militar. ... Astăzi s-au adunat la un loc pentru prima oară șase uniforme la studiul biblic și la rugăciune.

...

Noiembrie

Cum îi înviorează totuși Dumnezeu mereu pe ai Săi! Azi-dimineață, în pauza de mic dejun, m-a strigat plutonierul meu și mi-a poruncit să iau loc lângă el. „Spuneți, care este de fapt diferența dintre teologia modernă și cea veche?” Atunci i-am spus liber și deschis diferența uriașă. El era de părere că un Isus „modern” nu putea fi un sprijin pentru un muribund. „Nu, sigur că nu!”

Eu trăiesc în credința Fiului lui Dumnezeu. El știe cât de mult aș vrea să fiu zi de zi spre binecuvântare cel puțin pentru un suflet de soldat! ... Dumnezeu îi lasă pe ai Săi să Îi experimenteze credințioșia până în cele mai mici lucruri. Astăzi mărșăluim pentru prima dată la locul de tragere și am făcut primul exercițiu cu muniție de război. Acum câțeva vreme, sergentul nostru de tragere m-a prezentat ca cel mai rău trăgător dintre cei cu termen redus, și prima mea lovitură de glonț a fost – centru – 12; am fost unul dintre cei mai buni trăgători. Cum așa? L-am rugat pe Mântuitorul meu să stea în spatele meu și să-mi orienteze pușca; și El a făcut-o. ... După-amiază ne-am adunat câțiva camarazi pentru cititul Bibliei. Îl credeam capabil pe Isus de o biruință în garnizoană. Fiecare în parte trebuie să se lase întâi pregătit ca o unealtă pe care Dumnezeu s-o poată folosi. ... Discuție serioasă cu „ordonanța” mea, pe care Stăpânul voia s-o binecuvânteze. ...

El m-a ferit să devin indolent; aceasta este o plăcere pentru cel rău, dar pentru mine este o povară chiar josnică.

Decembrie

De aceea doresc să fac în serviciu cât mai mult posibil – în puterea lui Dumnezeu -, ca mărturia mea despre Isus să nu slăbească.

Domnul m-a păzit ca să-mi pot face serviciul cu răbdare și dragoste – ca El. Când mă gândesc ce a suferit Cel fără vină pentru cei împovărați de vină, atunci nu mi se clintește nici o fibră a feței, chiar dacă s-ar spune de o sută de ori: „Culcat! Salt la marș! Marș!”

Astăzi dimineață am stat sub ochii examinatori ai domnului colonel. Isus a stat în spatele meu și atunci totul a mers bine.

Astăzi după-amiază, când am intrat într-o odaie din cazarmă, m-au întâmpinat chiote respingătoare și am auzit tot felul de: „Consilier religios!” „Ne este sete!” și așa mai departe. Am spus: „De la mine nu primiți nici o picătură” și mai târziu, în sala de instrucție, unii m-au sâcâit rău pe ascuns cu lovituri.

Gândul la El, care S-a lăsat bătut liniștit și tăcând, a fost pentru mine o rază de lumină. Acum contează că am fost găsit ca un ucenic smerit, blând și curajos al lui Isus. Eu nu pot nimic și dacă vreau ceva, atunci fac totul pe dos; dar Dumnezeu meu are putere. ...

Cât de multe are totuși cineva în Isus al lui! Numai de-aș putea câștiga oameni pentru El!

... Ambele examinări individuale au trecut cu bine; ele sunt într-adevăr cele mai grele. Firește că în viață ele nu se termină. Acum sunt bucuros că Cel care își spune părerea despre mine este Isus al meu, Judecător și Salvator în același timp.

Locotenentul-major mă „imită” în ultima vreme bătător la ochi. I-am spus aceasta lui Isus și am făcut un efort să vorbesc în rugăciune despre el ca despre *iubitul meu locotenent-major*. Și astăzi a vorbit prietenos cu mine. ...

Ziua de naștere a împăratului

Seara a fost serbarea companiei. Am rămas o jumătate de oră, apoi am dispărut și m-am întâlnit cu câțiva frați soldați într-un loc liniștit. Aici l-am adus pe domnitorul nostru, rugându-ne, *înaintea Împăratului ceresc*.

Februarie

La ora 11 dimineața – apel îmbrăcați cu „vestonul 3”. Trebuie să participăm și noi, cei de la termen redus? Noi n-avem „vestonul 3”. – Dar eu eram de părere că trebuie să fim și noi acolo. Însă camarazii nu voiau. Așa că am rămas departe și ne-am eschivat; și eu la fel. După-amiază, primul lucru pe care l-au auzit a fost acesta: căpitanul l-a văzut pe unul dintre

camarazii de la termen redus și l-a muștruluit. „Fatalitatea merge repede” și Dumnezeu Și-a educat copilul. A venit pedeapsa: nici un concediu!

La locul de tragere am avut o discuție cu un plutonier. El m-a întrebat: „Nu vă este neplăcută viața de soldat, unde se înjură atât de mult?” „Firește! Și înjuratul este păcat; căci orice înjurătură este luare în deșert a Numelui divin.” Atunci el a spus: „Așa este” - - și a înjurat mai departe.

Martie

După-amiază – oră biblică cu soldații credincioși. Psalmul 46. Noi ne simțim neajunsul din serviciul Împăratului ceresc și cerem de la El dragoste arzătoare pentru camarazii care stau la prăpastia morții și credință puternică în puterea biruitoare a lui Isus.

În leatul de sub mine era un om care nu voia să știe nimic despre Isus. Și, într-o dimineață a fost verificat costumul nostru. O, ce spaimă! Uitasem să mă periez la spate. Pe material mai erau lipite stropiturile din ziua precedentă. „Cum arătați!”, mi-a șoptit vecinul ostil lui Isus. Apoi a venit rândul lui; și ce nimicitor a fost criticat sărmanul de către locotenent, pentru câteva pete mici! Așa de tare s-a înfierbântat acesta, că a trecut pe lângă mine și pe lângă stropiturile din ziua precedentă. Dumnezeu mi-a auzit suspinul. Dumnezeu le poartă de grijă alor Săi, aceasta este realitate.

Aprilie

Tocmai în seara când noi, cei de la termen redus, i-am invitat pe subofițerii companiei – eu am pus articolele de fumat -, am avut cu câțiva o discuție ciudată despre Dumnezeu, păcat, Isus și înviere.

Mai

Încă sunt la fel de mândru și puțin maleabil; nu vreau să vorbesc despre superiorii mei, dar iată, o vorbă... și cârtesc și eu cum fac camarazii mei. Dar aceasta va trebui să se schimbe. Și sentimentul meu iritat trebuie să stea sub guvernarea Dumnezeului minunat.

Iulie

Încerc să fiu un caporal blând pentru subalternii mei. Eu lupt împotriva înjurăturii și a grosolaniei și găsesc câte o scânteie de noblețe divină printre soldați. Își croiește drum printre ei și un curent de a accepta cântările germane, curate, și de a le elimina pe cele vulgare. Îi mulțumesc Dumnezeului meu!

August

Paradă militară împărătească. A fost înălțător cum Maiestatea Sa a călărit spre regimentul nostru și scoțând sabia, a strigat: „Regiment, ascultă comanda mea!” Apoi a fost un marș bun de paradă.

În ultima săptămână am avut multe neplăceri în slujbă. Adesea, când crezi că faci cum este cel mai bine, tocmai atunci nu iese nimic. O, eule drag și rău, jos cu tine! Jos de tot!

Septembrie

Ca „subofițer de serviciu” aveam de verificat noaptea odăile companiei, dacă toți oamenii sunt la locul lor; atunci am văzut în una din camere un tablou minunat. Un recrutar zăcea în genunchi în fața patului său, lângă scăunel. El era și unul dintre aceia care plecau genunchii în ora de meditație a soldaților.

Încă un eveniment. În una dintre aceste zile am mers după-amiază de la locuința mea spre cazarmă. Pe drum mi s-a alăturat un muschetar al unui regiment dintr-un alt oraș, care era încartiruit aici. L-am salutat prietenos, pentru că se dăduse așa de amabil la o parte pe trotuar. Acum mergeam împreună pe același drum. Treptat am urcat dealul. El era de părere că era situată sus cazarma, dar că totuși era frumos pe o asemenea înălțime. „Da”, am spus eu și l-am privit în ochi; „de aici ai o privire liberă și - ești aproape de cer”. Atunci camaradul m-a privit cercetător: „Sunteți și dumneavoastră aproape de cer?” „Da, dragă, laudă lui Dumnezeu!”, am spus eu; „și dumneavoastră la fel?” Atunci i-am întins mâna și el mi-a întins-o pe a lui.

„Atunci suntem frați; ce frumos!”, am spus eu și i-au strălucit și lui ochii. Ne-am despărțit cu străngeri de mâini și „Rămâi cu Dumnezeu!”

Zi de manevră. Prima zi de încartiruire. Am intrat în sat obosiți și înfierbântați, însetați și flămânzi. Fiecăruia i s-a indicat locul lui de odihnă. Am fost întâmpinat cu amabilitate de către gazda mea și condus în marea încăpere a familiei. Gospodina grijulie m-a înviorat cu tot felul de bunătați. Am vorbit cu ea despre Isus și aceasta i-a făcut bine. După cină am ținut o oră de meditație și rugăciune și i-am încredințat pe toți în mâna lui Isus. Apoi s-au retras toți și am adormit bucuros într-un pat enorm, în spatele unei ferestruici îmbrăcată în verde. Le merge bine alor Săi.

Pluton, stai! Astăzi este ultima zi de manevră. De dimineață, la traversarea în marș a unui orașel, am văzut pe o casă inscripția: „Tot ce are suflare să laude pe Domnul!” Ea a răsunat din nou adânc în sufletul meu. M-am gândit la zilele de manevră și la tot timpul de stat în haina militară și „Îl vor numi: Minunat”.

De multe ori a fost foarte dur și greu și brațul adesea obosit de luptă. Dar Isus a stat în spatele meu.

Stau liniștit și sufletul meu strigă: „Jos coiful pentru rugăciune: „Tot ce are suflare să laude pe Domnul!”

Nr. 3 Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios

VI

(Despre ambiția soldătească)

Dragul meu prieten,

Ceasul în care ați devenit un copil al lui Dumnezeu dintr-un copil al lumii, conține totodată *avansarea supremă în grad de care veți avea parte vreodată*. Căci niciodată nu putem să avansăm mai sus de acest grad: să fim un copil și moștenitor al Dumnezeului veșnic, un ales și iubit de Isus. Acceptând că sunteți făcut apt și destinat de Domnul să deveniți feldmareșal, atunci acest cel mai înalt rang soldătesc ar fi totuși numai o strălucire care zboară repede. Oricât de mare ar fi privilegiul și responsabilitatea pentru dumneavoastră, să ocupați un loc atât de înalt ca mărturisitor al lui Isus, oricât de mare și cu efecte extinse în circumstanțe ar putea fi influența binecuvântată pe care dumneavoastră o veți exercita într-o astfel de funcție, totuși, ceasul în care va trebui să lăsați în urmă toată strălucirea și succesul și onorurile pământești se va apropia cu viteza vântului. Dar ceea ce a devenit partea dumneavoastră în ziua convertirii și a nașterii din nou este un bun veșnic, indestructibil, o moștenire care nu se strică și nu se veștejește.

Cu siguranță că orice succes soldătesc dăruit nouă, orice avansare în ierarhia militară sunt un dar al Tatălui nostru ceresc. Orice avansare ar trebui întâi să-l smerească în țărână pe orice ucenic al lui Isus, ca să-I mulțumească Aceluia care l-a purtat până atunci și care i-a deschis acum poarta ca să-i slujească împăratului și patriei într-un post mai înalt și mai plin de influență și să-L proslăvească pe Isus în fața ochilor lumii. Chiar și în calitate de credincioși suntem îndrumați să propășim în profesiunea pământească cu ajutorul Domnului. Este bine și necesar ca un creștin adevărat să slujească cu evidențiere și recunoaștere, ca lumea să vadă că „evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are promisiunea vieții de acum și a celei viitoare” (1 Timotei 4,8). Chiar și o privire asupra nevoilor familiei, asupra educației copiilor face ca dorința după o poziție mai înaltă să fie una legitimă. Dar la fiecare avansare, pe lângă talent și succes există și responsabilitate. Căci noi (adică cei credincioși) va trebui să arătăm deschis în fața scaunului de judecată al lui Hristos, dacă pe drumul vieții, în meseria pământească, am trăit pentru Isus și dacă am propovăduit virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Dar nu numai aceasta – pe lângă succesul pământesc al

unei poziții militare înalte, pentru credincioși există în afară de responsabilitate și *primejdia pentru viața lăuntrică*. De aceea spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți cu cei smeriți” (Romani 12,16). Aceasta șterge năzuința ambițioasă, egoistă după poziții înalte, influență și putere. Această ambiție este normală pentru orice om neconvertit; succesele lui pământești ies adesea strălucitor la lumina zilei; dar Dumnezeu ne poruncește să nu căutăm folosul nostru, ci al altuia. Pentru un creștin din tagma soldaților nu există o laudă mai frumoasă decât aceea pe care vrăjmașii lui Daniel i-au adus-o inconștient slujitorului sus-pus al lui Dumnezeu: „Atunci oamenii aceștia au zis: „Nu vom găsi nici un pretext împotriva acestui Daniel, în afară numai dacă am găsi vreunul în legătură cu legea Dumnezeului lui.”” (Daniel 6,5). Acest Daniel a fost capabil să nesocotească *tot ce posedă privind rangul și onorurile, ca să-I rămână credincios lui Dumnezeu*. Dar el n-a păgubit nimic din cauza aceasta. Fericirea unui creștin nu se bazează pe onoarea din partea oamenilor și pe succesul pământesc. El spune și în acest domeniu: „Știu să fiu smerit, și știu să trăiesc în belșug. ... Pot totul în Hristos, care mă întărește.” (Filipeni 4,12-13).

Important este numai lucrul acesta, ca un credincios, acolo unde stă, să-L proslăvească pe Isus prin credincioșie devotată și altruism și să nu-și îndeplinească datoria pământească din ambiție, ci *din dragoste pentru Domnul*.

Dacă vrem să apreciem corect *primejdia* unei poziții soldățești înalte pentru un credincios, atunci să ne gândim că orice pagubă în viața lăuntrică, orice răcire a inimii față de Domnul, orice an în care n-am adus rod pentru El, înseamnă o pierdere eternă, care nu poate fi compensată cu nici o strălucire pământească sau succes. „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8,36.)

Dacă Domnul găsește de bine să-l aducă pe unul de-al Său într-o poziție înaltă, atunci El îi va oferi aceluia zi de zi tot ce are nevoie privind puterea și înțelepciunea, atâta timp cât ucenicul lui Isus Îl mărturisește pe Domnul său în fața lumii. Și pe calea fiecărui ofițer credincios a pregătit Dumnezeu fapte în care el trebuie să umble. (Efeseni 2,10.) Domnul vrea să stea cu puterea Lui peste slăbiciunea noastră, ca noi să-L proslăvim ca mărturisitori ai Lui în fața lumii, în fața celor mari și a celor de rând. Ținta și scopul vieții noastre este onoarea *Sa*, nu a noastră. A-I face Lui bucurie, aceasta trebuie să fie cel mai profund motiv al ostenețelor noastre în tot ce facem.

Dar aici, ambiția de soldat constituie o ispită mare și puternică pentru inima omului, ispita ca să părăsească această cale îngustă și să caute onoarea proprie, admirația oamenilor, să se scalde în propria strălucire. La bărbații cu concepții ideale, ambiția soldățească se îmbracă în forma cea mai nobilă posibil. Un astfel de om își pune în joc toată persoana, vrea să realizeze cât mai mult, nu se teme nici de oboseală, nici de *primejdie*. Inima spune cu bună știință: Nu caut folosul meu, caut binele împăratului și al patriei. Ne considerăm totuși mai presus de toți aceia care fac în câmpul muncii aceleași eforturi, fac aceleași sacrificii cu muncă devotată ca să câștige bani. La aceștia din urmă succesul se reflectă în bogăție și prin urmare, de multe ori în desfătare. Dar la noi este vorba numai despre onoare, să putem să slujim și să ne jertfim pentru onoare. Nu este aceasta, cinstit vorbind, o poziție incomparabil mult superioară pentru omul cu concepții nobile? Din punct de vedere omenesc este fără îndoială așa și acest punct de vedere corespunde într-un simțirii noastre germane. Dar pentru ofițerul *credincios*, stâncile ambiției sunt la fel de *primejdioase* ca ispitele bogăției pentru negustorul credincios. Nouă ne-a fost inoculat gândul, inconștient chiar și pentru noi, că rangul cel mai înalt ar fi ținta propriu-zisă și fericirea supremă. Acesta există în esența stării de soldat. Corespunzător acestuia, retragerea din serviciu într-un rang inferior trece drept nefericire; și cine ar putea să nege, că pentru o inimă firească lucrul acesta n-are toate caracteristicile unei nefericiri? Chiar și priveliștea părinților care văd eșecul exterior al unui fiu iubit, îi face rău. – Dacă boala este motivul, atunci omul are de-a face cu inevitabilul. Dar dacă motivul este aprecierea nefavorabilă a superiorului său, atunci pentru cel în cauză problema poartă pecetea nefericirii,

- cu excepția că el poate să ia din mâna Domnului, în pace, un asemenea eveniment care determină toată viața lui s-o ia în direcții noi.

Acesta este numai un aspect al problemei, cel personal. Celălalt este și mai plin de semnificație. Retragera din armată a unui ofițer credincios este o pierdere pentru cauza lui Dumnezeu, o diminuare și o deteriorare a mărturiei pentru Isus în fața ochilor camarazilor noștri. Noi trebuie să dorim și să ne rugăm nu de dragul nostru, ci al împăratului, al patriei, al poporului nostru și de dragul cauzei lui Dumnezeu, ca ofițerii credincioși să fie menținuți în pozițiile înalte și pline de influență – *dar niciodată cu prețul tăgăduirii credinței lor!*

Aici există una dintre primejdiile cu care ambiția soldătească îl amenință pe credincios: se ajunge așa de ușor la aceea, că în privința ținutelor și a dorințelor soldățești care ne stau în față, inimii firești să i se pară scuzabil să-L tăgăduiască pe Domnul, sau mărturia credinței, sau părtașia cu copiii lui Dumnezeu, ca să evite o dojană sau o apreciere nefavorabilă. Fie ca Domnul să-i păzească pe ai Săi de o asemenea ispită, ca să rămână credincioși Aceluia care a părăsit tronul Tatălui ca să moară pentru noi în batjocura lumii, ca răufăcător, pe lemnul blestemat. Aici vine în discuție diferența care există între năzuința sfințită, străduința îndreptățită dumnezeiește după o performanță profesională superioară a unui creștin adevărat - și ambiția personală a unui bărbat al lumii. Inima noastră firească, eul nostru înnăscut, dorește să-i eclipseze pe toți ceilalți, să valoreze mai mult, să ajungă mai departe decât alții. Egoismul ne este înnăscut; el dorește și trebuie să dorească să fie recunoscut și laudat în propriile performanțe, căci aceasta este condiția preliminară pentru a ajunge mai sus. Dar oricât de sus am ajunge, - inima nu va fi niciodată sătulă de succesele ambiției. Dimpotrivă, cu cât obținem mai mult, cu atât dorim mai mult. Bucuria oricărei înălțimi urcate va fi de cele mai multe ori mult prea repede diminuată de privirea tânjitoare după următoarea treaptă de mai sus. Fiind conștient de propriile prestații și merite, omul își înalță capul și uită că totul a fost dar și har. Oare cine i-a menținut acestui bărbat sănătatea? Cine l-a ocrotit în primejdie?

Cu totul altfel stă în acest caz un copil al lui Dumnezeu în fața Domnului său, atunci când El dă succes și reușită – el Îi dă plin de recunoștință onoarea Aceluia ale cărui daruri sunt toate acestea. Numai în dragostea lui Isus ajunge inima la odihnă. Ferice de cel care poate într-adevăr să spună:

Sclavul Tău a fi e mai mare cinstire,
Decât rege peste țară și oștire.
Am destul, căci Te am pe Tine;
Duhul-mi se bucură nespus!
Unde-i un astfel de dar pentru mine,
De găsit pe pământ și-n ceruri sus?
Inima-mi prea mare-i când să prindă,
Dar prea mică e să Te cuprindă!

Profesiunea noastră este aproape singura care include necesitatea de a fi laudat public la toate ocaziile. Orice critică, fie la inspecție, fie pe terenul de manevră, trebuie să se termine cu laudă și recunoaștere, în caz contrar se înregistrează un eșec care este dezbătut și care apasă propria inimă. Despre succes sau eșec este vorba adesea chiar și în viața socială. Astfel, viața zilnică a ofițerului conține, și anume, cu atât mai mult cu cât stă mai sus, multe momente care ating ambiția militărească și care poartă în sine primejdia să se intereseze mai mult de opinia oamenilor decât de părerea Domnului. Caracterele slabe, oamenii egoiști sunt înfrânți de asemenea ispite într-o măsură deosebită; firile tari, independente, se pot păstra libere de aceste influențe. Dar viața soldătească aduce mereu ispitele puternice de a face loc caracterului pământesc, egoismului, trufiei, de a pune eul pe primul loc.

Acestor ispite le este supus și un ofițer credincios. El are nevoie de mult har ca să-și urmeze calea în pacea lui Dumnezeu și pentru a păzi credința, încât cariera lui militară să se odihnească în mâinile și în decizia Aceluia care poartă toate lucrurile cu puterea cuvântului Său, care îi iubește pe ai Săi de nespus. Cine se lasă păzit în aceasta, acela va învăța în educația Domnului să nu se îngrijească de cât de sus ajunge – un copil al lui Dumnezeu lasă lucrul acesta în seama Tatălui său ceresc -, dar învață să fie preocupat de a fi plăcut Domnului, și să-L slujească și să-L mărturisească în viață.

Dintre primejdiile ambiției militare pentru un credincios mai face parte și aceasta, că, cu cât stă el mai sus, cu atât lumea îi pretinde mai mult să-și facă viața casnică mai mondenă prin relații sociabile. Aici este nevoie de mult har și păzire pentru a trage această linie limpede și marcantă de graniță la pragul unei case creștine: afară domnește lumea, dar înăuntru stăpânesc Domnul și Cuvântul Său. Cât de important este lucrul acesta pentru familia unui ofițer credincios, mai ales și în privința educării copiilor!

Calea pentru copiii devotați ai lui Dumnezeu este întotdeauna îngustă. Nu există nici o profesiune în care satan, stăpânul acestei lumi, să nu trezească impresia că în această meserie este imposibil să trăiești după Cuvântul lui Dumnezeu, ca ucenic al lui Isus, despărțit de felul de a fi al lumii. Dar dacă un copil al lui Dumnezeu știe că: „Eu stau aici unde vrea Domnul să mă aibă”, atunci el poate fi liniștit; Dumnezeu are o cale pentru ai Săi. De asemenea, El îl va menține pe un ucenic devotat în profesiunea de ofițer atâta timp, și-l va face să avanseze atât cât aceasta se va face spre proslăvirea lui Isus și spre mântuirea alor Săi. Numai lucrul acesta este important, ca noi să-I fim credincioși și să privim în viitor cu încredere deplină în ajutorul Său. Pentru Dumnezeu nu există dificultăți. Credința pune atotputernicia lui Dumnezeu în fața oricărei dificultăți. Vrajmașul vrea să-i descurajeze pe credincioși prin circumstanțe amenințătoare și să-i momească la a-și ascunde credința față de lume. Dar Domnul spune: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11,40.) Aceasta o experimentăm și astăzi. Simțim, într-adevăr, această apăsare a atmosferei lumii care ne înconjoară, în mod deosebit când stăm izolați în cercul tovarășilor de rang, dar Domnul nu-i lasă singuri pe ai Săi. Când cresc valurile, când inima este gata să se teamă, credința Îl recunoaște pe El umblând pe apele agitate de furtună. Inima aude curând strigătul Său: „, Eu sunt. Nu vă temeți!”

Atunci suntem în stare să umblăm prin credință pe valuri, în întâmpinarea Lui. El ne duce în siguranță la mal. La capătul drumului mulți vor mărturisi același lucru pe care un ofițer credincios l-a spus cândva soției lui, la capătul lungii sale cariere binecuvântate: Am fost de multe ori îngrijorat și apăsător, dar Domnul a avut întotdeauna o cale pentru mine. Dificultățile au fost numai în capul meu, nu pe calea pe care m-a condus Domnul. Într-adevăr, de multe ori părea așa, că drumul duce spre un zid stâncos, în care nu se vedea nici o poartă; dar dacă am ajuns prin credință la zidul de stâncă, a existat o poartă deschisă și o cale sigură.

Al dumneavoastră.....

„Cel care dă sămânța semănătorului și pâine pentru hrană va vă da și vă va face din belșug sămânța de semănat și va face să crească roadele dreptății voastre” (2 Corinteni 9,10).

Nr. 4. Priviri aruncate în suferința pentru Hristos

Din schimbul de scrisori al ofițerului spaniol,

Emanuel Matamoros de Garcia,

cu un creștin german, din anul 1863

În volumul din anul 1905 este povestită convertirea tânărului ofițer spaniol, ca și suferințele lui pentru Hristos, perseverența lui și plecarea lui acasă.

Ni s-a pus la dispoziție un schimb de scrisori ale acestui martor devotat, cu un credincios german, pe care îl vom publica, astfel ca mulți copii ai lui Dumnezeu să învețe să cunoască mai bine privilegiul de a suferi pentru Hristos.

I

Scrisoarea care urmează îi este adresată lui Matamoros, pe când acesta, după o detenție de trei ani, își aștepta sentința în închisoare.

E....., 7 martie, 1863,

Este un mare privilegiu de a suferi pentru Domnul Isus, dar nu mulți se bucură de acest privilegiu într-un grad așa de mare ca dumneavoastră. Fie ca mereu să vă priviți situația din acest punct de vedere, și atunci vă va fi ușor să suportați totul.

Când suferim, devenim asemenea lui Isus, dar contribuim de asemenea la răspândirea Împărăției lui Hristos. Pavel scrie în 2 Timotei 2,10, că el va răbda totul de dragul celor aleși, iar dumneavoastră puteți fi sigur că suferințele dumneavoastră vor fi un mijloc în mâna lui Dumnezeu, pentru răspândirea adevărului în Spania.

În situația dumneavoastră este în mod deosebit liniștitor să vă gândiți că Domnul Isus a spus în Ioan 14,1-4, că El va reveni ca să ne ia la El, ca să fim și noi acolo unde este El. Locul nostru este la Isus și Domnul Isus va veni din cer ca să ne ia la El. Cuvântul lui Dumnezeu se încheie cu acest adevăr: Apocalipsa 22,12. 17. 20. Același adevăr îl găsiți în 1 Corinteni 15,51-52 și 1 Tesaloniceni 4,15-18. Acest adevăr îl găsiți și în Filipeni 3,20-21 și Dumnezeu vrea ca noi să ne înviorăm cu această nădejde.

Da, când va veni Domnul Isus, totul se va termina: toată lupta, toată suferința, toată slăbiciunea, orice lucrare neterminată și apoi va începe tot ce este desăvârșit și ce ne face desăvârșit de fericiți. Îl vom vedea pe Isus așa cum este (1 Ioan 3,3), - ce privește va fi să-L vedem pe Acela care s-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, care a vândut totul ca să cumpere ogorul, care este lumea aceasta, și pentru care, noi, care am fost niște păcătoși mizerabili, am însemnat o perlă atât de prețioasă, încât El a pus totul în joc ca să ne posede.

Este de asemenea foarte minunat să recunoaștem deplin importanța pe termen lung a lucrării lui Isus. El a spus odinioară la cruce: „*S-a sfârșit!*” Da, iubite frate, răscumpărarea noastră este deplin sfârșită, noi am ajuns atât de departe cât ne-a putut duce sângele lui Isus, suntem spălați atât de curat cât a putut să ne spele sângele lui Hristos, suntem atât de plăcuți înaintea lui Dumnezeu cât de plăcuți a putut să ne facă sângele lui Hristos, atât de iubiți cât este Isus Însuși de iubit (Ioan 17,23). Partea noastră este, acum și în toată veșnicia, să-L lăudăm, să-I mulțumim și să-L adorăm. Dacă aș fi bănuiră cât de puțin că sunt alb ca zăpada înaintea lui Dumnezeu, atunci n-aș fi avut încredere în sângele lui Hristos, și de aceea este necesar să cunoaștem și să credem gândurile lui Dumnezeu despre creștini. Citiți Romani 8,1.33-34 și veți găsi că Dumnezeu Însuși ne-a achitat complet. Da, lăudat fie Dumnezeu! că noi suntem deplin mântuiți, nu mai suntem păcătoși, ci am devenit neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu (Romani 5,1). Dumnezeu a vrut să ne aducă de tot la odihnă; de aceea ne-a făcut să murim împreună cu Hristos în ceea ce privește omul nostru vechi (Romani 6,6) și ne-a înviat împreună cu Hristos la o viață nouă (Coloseni 3,1). Judecata nu ne mai poate lovi, pentru că suntem judecați pe cruce în Persoana lui Isus și toată vina noastră este

plătită. Ca morți, noi nu mai facem parte din lume, ci avem viața Hristosului înviat și suntem chemați să năzuim spre ce este sus (Coloseni 3,1).

Este bine să ne predăm lui Isus cu toată voința, El va face totul bine, El cunoaște toate circumstanțele noastre; El nu doarme, ci veghează cu toată credincioșia asupra noastră. Dacă ne îngrijorăm, atunci suntem neliniștiți și tot nu rezolvăm nimic; numai dacă-L lăsăm pe El să se îngrijească, atunci suntem liniștiți și El va face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine. Dacă-L cinstim pe Domnul cu plăcere, atunci trebuie să avem deplină încredere în El în toate împrejurările.

Fie ca Dumnezeu să vă mângâie deplin în situația dumneavoastră și să vă dea din belșug pace, mângâiere și încredere. El va face totul bine. Dacă puteți, scrieți-mi și fiți sigur că mulți frați se roagă pentru dumneavoastră.

Al dumneavoastră frate îndatorat,
W. A. M.

II

Scrisoarea care urmează, a lui Emanuel Matamoros, este răspunsul la scrisoarea I. Ea este redată în traducere textuală, cu omiterea câtorva pasaje neesențiale.

Închisoarea din Granada,

30 martie, 1863,

Nu știu ce simt în mine! Sunt așa de fericit, iubite frate! Și vă spun că nu știu ce simt, pentru că nu pot s-o exprim. Pot să vă spun numai că în temnița mea m-am văzut odată pe prima treaptă spre spânzurătoare, prin furia nesățioasă a neobosiților mei vrăjmași; că altădată mi-am simțit picioarele umblând pe marginea mormântului și cu toate acestea am fost și sunt fericit; căci pentru mine fericită și preafericită nu este numai clipa să sufăr, ci și să mor pentru Numele divin al lui Isus.

Da, da, dragă frate, vreau să mor pentru El, căci El este nădejdea mea desăvârșită, viața mea și până la moartea mea pentru Numele Său dumnezeiesc, El este adevărul meu câștig.

Sărmani vrăjmași nefericiți! Iată cum se străduiesc să mă ducă pe galere! Ei socotesc drept triumf al lor pedeapsa mea la galere. Câtă eroare și câtă orbire! Triumful este al meu, da, al meu, căci îmi este permis să savurez onoarea, adevărata fericire de a suferi pentru Numele divin al lui Isus, care răsplătește cu viața veșnică devotamentul pentru El. Un spectacol trist este spectacolul lumii, al acestei lumi care consideră un triumf să omoare trupul unui ucenic smerit al lui Isus, cu singurul scop de a vedea acest spectacol; cu toate acestea, ei nu pot face mai mult. În credincioșia până la capăt ne este dată o viață veșnică. Unde este deci triumful acestei morți sau unde este biruința ei?

Înainte ca scrisoarea mea să poată să ajungă în posesia dumneavoastră, va fi hotărâtă de către tribunal ziua deliberărilor publice a cauzei mele. Câteva zile după aceea voi fi un deținut la galere. Acolo voi fi pus sub pază câțiva ani. Îmi va fi luată mângâierea unei mame iubitoare, priveliștea ei nu-mi va mai întrema inima. Nu-i voi mai simți grija, nu-i voi mai putea auzi sfaturile pline de dragoste. Scrisorile dragi ale scumpilor mei frați, care mă mângâie atât de mult, poate că nu vor mai ajunge la mine; nu le voi mai putea spune acestora dragostea pe care o nutresc pentru ei. Viața unui criminal este cea hărăzită mie de către dușmanii mei; dar în ciuda acestui lucru și a tot ce nu vă spun, ca să nu vă supăr prea tare, pot să vă asigur, iubitul meu frate, că aștept această clipă cu pace desăvârșită în Isus și că o voi accepta cu bucurie adevărată în El. Când mă voi afla la țință, dincolo de spânzurătoare, aceasta mă va face plin de mare bucurie pentru Numele divin al Aceluia care Și-a vărsat prețiosul sânge pentru noi. Dar să se împlinească, da, să se împlinească în totul voia Sa dumnezeiască. O, s-o împlinesc credincios pe aceasta, iată toată, toată dorința mea!

Dar observ, iubitul meu frate, că am scris deja mult și pe lângă aceasta v-am deranjat; cu toate acesta încă n-am răspuns deloc la scumpa dumneavoastră scrisoare. Mânat de bucuria mea de a vă scrie, am uitat să răspund. Dar ce să și răspund la cuvintele dumneavoastră, care au lăsat atâta mângâiere în inima mea și m-au înviorat atât? Domnul mi-a vorbit prin pana dumneavoastră și Cuvântul Domnului este mângâiere, viață și pace. Scrisoarea dumneavoastră dragă este un rod al dragostei divine; este plină de interes sfânt; este o scrisoare scumpă, pe care n-o voi uita niciodată. Într-un loc sunt scrise cuvintele: „El cunoaște toate circumstanțele noastre; El nu doarme, ci veghează cu toată credincioșia asupra noastră. Dacă ne îngrijorăm, atunci suntem neliniștiți și tot nu rezolvăm nimic.” Dacă lăsăm în grija Lui să vegheze asupra a tot, atunci ne liniștim și El va conduce toate lucrurile spre bine. Cuvintele subliniate, dragul meu frate, sunt răspunsul cel mai bun pe care pot să-l dau la scrisoarea dumneavoastră; da, dragul meu, putem spune că în ea este inclus tot ce am putut să doresc să vă spun ca un rod al sufletului meu.

III

Închisoarea tribunalului Audiencia,

Granada, 8 mai, 1863,

După ce problema mea a fost dezbătută public într-un fel care în mai multe privințe a fost foarte important și remarcabil, a fost rostită sentința tribunalului. Această sentință a fost de 9 ani de închisoare, incapacitatea pentru totdeauna să ocup vreă funcție sau să exercit vreun drept politic, interdicția totală de a preda și în afară de aceasta, să suport cheltuielile procesului. – Aceeași sentință i-a fost dată lui Alhama; Trigo, dimpotrivă, a primit 7 ani.

Dacă, drag frate, v-am scris în scrisorile mele anterioare despre suferințele mele pentru Numele divin al lui Isus, atunci aceasta s-a petrecut pentru mărturia smerită a recunoștinței mele față de iubitul nostru Tată ceresc, care nu mi-a dăruit numai darul prețios să cred în Fiul Său divin, ci și să sufăr pentru El. În afară de aceasta, suferințele mele pentru Domnul nostru Isus Hristos sunt esența fericirii mele de negrăit. O, nesfârșită mulțumire Domnului și de o mie de ori fie binecuvântat Numele Lui minunat! – Mama mea vă salută; la fel și pe toți frații. În Numele divin al lui Isus Hristos îi salut pe toți frații iubiți și îi îmbrățișez cu smerenie în dragoste frățească.

Al dumneavoastră frate smerit în Domnul,
Emanuel Matamoros.

IV

Răspunsul la scrisoarea a III

E....., 27 octombrie, 1863,

Dragă frate în Domnul,

Vă mulțumesc foarte mult pentru veștile dumneavoastră. Deoarece eu și mulți frați ne amintim de dumneavoastră cu interes, ne-a făcut plăcere să auzim câte ceva despre situația dumneavoastră.

Regret suferințele dumneavoastră trupești și sper că Domnul, în îndurarea Sa, vă va face din nou sănătos. Dacă aceasta nu ar fi voia Domnului, atunci cel puțin savurați privilegiul de a fi mult mai devreme la Domnul! Un frate vârstnic a spus odată, că ceasul morții sale este clipa cea mai frumoasă a vieții lui; și așa este în realitate, căci noi ajungem la Isus. - Știu bine că pentru fire este întotdeauna dureros să moară, dar credința vede în renunțarea la trupul păcatului numai o plecare la Domnul. Credința nu pierde nimic, doar câștigă. Pentru viața cerească nu este nimic care să satisfacă în lumea aceasta, deci nimic de pierdut. Pavel spune (Filipeni 1,21) că moartea pentru el este câștig. Dacă s-a gândit la adunările, al căror slujitor a fost, atunci acestea i-au stat foarte mult pe inimă; dacă s-a gândit la Hristos, atunci a dorit să se mute, ca să fie cu Hristos. –

Pavel este pentru creștini un model frumos. El a fost un om ca noi și a trăit atât de devotat pentru Domnul, încât a putut să spună: „Fiți împreună-imitatori ai mei, fraților, și ațintiți-vă privirea la cei care umblă așa cum ne aveți model pe noi” (Filipeni 3,17).

Voința lui s-a odihnit în voința lui Dumnezeu; el a scris (2 Corinteni 5,14-15): „Căci dragostea lui Hristos ne constrânge, încât socotim că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei.” El a murit pentru lume, trăind pentru Dumnezeu. Viața lui a fost o slujbă pentru Dumnezeu, el s-a predat în voia Lui, el L-a lăsat pe Dumnezeu să facă ce a vrut cu el, convins că drumurile lui Dumnezeu sunt cele mai bune pentru el. El n-a cârtit nici măcar în închisoare, ci a fost liniștit în orice situație și a lăsat totul în seama lui Dumnezeu. Tocmai temnița lui a dat naștere la cele mai mari binecuvântări, deoarece din ea a scris multe epistole către adunări, care încă și astăzi ne înprosperă, fiind Cuvântul vieții. Și cât de rar a vorbit despre suferințele lui! Da, chiar și din închisoare a scris ca să-i mângâie pe alții, să-i învețe, să-i învioreze. O, iubite frate, să învățăm de la acest bărbat ce înseamnă să ne tăgăduim pe noi înșine, smerenia caracterului, devotamentul față de Domnul; cu cât învățăm mai mult aceasta, cu atât mai fericiți vom fi, fericiți în cele mai dificile împrejurări, în timp ce ne predăm inima lui Dumnezeu și privim liniștiți la călăuzirile Lui. El nici nu ne va lăsa vreodată, nici nu ne va părăsi. Domnul zdrobește tot ce este dur în noi, tot ce este voință proprie, ca să pună în loc o inimă zdrobită și un duh smerit, care Îi plac Lui.

Al dumneavoastră îndatorat în cordială dragoste frățească,
W. A. M.

Nr. 5. Amintiți-vă de soția lui Lot

Luca 17,32

I

Zilele actuale

Această lume, ba chiar mai mult, această lume civilizată modernă se îndreaptă grăbită spre judecata lui Dumnezeu, spre sfârșitul în focul învăpăiat (citește 2 Petru 3,7-14). Tot mai insistent urmează unul după altul îndemnul divine la pocăință. Distrugerii de la San Francisco i-au urmat cutremurele la fel îngrozitoare din Chile. Fiecare pagină de ziar oferă dovada că toată această lume civilizată, cu creațiile și performanțele ei extraordinare, cu descoperirile și invențiile ei, este peste tot clădită pe mlaștina deznădejii și a nedumeririi personale. În chiotul admirației extraordinarelor performanțe ale tehnicii se amestecă strigătul strident al disperării, al deznădejii și batjocura obraznică a anticreștinismului dezlănțuit al zilelor noastre, care poate să sfâșie, să distrugă, să omoare și să ardă, dar nu poate mângâia nici o inimă omenească, nu poate da nădejde nici unui om descurajat, nu poate ridica nici un om disperat. Știința modernă îi poate ajuta pe toți aceștia tot așa de puțin cum poate cultura modernă s-o facă și cel mai puțin poate teologia sau filozofia modernă. Acești vrăjmași științifici ai Fiului răstignit al lui Dumnezeu și ai Evangheliei Sale sunt numai avangarda acelei oștiri, al cărei gros îl pune satan astăzi la bătaie în anarhiști și în teroriști, în fața ochilor lumii civilizate. Atât la avangarda, cât și la grosul oștirii, răsună același strigăt: „Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi” (Luca 19,14). Domnul și judecățile Lui, care încep sfârșitul acestui timp, sunt aproape. Conștientizarea înăbușită că nu va merge mult timp mai departe așa toată această desfășurare în timp, cu șocurile și primejdiile ei uriașe, cu contrastele ei aproape de neînvinș între nevoie și risipă, între lipsuri sărăcicioase și desfătare fără limite, apasă multe inimi în toate popoarele.

În această situație generală de: luptă, goană, furie, plâns, Dumnezeu oricărui har face ca Evanghelia Sa să răsune cu o asemenea claritate ca nicicând mai înainte. Mesagerii Lui

mărturisesc vestea harului pretutindeni unde locuiesc oameni. Ea pătrunde până la capetele pământului, până la marginile extreme în nord și-n sud, unde suflete omenești nemuritoare așteaptă lumina în luni de noapte polară. Ea pătrunde până la cele mai îndepărtate insule ale Oceanului Pacific, până la crestele înalte ale munților Himalaia. – Peste tot este proclamată vestea harului, că a venit *un Mântuitor pentru acest neam pierdut: Isus, Fiul lui Dumnezeu*. Ascultați, voi oameni, ascultă, tu neam care n-ai nădejde, care plângi: Însuși veșnicul Creator a devenit Om, ca să-i mântuiască pe păcătoși din prăpastia iadului, din veșnica pierzare. El a mers la cruce ca să fie jertfit pe acest altar ca Mielul fără pată care ridică păcatul lumii (Ioan 1,29). Ascultă, tu om care te temi, văduvă care plângi, bolnav care suspini – pentru tine va răsări soarele nădejdiei. A venit un Doctor care poate să-ți înțeleagă toată jalea, să-ți aline orice durere. Cuvântul lui Dumnezeu, redat creștinătății și omenirii din uitarea de milenii, spune în 500 de limbi tuturor națiunilor pământului marea veste a harului: „Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult!” (Romani 5,20.)

Domnul Însuși vorbește generației zilelor noastre în această scrisoare mare: „Cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi și în zilele Fiului Omului: mâncau, beau, se însurau, se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a distrus pe toți. Tot așa, cum a fost în zilele lui Lot: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, construiau, dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a distrus pe toți; la fel va fi și în ziua când se va arăta Fiul Omului. În ziua aceea, cine va fi pe acoperișul casei, iar bunurile lui în casă, să nu se coboare să le ia; și cine va fi la câmp, de asemenea, să nu se mai întoarcă. *Aduceți-vă aminte de soția lui Lot*. Cine va căuta să-și scape viața, o va pierde; și cine o va pierde, o va păstra.” (Luca 17,26-33.)

Avertizarea dumnezeiască se adresează, având în vedere vestea harului care este propovăduită acestei lumi pierdute, cu o seriozitate deosebită *copiilor religioși ai lumii*, care sunt pregătiți să iasă o bucată de drum din lumea pierdută, ca soția lui Lot, dar care se opresc la jumătatea drumului pentru că inima lor aparține lumii. – Soția lui Lot dorea desigur să fie salvată, dar nu voia totuși să părăsească Sodoma, care era adevărata ei patrie. Drumul pe care picioarele ei s-au lăsat duse, cu repugnare lăuntrică, n-a putut să-i aducă salvare, pentru că inima ei legată de Sodoma n-a vrut să se desprindă de ceea ce posedă în lume. Inima ei legată de lume i-a pecetluit pierzarea.

Ce serios este lucrul acesta! Domnul spune: „Fiul meu (fiica mea), dă-mi *inima ta* și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele.” (Proverbe 23,26). *Inima*, locul central al vieții noastre, *unde se iau deciziile de viață*, unde este sediul înclinațiilor noastre, pe aceasta a cerut-o Isus. I-ai dat-o?

De aceea este scris: „Păzește-ți inima mai mult decât orice este de păzit, căci din ea ies izvoarele vieții” (Proverbe 4,23).

II

Punctul decisiv

Domnul Isus compară venirea Lui ca Judecător al lumii cu fulgerul care va deveni vizibil neașteptat de repede la tot orizontul. El va veni ca un hoț în noapte, peste toți cei care locuiesc în siguranță pe pământ, va face judecată pentru toți cei care au plecat în păcatele lor și n-au crezut în Dumnezeu, pentru toți cei care au refuzat sau au neglijat harul și împăcarea cu Dumnezeu.

Și soția lui Lot a auzit somația îngerilor lui Dumnezeu: „Scoală-te, ca să nu pieri și tu în nelegiuirea cetății!” (Geneza 19,15.) Un înger al lui Dumnezeu i-a apucat chiar el mâna, ca s-o conducă afară împreună cu soțul și fiicele ei (Geneza 19,16). Afară, în fața cetății, a auzit cuvântul: „Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi și să nu te oprești în vreun loc din Câmpie; scapă la munte, ca să nu pieri!” (Geneza 19,17.) Atât de departe a fost dusă prin puterea divină a harului care acționa pentru ea.

Ea a văzut în fața ei stâncile salvării și acum stătea în fața deciziei: dacă voia să se grăbească într-acolo sau nu. *Ea n-a fost pregătită pentru această hotărâre*, căci în urma ei, în Sodoma, era adevărata ei viață, tot ce îi capta afecțiunea: casa ei frumoasă pe care o dotase atât de confortabil, marea avere în aur și argint a soțului ei, tot cercul cunoscuților și prietenelor ei, toate în care trăise până atunci, în care au stat până atunci bucuria și satisfacția ei – totul era în Sodoma. Acolo erau și cei doi gineri și toate dorințele și planurile pentru viitorul copiilor ei. Nu s-a bucurat soțul ei acolo de atâta cinste și prestigiu? Cât de complexă și de incitantă a fost viața acolo! Cât de ingenioși și de cultivați erau oamenii! Cât de splendide și de strălucitoare erau sărbătorile la care se mânca și se bea într-un anturaj bun! Cetatea era acolo, în urma ei, în strălucirea soarelui care răsărea. La toate acestea să renunțe? Toate acestea vor cădea sub judecata mâniei divine?

Aceasta o știa foarte bine, că în Sodoma au fost făcute multe lucruri rușinoase, pline de vicii și chiar unii dintre cunoscuții și prietenii lor trăiau imoral, înfășurați în lucruri urâte, dar despre așa ceva n-a fost vorba în casa lor; într-adevăr, în jurul lor DOMNUL, Dumnezeu sfânt și cuvintele Sale sfinte erau disprețuite și declarate ca nefiind nimic, dar ea însăși și casa ei au ținut mereu la religia lor. În plus, și în Sodoma existau temple și sărbători religioase și era imposibil să le contești sodomitelor dreptul de a-și ține religia lor și evlaviile în felul lor. Ea a uitat că tocmai în ultima noapte oamenii din Sodoma au vrut să-i ucidă bărbatul și aproape că au atentat la viața și onoarea fiicelor ei (vezi Geneza 19,4-11).

Ce să facă ea acolo pe acel munte al salvării, unde i-a trimis Dumnezeu, unde nu era nimic de găsit din toată plăcerea, fastul și distracția Sodomei? Ce-i drept, îngerul a spus: „Să nu te uiți înapoi și să nu te oprești!” Dar inima ei a ținut-o pe loc; ea s-a oprit și a privit înapoi; cu cât privea mai mult într-acolo, cu atât mai plăcută i se părea Sodoma, cu atât mai incapabilă a devenit să meargă mai departe vreun pas împreună cu soțul și cu fiicele ei. Aceștia voiau să fie salvați pentru că au crezut mesajul despre judecata lui Dumnezeu.

Soția lui Lot s-a oprit! Ea avusese parte de puterea salvatoare a harului, auzise mesajul, dar nu și-a desprins inima de Sodoma; ea a înțepenit, a devenit piatră, distrugerea a prins-o din urmă. De ce n-a putut ea să fie salvată? Dumnezeu i-a dovedit suficient de limpede: Vreau să te salvez! Dar inima ei a răspuns: *Nu pot să renunț la Sodoma!*

Ce imagine frapantă a nenumăraților oameni religioși este această femeie, care până într-un anumit punct merg împreună cu credincioșii, în dorința să scape de văpaia mâniei drepte a lui Dumnezeu și de focul pierzării veșnice. Ei îi însoțesc o bucată de drum, cu o repugnare interioară; puterea Cuvântului divin, influențele și exemplul creștinilor adevărați fac să apară așa de mari în fața conștiinței lor seriozitatea veșniciei și judecata divină, încât se lasă biruiți la început. Ei văd în fața lor, printre copiii lui Dumnezeu, oameni care s-au încredințat într-adevăr harului lui Dumnezeu, care au făcut cu adevărat o ruptură cu lumea, ca să nu-și mai iubească viața pământească cu plăcerile ei. Influența acestor credincioși, seriozitatea puternică și dragostea salvatoare a lui Dumnezeu au amuțit pentru o clipă opoziția lor și dragostea lor pentru lume. Dar pentru că în egoismul și în orbirea lor n-au devenit văzători cu ochii inimii, ca să-L vadă pe Isus, pe Cel răstignit, și dragostea lui Dumnezeu, pentru că n-au venit cu blestemul și cu rușinea și cu lanțurile firii lor rele, înnăscute, în lumina lui Dumnezeu, cu smerenie adevărată, n-au fost ruși de lume; inima lor a rămas ancorată acolo. Pe drumul pe care au pășit au devenit conștienți – căci satan le vorbea la ureche și la inimă – că probabil nu este totuși așa de grav cu judecata divină și cu pieirea lumii pierdute. Acel mesager al lui Dumnezeu, care vorbea cu ei, era, în fond, numai un om zelos, evlavios, care i-a zugerit prea în negru pe copiii lumii și păcatele lor. Oare Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie chiar așa în serios și chiar așa de exact? Oare nu sunt printre acești așa-numiți „copii ai lumii” și mulți oameni buni, amabili, excelenți, și chiar oameni evlavioși? Nu s-a auzit și acolo câte un cuvânt serios? N-a fost acolo viața bogată, felurită și adesea dătătoare de fericire? Toate acestea trebuiau să le părăsească pentru a merge cu copiii lui Dumnezeu pe acele înălțimi

liniștite, unde nu va fi de găsit nimic din plăcerea și strălucirea acestei lumi. Să abandoneze toată Sodoma pentru o lume necunoscută de măreție și lumină? Așa ceva nu se poate! Nu vreau așa ceva! Nu pot să fac aceasta! În fond, aceasta este casa mea! Eu vreau într-adevăr să fiu evlavios, am fost educat religios și vreau să țin tare de lucrul acesta; nu vreau să renunț la nimic din toate principiile serioase pe care le-am moștenit de la înaintașii mei, dar această rupere cu lumea, această întoarcere absolută, ca să trăiesc numai pentru Isus și să las să conteze numai Cuvântul lui Dumnezeu – găsesc că lucrul acesta este aspru și dur și nu-l vreau.

Vine ceasul când ei se vor despărți de cei care urmează Cuvântul mântuirii, devin în sens spiritual un stâlp de sare, incapabili să se miște și se despart cum au trebuit să se despartă Rut și Orpa una de cealaltă (Rut 1,14-18). Rut a spus: „Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo.” Acesta este limbajul unei inimi total predată Domnului, limbajul dragostei pentru Domnul, produs prin Duhul Sfânt. Dar Orpa își avea dorințele în țara moabiților, unde era patria ei. Ea a parcurs numai o bucată de drum cu ele, cu toate că și ea a avut la început intenția să meargă de tot cu ele. Totuși, pe drum i-a părut rău. *Ea a plâns, într-adevăr, - dar s-a întors.*

III

Retrospectivă

Soția lui Lot ieșise cu mulți ani înainte din Ur, din Caldeea, împreună cu soțul ei și cu unchiul ei credincios, Avraam. Deja pe atunci se apropiase Dumnezeu de ea și ea a înțeles și a trăit câte ceva din ceea ce înseamnă să te desparți de felul de a fi al lumii. Și după aceea a vorbit Dumnezeu de multe ori conștiinței și inimii ei, de exemplu, când Avraam, omul credinței și al păcii, îi spusese lui Lot: „Dacă tu te duci la stânga, eu mă voi duce la dreapta; dacă tu te duci la dreapta, eu mă voi duce la stânga.” Lot și-a ales câmpia bine udată din jurul Sodomei și a Gomorei – l-a influențat soția lui în această dorință?

Și din nou, atunci când Sodoma fusese cucerită de inamici puternici și Lot împreună cu soția și copiii au fost luați prizonieri și duși de acolo – ce ore serioase! Ei au fost eliberați de Avraam. Ce ajutor minunat! Dumnezeu a intervenit vizibil în viața ei atunci când totul părea pierdut. Cu toate acestea, în cazul soției lui Lot nu s-a ajuns niciodată la o *adevărată hotărâre pentru Dumnezeu*, niciodată la o convertire adevărată și o înnoire a inimii. Ea a mers întotdeauna doar împreună cu el; dar acum a venit *ultima hotărâre*, ziua în care a putut și a trebuit să aleagă pentru ultima dată. Ah, ea n-a ales viața, ci moartea, nu pe Dumnezeu, ci lumea. Astfel a căzut împreună cu lumea sub dreapta judecată.

Cu siguranță că ea a făcut parte dintre oamenii evlavioși ai Sodomei și pentru că soțul ei era credincios, majoritatea oamenilor au considerat-o și pe ea la fel. Este neîndoielnic că ea chiar și-a învățat copiii să se roage. Doar proveneau din familie distinsă și în acest caz omul pune ceva preț pe religia lui. Cu toate acestea, evlavia, religiozitatea nu sunt viață din Dumnezeu. Evreii, mahomedanii și păgânii sunt adesea mult mai religioși decât creștinii de nume care sunt religioși. O convertire adevărată este o hotărâre de viață pentru Isus. Dacă aceasta este refuzată, atunci omul poate fi oricât de religios vrea, dar își găsește sfârșitul în iazul de foc. Inima rămâne înfășurată în lume și lucrurile acestui pământ sunt cele pentru care este pierdută mântuirea sufletului. Oricât de înmiit de felurite ar putea fi motivele, în fond, la fiecare suflet în parte este aceeași poveste ca la Esau, care și-a vândut dreptul de întâi-născut pentru o mâncare de linte.

În inima ei, soția lui Lot n-a renunțat nici pe departe la lume, până când a pierit odată cu ea în judecata mâniei divine. Ea este pentru toate timpurile o avertizare pentru cei cu inima

împărțită, pentru cei care sunt „aproape convertiți”. Tuturor acestora Domnul le-a pus cu avertizare în fața ochilor sfârșitul lor tragic, cu cuvintele: „*Amintiți-vă de soția lui Lot!*”

De curând a murit o femeie distinsă, bogată, evlavioasă. Religiozitatea ei era la fel de recunoscută ca binefacerea ei; ea trecea drept un model al acelei evlavii, care înțelege să țină tare de locul înăscut în această lume, cu toate onorurile și demnitățile lui, dar să fie în același timp și evlavioasă. Mulți au privit în sus la această femeie cu concepții nobile, de neam mare, dar moartea ei a fost atât de zguduitoare, atât de deznădăjduit de disperată, încât fiecare a trebuit să spună: Dacă acesta este sfârșitul unei asemenea evlavii, atunci este furnizată dovada că aceasta nu este decât o extraordinară autoamăgire. Vina neiertată a atâtor decenii, disperarea unei vieți pierdute au pășit aici nevoalate pe scenă. N-a fost nici o deosebire între moartea unui criminal pătat cu sânge, care este hăituit la disperare de către acuzațiile conștiinței sale, și ultimele ore ale acestei femei nobile, virtuoaase.

Numai Dumnezeu știe cât de des a fost ea chemată să iasă din Sodoma – ea n-a venit ca să fie mântuită.

Lot a fost un credincios care prin prietenia cu lumea și-a distrus și și-a pierdut toată viața; el a fost salvat cu greu, dar n-a luat nimic cu el din viața lui. Locul de onoare pe care îl ocupase la porțile Sodomei i-a răpit onorurile veșnice la care îl chemase harul. El este în Scriptură exemplul de avertizare pentru credincioșii lumești. Totuși, soția lui, care a stat atât de aproape de soțul ei și trăise aceeași viață ca el, în lume, a fost despărțită de el printr-o prăpastie veșnică, enormă: el a avut viața din Dumnezeu, care l-a făcut capabil și gata în ultimul ceas hotărâtor să părăsească Sodoma și *să apuce cu orice preț salvarea*. Dar ea a fost și a rămas un copil al lumii, care n-a vrut niciodată să iasă din starea lui pierdută. Chemată de multe ori, ea s-a opus harului salvator chiar și în ultima clipă hotărâtoare. N-a lipsit mult și ar fi fost salvată; ea a fost foarte aproape – dar a lipsit totuși acel singur lucru care era necesar: *dorința inimii de a fi salvată prin puterea harului*. Fie ca istoria ei să nu fie istoria ta! Lasă-te apucat de mână de dragostea salvatoare a lui Dumnezeu și condus afară din această lume pierdută, pe stânca mântuirii, la Hristos! El a suferit pentru tine, a murit pentru tine; El te așteaptă ca să dăruiești inimii tale pace și viața veșnică. Nu te opri la jumătatea drumului și nu privi înapoi, ca să nu pieri! Grăbește-te și salvează-ți sufletul! Apucă-L cu mâinile credinței pe Isus, Mântuitorul! Amintește-ți de soția lui Lot!

Nr. 6 Totul lui Isus

Ah, cât îmi e de rușine,
Timpuri că au existat,
C-ale lui Isus suspine
Cu-așa vorbe le-am tratat:
„Totul mie, nimic Ție!”

M-a căutat fără odihnă,
De pe cruce m-a privit,
Mi-a oferit pace, tihnă;
Cu glas mic eu am rostit:
„Parte mie, parte Ție!”

Doamne, cu dorință-aprinsă,
Zi și noapte m-ai tot tras;
Dragostea Ta necuprinsă,
Mai spre Tine m-a atras:
„Puțin mie, mai mult Ție!”

Har peste orice tărie!
Har cât nici nu pot gândi!
Doamne credincios, să fie -
Și în veci așa va fi:
„Nimic mie, *totul Ție!*”

Monod

Nr. 7 Ce este adevărul

Cuprinsul:

- I. Sunt eu veritabil?
- II. Ioan 18,36-40
- III. Împărăția Mea nu este din lumea aceasta
- IV. Martorul împărătesc al adevărului
- V. Ești tu din adevăr?
- VI. Ce este adevărul? (Răspunsul lumii)
- VII. Ce este adevărul? (Răspunsul copiilor lui Dumnezeu)
- VIII. Hotărârea

Capitolul de mai jos urmează, în esență, expunerea de idei a unei prelegeri care a fost ținută pe aceeași temă în 3 martie 1907, la Michael-Hospiz din Berlin, într-o adunare de evanghelizare pentru ofițeri și familiile ofițerilor.

I.

Sunt eu veritabil?

Când în urmă cu un șir de ani a izbucnit pe insula Creta revolta cretanilor împotriva turcilor, prințul Bismarck a fost întrebat de către un englez printr-o scrisoare, de ce nu are milă de cretani. El a replicat: „Răspunsul meu îl găsiți în Epistola către Tit, capitolul 1, versetul 12.” Ce scrie acolo? „Unul dintre ei, chiar proroc de-al lor, a zis: „Cretanii sunt totdeauna niște mincinoși, niște fiare sălbatice, niște pântece leneșe.” Mărturia aceasta este adevărată. Cine a fost cumva pe insula Creta și a cunoscut populația, confirmă această părere divină. În Orient, grecii trec drept cei mai răi mincinoși; aceștia spun: cretanii se pricep mai bine. Turcii, dimpotrivă, îi învinovătesc pe armeni, că aceștia ar fi cei mai răi mincinoși. În estul Asiei se spune: chinezii știu cel mai bine să mintă și să înșele. Chiar de curând a scris un misionar din China: „Prefer să am de-a face cu cinci negustori abili de la noi, decât cu unul chinez. De la cel mai mic băiat, până la bărbatul cărunt, femeii și fete, toți sunt meșteri în negoț. La ei nu contează vorbele și timpul, deoarece le au pe ambele din belșug.” Dar nu te gândi acum la cretani și chinezi, gândește-te la tine însuși! David a rostit în neliniștea lui: „Toți oamenii sunt mincinoși!” (Psalmul 116,11). Oare să nu aibă dreptate? N-ai mințit tu de multe ori în viața ta? Mulți nu știu nici ei cât de adânc sunt băgați în neadevăr. Ei mint cu expresia feței, cu privirea, cu gesturile, cu vorba și în scris. – Conștiința este atât de puternică în copii, încât ea îi aduce mincinosului sângele în obraji. De ce n-a rămas la tine tot așa? De aceea, pentru că tu ți-ai tocit conștiința cu feluritele tale pretexte mincinoase, cu minciunile tale de „nevoie”, de „afaceri”, de „politețe”. Biblia vorbește despre oameni a căror conștiință este însemnată cu fierul roșu (1 Timotei 4,2).

Maestrul diplomației europene, ministrul francez, Talleyrand, și-a îmbrăcat arta de a minți în cuvintele: „Vorbirea i-a fost dată omului ca să-și ascundă gândurile” – nenumărați oameni

fac din această maximă un adevăr, ei își ascund intențiile și gândurile în spatele unor cuvinte înșelătoare. Și totuși, onoarea bărbatului, pe care mulți se bazează, constă în definitiv în aceea, că toți oamenii sunt convinși de adevărul cuvintelor unui bărbat. Dar ce trist stau lucrurile adesea aici cu oamenii care sunt mândri de onoarea lor! Mulți, mulți dintre aceștia mint de îngheață apele când este vorba să câștige bani sau să ademenească o făptură omenească nepătată până atunci.

Cum stă treaba cu tine? Ești tu sincer față de Dumnezeu și față de oameni, sincer la fiecare cuvânt? Trăim într-o lume a minciunii. Oamenii se consolează reciproc cu pretextul că nu se poate răzbi deloc prin viață cu adevărul întreg. Lasă-mă să te întreb: ai încercat deja? Dacă într-adevăr te temi de Dumnezeu mai mult decât de oameni și-L cinstești mai mult decât pe oameni, atunci vei spune adevărul în mod necesar din teamă de Dumnezeu, în loc să minți de teama oamenilor. Dar firește, pentru aceasta ai nevoie de putere de sus; nu vei reuși cu intenții bune. Întâi trebuie să înveți să-L cunoști pe Dumnezeul oricărui har și să fii eliberat din lanțurile lui satan, tatăl minciunii.

Suntem obișnuiți - și aceasta își are o adâncă îndreptățire - să judecăm aspru orice neadevăr; acest lucru este bun și necesar în ceea ce ne privește pe noi înșine. Dar să arătăm printr-un exemplu cât de binecuvântat poate fi dacă suntem indulgenți față de alții.

S-a întâmplat odată că un ofițer foarte tânăr, care era de serviciu pe zi, a uitat să facă revizia pazei cazărării. Adjutantul regimentului a observat aceasta în raport, s-a dus la camaradul tânăr și l-a întrebat dacă a revizuit paza. Acesta a spus: „Da!” - „Atunci înregistrați revizia aici în raport!” Tânărul ofițer a pus într-adevăr tocul ca să înregistreze falsul său raport de serviciu. Atunci adjutantul regimentului l-a acuzat pe față că scrie premeditat un neadevăr și i-a spus care vor fi consecințele acestui fapt. Nu numai că toată viața lui ar fi ruinată și că bunul lui nume va fi pătat, ci părinții lui ar fi în același timp aduși în adâncă întristare și îngrijorare, iar regimentul ar fi dezonorat.

Acest ofițer tânăr a fost salvat atunci dintr-o mare primejdie de devotamentul camaradului său mai în vârstă. Urmarea a arătat că lucrul acesta a fost binecuvântat; același locotenent tânăr a stat mai târziu în fața dușmanului ca un bărbat încercat.

Poate că această întâmplare îi amintește unuia sau altuia, la momentul potrivit, că toți purtăm din fire în noi primejdia ca sub presiunea unor evenimente sau dificultăți neașteptate, să fim târâți la un neadevăr, care la o chibzuială liniștită ar fi imposibil să se ivească. Și în acest punct avem nevoie de păzirea prin har. Acest adjutant al regimentului, care acum este de mult în veșnicie, a adevărit un cuvânt dumnezeiesc fără să știe: „Mila biruie judecata” (Iacov 2,13), prin care Dumnezeu vrea să ne spună că mila, chiar în fața unei vini evidente, are o valoare mai mare înaintea lui Dumnezeu decât o judecată aspră, chiar dacă ea este dreaptă. Bineînțeles că Cuvântul lui Dumnezeu nu vrea să spună că ar trebui să numim vreodată răul, bine, - dar acolo unde răul este pus în lumină ca fiind rău, harul poate să ajungă la inimi.

Ce este adevărul? Lasă-mă să întreb în privința ta și a mea. Viața noastră stă în fața oamenilor; cu siguranță că ei au o anumită imagine despre persoana noastră; noi beneficiem de dragostea lor, de încrederea lor, de respectul lor - sunt eu într-adevăr aceea ce văd oamenii în mine?

De câte mii de ori nu trebuie oamenii să răspundă cu „nu” la această întrebare, dacă sunt cinstiți! Ce contrast bătător la ochi există adesea între forma de prețuire și venerație în relația socială sau de serviciu sau epistolară pe de o parte, și critica acuzatoare pe de altă parte, care se practică pe la spate privindu-l pe același om. Ce deosebire între ceea ce se spune față-n față și ceea ce se judecă în inimă! Nu se extinde acest „a fi altfel” decât suntem, asupra tuturor împrejurărilor vieții? Aceasta nu se întâmplă numai între stăpâni și servitori, vai, nu! Atât de des această disonanță între aparență și realitate este gândul inimii chiar între părinți și copii, între soț și soție! Conștiința ne mărturisește totuși că a fi adevărat, a fi sincer este singurul lucru bun de care omul este în stare, dacă vrea.

Corespund voința, gândirea și dorințele cu imaginea pe care mediul nostru înconjurător și-o face despre noi? Chiar situația că de multe ori propria familie are o cu totul altă opinie despre o persoană, decât lumea exterioară mai de la distanță, cea a tovarășilor de profesie și a relațiilor sociale, ne îndeamnă la întrebarea: care dintre aceste două opinii este adevărul? Acel proverb că: „Nu există nici un om mare în fața cameristului său”, sugerează că adesea acolo unde formele politetii exterioare sunt scoase din vigoare, unde omul a lepădat haina de duminică a considerației, a amabilității, a afabilității cu care este obișnuit, ies la iveală caracteristicile firii, de care lumea exterioară nu-și dă seama niciodată.

Dar în lăuntru nostru există încă o lume de înclinații și calculări, pe care n-o vede nici un om, de care noi înșine devenim conștienți abia când ne așezăm viața lăuntrică sub controlul conștiinței și sub lumina divină.

Oare nu există și în trecutul celor mai mulți oameni ore întunecate, adâncimi de păcat în vorbă și faptă, despre care lumea exterioară și chiar rudele cele mai apropiate nu bănuiesc nimic? Da, există taine ale conștiinței, care se întind, în parte, din trecutul îndepărtat până în conștiința prezentului, lucruri pe care omul nu intenționează să le exprime în nici o circumstanță, pe care vrea să le uite; numai de le-ar putea uita!

Iată acest bărbat foarte respectabil: a fost văduv, afacerea i-a mers bine, lumea exterioară n-a avut nimic de obiectat. Dumnezeu a făcut ca el să fie condus în lumina adevărului prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Conștiința lui s-a trezit. El a recunoscut cum i-a fost infidel tinerei lui soții, cum a maltrat-o, chiar și în ultima ei boală. Ea a murit și el își căuta acum cu atât mai mult distracția în birt, cu sticla, într-un anturaj vesel. Lumea vedea un negustor respectabil; Dumnezeu vedea un bărbat infidel, capricios, care și-a băgat foarte înlăcrimată în mormânt tânăra soție, care și-a neglijat copiii sau i-a pedepsit dintr-o mânie nedreaptă.

Dumnezeu a văzut adevărul, - lumea a văzut aparența înșelătoare.

Multe taine ale conștiinței, adâncimile ascunse ale vinei le purta pretutindeni cu el. Și totuși, orice ar fi, o, faptură omenească, într-o zi trebuie să vii cu toată viața ta, așa cum a fost ea într-adevăr, în lumina adevărului divin.

La întrebarea: „Ce este adevărul în viața ta?” se va răspunde limpede, fie aici, în acest timp, dacă te smerești în țărână înaintea Dumnezeului prezent, ca un păcătos vinovat, dacă-ți mărturisești păcatele și cauți har cu o inimă sinceră; sau în veșnicie, în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu, unde viața ta va fi dezvăluită solemn, în public, în adevăr desăvârșit, din cărțile judecării dumnezeiești. Oricât de adânc a îngropat omul lucrurile care au fost rele în viața lui, - Dumnezeu le va aduce la lumină.

Acesta este conținutul Evangheliei, că Dumnezeu îl cheamă la lumina adevărului Său pe păcătos - și ca păcătoși suntem născuți toți -, nu ca să-l judece, ci ca să-l ierte în clipa în care el se așează singur pe locul vinovatului și dorește har. De aceea spune Domnul: „Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3,17).

Dumnezeu vrea să reglementeze în har problema vinei pentru oricine care se supune sincer sentinței divine. Sângele Fiului lui Dumnezeu a curs ca să ia din viața credinciosului tot ce făcea din el un vinovat înaintea lui Dumnezeu.

În orice om sincer și cu gânduri nobile există o durere că el nu este ceea ce ar vrea el să fie și că el nu este deplin ceea ce cred alții despre el. Acest dezacord, acest neadevăr vrea Dumnezeu să-l ia; El vrea să ne facă: drepiți înaintea lui Dumnezeu prin sângele împăcării veșnice, care a curs pe Golgota, - și atunci suntem adevărați înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

II. Ioan 18,36-40

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, a răspuns Isus. „Dacă Împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici.” Pilat, deci, I-a zis: „Atunci ești Împărat?” Isus a răspuns: „Tu o spui că Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” Pilat i-a zis: „Ce este adevărul?” După ce a spus aceste cuvinte, a ieșit iarăși afară și le-a zis iudeilor: „Eu nu găsesc nici o vină în El. Dar, fiindcă voi aveți obicei să vă eliberez pe cineva de Paști, vreți deci să vă eliberez pe „Împăratul iudeilor?” Atunci toți au strigat, zicând: „Nu pe El, ci pe Baraba!” Și Baraba era un tâlhar.”

III. Împărăția Mea nu este din lumea aceasta

Lumea în care ne-am născut este o lume a păcatului și a morții – acest adevăr îl purtăm în noi ca pe o pecete imprimată pe firea noastră. Puterea păcatului și a morții ne țin prinși până când suntem eliberați de această lege de către puterea unei lumi superioare. Apostolul Pavel mărturisește: „Căci legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8,2). Până când un om are parte de eliberare, el este legat sub această lege: el este născut ca păcătos și este căzut pradă morții. Numai un exemplu: Privește-l pe Alexandru cel Mare, cuceritorul lumii! El ridică un imperiu, care este fabulos, ca un vis devenit realitate, care ajunge din Balcani până în Himalaia. El unește cu eroismul personal talentele celui mai mare strateg și ale omului de stat. Îl împodobesc noblețea de caracter și virtutea. El a fost crescut pentru tot ce este omenește bun și mare. Trupul lui oțelit, făcând față oricărei lipse și oricărui efort, mădularele lui exersate din tinerețe cu armele – toate acestea stăteau în armonie cu spiritul său înalt și cu puterea enormă a voinței lui. În frumusețea tinereții el stă pe tronul Babilonului. Și totuși, căzut pradă mândriei și lingușitorilor, el l-a ucis la beție pe Cleitus, prietenul și salvatorul vieții sale. A devenit un despot, care și-a pătat gloria cu sânge nevinovat. El a coborât de timpuriu în mormânt – dacă istoricul Plutarh relatează adevărul – ruinat de alcool.

Nu este aceasta o lume a păcatului și a morții, în care celebritatea omenească se prăbușește astfel? N-a avut dreptate omul care, urmărind cursul istoriei, a numit viața un râu care duce cu el ruinele celebrității omenești și ale speranțelor pământești? Privește viața zilnică! De unde vine armata de sinucigași, această ceată de 12 000 din poporul nostru, care își sfârșesc anual viața disperând? Printre ei sunt oameni de neam mare și foarte talentați, conți și cerșetori, profesori care stau pe culmile științei, femei înșelate, speculanți care disperă, bătrâni care flămânzesc și tineri care se tem de pedeapsă. Imaginează-ți-i odată, ca și când i-ai vedea pe toți laolaltă, această ceată egală la număr cu douăsprezece batalioane germane de război. Lasă-i să treacă prin fața ochilor tăi, pe drumul lor prin poarta întunericului veșnic și strigă împreună cu ei durerea pentru o viață pierdută. De ce merg ei pe calea-ntunecată, de ce fac ultimul pas al disperării? Este lumea păcatului și a morții cea în care trăim, lumea lacrimilor și a nădejdlor distruse!

Iată fiica aceasta, crescută cu multă dragoste, care a intrat înfloritoare și sănătoasă în viață! Apoi a căzut în mâinile unui ademenitor; înșelată, și-a pierdut inocența, speranța, încrederea și s-a scufundat în adâncul viciului. Căzută pradă acelor boli îngrozitoare, zace în spital ca sute de tovarășe ale ei, neregretată de nimeni, neiubită de nimeni; astfel a coborât de timpuriu în mormânt această viață sărmană, ruinită. – Observă că aceasta nu este o biografie izolată; nu, acesta este tabloul fidel al multor mii de fiice din poporul nostru.

Este lumea păcatului și a morții și a lacrimilor cea prin care pășim, în care mândrele idealuri ale tinereții i se risipesc ca fumul omului care îmbătrânește. – Dacă treaba merge

bine, îi mai rămâne idealul datoriei. Dar datoria și devotamentul nu sun speranțe, nu sunt fericire. Aici poate un om să se mistuie ca un cal nobil, care vrea să mai slujească până la ultima suflare, apoi cade murind.

Un student de la teologie s-a dus la profesorul lui. „Nu știu ce este aceasta – sunt așa de nefericit – nu știu ce-mi lipsește -, am un dor, o teamă; vă rog sfătuiți-mă!” Și ce răspuns a primit? „Da, dragă prietene”, a spus bărbatul învățat, „și noi am pățit la fel când am fost tineri. Acestea sunt stări sufletești. Pot să vă spun numai: *Munciți! Munciți!*” Poate munca să liniștească o inimă care tânjește după pace? Poate munca să potolească ce a distrus păcatul? Te rog, pășește împreună cu mine la ultimul pat al unui bătrân nobil, care a ajuns la o vârstă înaintată cu o asemenea muncă devotată. El a spus: „Viața mea n-a fost fericită. Am avut un fiu, dar el a adus numai suferință în viața mea. Aș fi fost mai fericit dacă n-aș fi avut un fiu.” A potolit munca atâtor ani suferința? Nu, munca poate numai s-o amortească. Munca și conștiințiozitatea nu schimbă nimic din faptul că trăiești în lumea morții, a păcatului, a lacrimilor, a vremelniciei.

Nu este ea totodată și lumea minciunii și a înșelătoriei? Nu este ea lumea unde în lupta pentru existență este bun orice mijloc? Du-te la diplomați, du-te la bursă, du-te în sala tribunalului! Privește-l pe avocat cum luptă cu toate mijloacele oratoriei raționale, să mai obțină circumstanțe atenuante pentru un criminal perfid dovedit. Privește la îndeletnicirea politică de partid sau la presă. Negrul devine alb și din alb se face negru. Este o lume a minciunii cea prin care umblăm. Nu-i de mirare, căci „stăpânul acestei lumi”, satan, este tatăl minciunii și el și-a dotat imperiul potrivit cu aceasta. Toți suntem născuți în această împărăție ca niște „copii ai lumii”. Noi ne înrolăm, după firea noastră, inconștient, la stăpânul lumii, în gândurile noastre, în vorbe și în felul de a fi. Nu putem să fugim de această lume sărmană, muribundă, deznădăjduită. Dar lăudat fie Dumnezeu! că mai există și o altă lume decât aceasta! Despre ea mărturisește Fiul lui Dumnezeu: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta!” Există o împărăție a luminii, o lume a vieții veșnice și a slavei, a adevărului și a dragostei veșnice. Această Împărăție dumnezeiască se înalță în mijlocul vieții pământești. Ce-i drept, pentru ochiul omenesc este o Împărăție invizibilă și totuși o realitate, atât de reală, încât poate: să ștergă lacrimi, să mângâie inimi, să înnoiască vieți, să dea pace, să ia blestemul păcatului; atât de reală, încât răspunde credinței și intră în miezul vieții pământești cu cele mai palpabile împliniri ale rugăciunilor, în căsnicie, în familie și profesione, da, încât este trăită la paturile de boală și de moarte ca biruință asupra morții.

Omul firesc privește lucrurile pământești, viața trecătoare, posesiunea, onoarea, evenimentele globului pământesc, ceea ce dezbate ziarul și ceea ce se petrece în familie, *ca realitatea, ca adevărul* despre care poate fi vorba propriu-zis. Ce este dincolo de această viață, lumea nevăzută, veșnicia, sunt pentru el o iluzie nesigură, pentru unul un gând frumos, pentru celălalt nimic, pentru un al treilea – subiect de batjocură.

Omul firesc are concepții pământești. Așa cum trupul lui respiră aerul în care se mișcă, așa respiră sufletul lui atmosfera pământească a câștigului și a plăcerii sau a grijii și a luptei. El pune la socoteală numai factorii pământești. De aceea i-a spus Domnul lui Nicodim: „Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3,3.) Omului firesc, chiar dacă ar fi așa de evlavios ca Nicodim, îi lipsește organul ca să observe Împărăția lui Dumnezeu. Dar un creștin adevărat, care a avut parte să primească o viață nouă prin harul lui Dumnezeu, să devină un copil al luminii, el recunoaște lumea, acum încă nevăzută, ca pe o realitate în care este patria lui. Cine a fost născut din nou prin Duhul Sfânt, acela respiră aerul veșniciei. El străbate aici în pelerinaj țărâmul vremelniciei, dar el știe că ținta căii lui este în Împărăția realității veșnice. Cu toate că nu a văzut această patrie a sa cu ochiul trupesc, el știe totuși exact că ea există, că el va vedea și va găsi ce i-a făgăduit Dumnezeu. La aceasta s-a referit apostolul Pavel când a spus:

„Privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4,17-18.)

Domnul spune: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta!” Aceasta este întrebarea pentru fiecare dintre noi, dacă suntem cetățeni, oameni cu drept de cetățenie în lumea aceasta sau în Împărăția lui Isus Hristos, dacă putem spune împreună cu apostolul: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul nostru Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate.” (Filipeni 3,20-21.) Slavă! Ce cuvânt! Numai puțini știu că această Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu, privită de majoritatea ca o carte sumbră, conține de mai bine de 150 de ori cuvântul „slavă”. O, citește cartea lui Dumnezeu, ca să găsești acest cuvânt. Acolo unde-l găsești, cade o rază din lumea luminii în lumea morții și a păcatului.

Cristofor Columb a avut numai puține indicii că dincolo de Oceanul Atlantic trebuie să existe o lume nouă. Acele bărci indiene plutind pe apă, fructe ciudate de copaci și lemne pe care curentul golfului le aducea la țărmul european și convingerea că pământul are formă de glob, acestea au fost suficiente ca să-i dea convingerea neclintită despre ceea ce ochiul lui nu văzuse. El n-a crezut acestea cu credința teoretică a sălii de clasă, ci cu credința practică a convingerii de viață. De aceea a pus el puterea, timpul, banii, tot ce era și avea în ascultarea acestei încrederi - și el a găsit și a văzut ce fusese convingere pentru credința lui.

Tot așa mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu tuturor oamenilor că există un tărâm al slavei, necunoscut acestei lumi, dincolo de marea acestui timp. *Crezi tu lucrul acesta?* Majoritatea oamenilor din creștinătatea de nume, în măsura în care de fapt mai recunosc adevărul Bibliei, cred lucrul acesta numai cu capul, adică ei recunosc superficial învățătura creștinismului și se supun la ce este în ochii lor sfânt prin datină. Dar de îndată ce trebuie să pună în joc viața, timpul, puterea ca să ajungă în acel ținut, nu vor acest lucru. Ei rămân în ținutul vremelnice, în care s-au născut. Unii nu vor să iasă din slujba păcatului, alții au fost orbiți de puterea obișnuinței și de lucrurile vizibile; ei nu vor să se încredințeze Conducătorului, singurul care-i poate conduce în țara făgăduinței. Orbia – necredința – slujirea păcatului îi țin pe oameni pe loc.

Credința care mântuiește, despre care vorbește Biblia, este o înfăptuire, o apucare a ceea ce nădăjduim; o convingere fără nici o îndoială că ceea ce ochiul acum încă nu vede, există totuși, pentru că o spune Dumnezeu. (vezi Evrei 1,1.) Da, după o scurtă călătorie pe marea acestui timp, vom ajunge pe țărmul veșniciei, ca să vedem ce a spus Dumnezeu. Ce mărturisește Biblia, ce confirmă conștiința noastră – aceea vom vedea.

Fiecare creștin adevărat posedă două dovezi incontestabile despre realitatea lumii veșnice a luminii și a slavei:

1. El a avut parte de realitatea iertării păcatelor sale. Pacea lui Dumnezeu a devenit partea lui, povara vinei i-a fost luată de pe conștiință. Aceasta a fost intrarea în Împărăția luminii, începutul vieții veșnice pe care i-a dat-o Dumnezeu.

2. Duhul Sfânt îi mărturisește siguranța înfierii sale de către Dumnezeu și a moștenirii sale în slava lui Dumnezeu. Un asemenea om a aflat realitatea lumii nevăzute, a intrat în Împărăția luminii, Împărăția lui Isus Hristos, care nu este *din* lumea aceasta, dar care este într-adevăr trăită și văzută *în* lumea aceasta.

În anul 1906, o fată tânără a venit într-o seară sub Cuvântul harului și L-a găsit în acel ceas de seară pe Isus, Mântuitorul ei, și pace pentru inima ei. Ea era telefonistă la poștă și a povestit: „În biroul nostru de telefonie sunt angajate multe fete tinere, printre care una care își are slujba în camera alăturată. Ea vine numai din când în când dincoace, la noi. Ea era cu totul altfel decât noi, celelalte. În ființa ei era ceva deosebit în pace și puritate. Când venea ea, celelalte discuții încetau. Eu nu știam ce înseamnă aceasta; acum știu: aparține Domnului. Stă acolo; ea m-a adus în seara aceasta aici.” Nu devenise aici vizibilă Împărăția lui Isus Hristos, care nu este din lumea aceasta, în această personalitate umană neînsemnată?

În octombrie 1905, în B., a venit sub Cuvântul harului un bărbat care, buhăit de bere, n-avea în el nici urmă din ce am fi putut numi cumva ființă evlavioasă. El însuși a spus că putea să se certe foarte tare cu soția lui și chiar s-o bată când venea băut acasă. El era vizitiu de bere. Acest bărbat și-a predat viața Domnului Isus, așa cum era în seara aceea, cu toate păcatele și grosolăniile lui. Bărbatul a venit din nou cam patru săptămâni mai târziu. A durat puțin până au fost recunoscute trăsăturile lui schimbate; ce vesel și totuși ce serios arăta! El a scos-o pe soția lui din una dintre ultimele bănci. Deveniseră amândoi fericiți în Domnul, soția avea un soț nou, treaz, ordonat; soțul avea o soție nouă, smerită. Deveniseră copii ai lui Dumnezeu, oameni înnoiți. Împărăția lui Isus Hristos, care nu este din lumea aceasta, intrase vizibil în această lume, se putea vedea în această familie.

Spune: Nu este această Împărăție a luminii o realitate?

IV.

Martorul împărătesc al adevărului

Tocmai am văzut cum oameni născuți în păcat, după ce au fost născuți din nou pentru viața veșnică, au apărut schimbați într-un mod minunat față de alții de seama lor. Ce trebuie să fi fost când Fiul lui Dumnezeu, Domnul slavei, a fost dus înaintea lui Pilat din Pont! Adevărul, dragostea lui Dumnezeu, venit din cer, apărut pe pământ, stătea în Persoană în fața romanului mândru. Într-adevăr, Domnul era legat, încununat cu spini, palid și bătut, dar de pe fața Lui, îndurarea lui Dumnezeu strălucea în ochii lui Pilat din Pont. Acolo stătea singurul fără păcat care a trăit vreodată pe pământ, în care s-a văzut harul și adevărul Tatălui. Ecce homo! Acest prizonier palid, pe a cărui față sfântă loviturile de pumni și scuipatul unor oamenii brutali și-au înscris urmele, era Împăratul împărățiilor, Domnul domniilor. Pilat din Pont a auzit cuvântul: „Tu o spui că Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume: *ca să mărturisesc despre adevăr.*” Dumnezeu n-a trimis un înger, nu pe Mihail, nu pe Gavril, nu vreun serafim, nu vreun heruvim pentru a face oamenilor cunoscut acest adevăr, că Dumnezeu îl iubește și-l caută pe păcătos – nu: El L-a trimis pe singurul Său Fiu în mijlocul păcătoșilor vinovați, ostili lui Dumnezeu. De ce S-a născut Isus în grajdul din Betleem? Îngerii au vestit: „Astăzi vi S-a născut un Mântuitor!” De ce a mers Isus pe cruce, împovărat cu blestemul nostru? Ca acest adevăr să fie mărturisit tuturor popoarelor și timpurilor, că pentru păcătoșii pierduți se găsește la Dumnezeu o mântuire desăvârșită, un har deplin.

Odată stăteam în lumina serii, în munți, pe o culme, de unde ochii priveau în patru văi. Mult deasupra mea se înălța o cruce mare, pe care erau scrise cuvintele: „*În cruce este mântuirea!*” Acest simbol privea până departe în ținut. Se putea vedea din colibe îndepărtate din adâncul văii, iar călătorul singuratic nu putea trece pe lângă această răscruce de drumuri fără să citească mesajul: „În cruce este mântuirea!” O, faptură omenească, locuiești cumva în valea adâncă a deznădejzii – ochiul tău, care îmbătrânește, privește după speranțele și dorințele tinereții apuse în depărtarea cenușie a ceții? Mergi singur pe drumul vieții tale, pentru că ai coborât în mormânt, ce iubeai și care era bucuria vieții tale? A devenit inima ta rece pentru că oamenii te-au dezamăgit și pentru că planurile tale s-au distrus? Privește în sus spre această culme, nu la cea cu crucea de lemn, pe care poate că mai luminează și astăzi inscripția pe care am citit-o în anii tinereții – nu, spre cealaltă, unde a stat adevărata cruce, spre dealul Golgota, unde Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pentru tine! Minunat adevăr, care luminează de pe cruce în această lume muribundă de păcătoși: dragostea lui Dumnezeu se întinde din cer încoace, la cei vinovați, ca că-i ierte și să-i mântuiască. Oricine ai fi, oricât de adânc ai fi căzut, oricât de greu vinovat ai fi, poate înfășurat în vicii și în lanțurile păcatului – *în cruce este mântuirea pentru tine!* Dragostea lui Dumnezeu S-a sculat, Isus a venit din slava Tatălui ca să caute și să mântuiască ce era pierdut.

Despre acest mare adevăr al Evangheliei este vorba pentru toți oamenii, pentru tine și pentru mine. Ce adevăr: există nădejde pentru cei mai deznădăjduiți dintre oameni. Se găsește pace într-o lume fără pace! Este inima ta sfâșiata de durere? Este viața ta sfârșită în dărâmături? Suspină conștiința ta sub munții de vină? Privește la cruce! Iată-L pe Creatorul tuturor lucrurilor umilit în cea mai de ocară moarte a criminalului; iată-L atârând aici! Este întuneric în jurul Lui și întunericul se așterne peste sufletul Lui sfânt. Este aceasta numai durerea trupească a luptei Sale în chinurile morții? Este aceasta numai durerea unei inimi mari, care în dragostea ei revărsătoare n-a fost înțeleasă de către oamenii orbi? Privea din acești ochi, care se stingeau, numai durerea pentru o viață jertfită zadarnic?

Nu, omule! Pe tine nu te putea salva nici o moarte de martir și nici jertfa celui mai nobil om. Nu, Cel care atâră aici este Domnul, Cel despre care este scris: „Toate au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1,3). O, privește-L! Vina și blestemul vieții tale stau pe capul Lui fără vină. El a mers pe cruce ca să poarte vina ta. Egoismul și trufia inimii tale, imoralitatea ta, minciuna și mânia ta, ba chiar tot ce a fost păcat în anii lungi ai vieții tale în cuvinte, în fapte și gânduri, comportamentul tău, ce ai greșit, ce ai omis și ce ai păcătuit față de Dumnezeu și de oameni – acestea l-au înfipt cununa de spini în cap și cuiele în mâini și în picioare. „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5.)

Ascultă acest adevăr despre dragostea lui Dumnezeu! Acolo, în întunericul de pe Golgota, Domnul slavei s-a așezat ca garant al tău în judecata Dumnezeului sfânt, ca să primească sentința dreaptă pentru vina ta. De aceea a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Soarele și-a pierdut lumina pentru că nu putea lumina durerea și moartea Creatorului său. „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5,21.) Spune, o, făptură omenească, spre cine își întinde mâinile Fiul muribund al lui Dumnezeu? Spune, pentru cine a venit și pe cine a căutat pe acest pământ? Ce a vrut să spună când de pe buzele Lui muribunde au ieșit cuvintele: „Mi-e sete!”? Înțelege acest mesaj al harului: Isus te-a căutat pe *tine*. El te caută și astăzi, El bate la ușa inimii tale, ca tu să înțelegi acest mare adevăr: sângele Fiului lui Dumnezeu a curs pe cruce pentru vina mea, ca eu să găsesc pace. El a deschis poarta slavei veșnice, ba chiar accesul la inima de Tată a lui Dumnezeu pentru tine, ca tu să găsești, ca un copil împăcat al lui Dumnezeu, viața veșnică în timpul de acum și slava de sus pentru totdeauna.

Ai auzit acum marele adevăr pentru care a venit, a suferit și a murit Fiul lui Dumnezeu? L-ai înțeles? Atunci ascultă și ce este scris: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3.) Nu-l neglija; apucă aceasta în inima ta: *În cruce este mântuirea!* Când te acuză conștiința, când din amintirea ta pășesc nocturn la patul tău figuri pe care ai vrea să le uiți, imagini de vină comisă, de care ai vrea să te scuturi, care par că te urmăresc, ascultă aceasta: *În cruce este mântuirea!* Când inima ta se mânănește, când spui sumbru și deznădăjduit în gândurile tale: „Ce să-mi mai aducă viața? Nădejdea mi s-a dus”, ascultă: *În cruce este mântuirea!* Când trupul tău este bolnav, când în dureri noaptea aștepti dimineața și ziua aștepti seara, pentru că dincolo de viața aceasta nu mai vezi clipind nici o stea de nădejde, când te vezi singur și neînțeles și fețele oamenilor te privesc așa de straniu, ascultă aceasta în tot întunericul vieții și al inimii tale: *În cruce este mântuirea!* Aceasta este mărturia împărătească ce luminează dinspre cruce într-o lume de păcătoși, fără pace, săracă în nădejde: „*El a făcut pace prin sângele crucii Lui!*” (Coloseni 1,20.)

V.

Ești tu din adevăr?

Domnul i-a spus lui Pilat din Pont: „*Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.*” Ce avertisment pentru romanul calculat! Acesta n-a fost numai reprezentantul autorității Imperiului Roman în ziua răstignirii, ci a fost în același timp, într-un mod cu totul deosebit, slujitorul stăpânului acestei lumi. Satan poartă sub intitularea lui și acestea două: „tatăl minciunii” și „ucigașul de la început”. Și Pilat din Pont a devenit mincinos și ucigaș față de Domnul. Minciuna a fost cea care i-a silit piciorul s-o ia pe calea ucigașului. O, ce vină îngrozitoare este *să fii ucigașul Fiului lui Dumnezeu!* Pilat a fost convins că Domnul era nevinovat: „Nu găsesc nici o vină în El!” Totuși, *el nu era din adevăr.* Că el avea puterea și răspunderea să-L răstignească sau să-L lase liber pe Domnul, de lucrul acesta era conștient. (Ioan 19,10.) El știa, de asemenea, că deținătorii puterii religioase a lui Israel Îl predaseră din invidie pe Domnul (Matei 27,18), dar se temea de mai marii preoților și de farisei, care i-au strigat impertinent: „Dacă eliberezi pe Omul acesta, nu ești prieten al Cezarului.” Atunci Pilat și-a zis într-un calcul inteligent: Treaba aceasta nu este fără risc; ai putea, ca și alții înaintea ta, să-ți pierzi postul în urma unor acuzații calomnioase. El a încercat cu viclenie să se elibereze din capcană. Deoarece, după obicei, trebuia să elibereze un deținut de Paști, l-a așezat pe Baraba lângă Domnul Isus și a adresat întregului popor întrebarea: „Pe care din amândoi voiți să vi-l eliberez?” Dar satan nu s-a lăsat păcălit de slujitorul lui; înduplecarea preoțimii, care s-a amestecat îndată printre oameni, a dat la iveală răspunsul aproape inimaginabil: „Nu pe acest Hristos să-L eliberezi, nu, ci pe Baraba!”

Acum intervine lumea nevăzută în agitația pătimasă a locului de judecată, ca, dacă ar fi posibil, să-i deschidă ochii orbului Pilat din Pont, în privința Celui cu care avea de-a face. Soția lui – se crede că a fost stabilit din punct de vedere istoric, că se numea Procla – i-a trimis un mesaj: „Pe când stătea Pilat pe scaunul de judecată, soția lui a trimis să-i spună: Să nu ai nimic a face cu Acel Om drept, căci azi am suferit mult în vis din cauza Lui.” Zadarnic! Teama de oameni și calculul au menținut victoria în bărbatul avertizat atât de serios. Zadarnic și-a spălat mâinile pe locul de judecată, Gabata, în apa nevinovăției, în fața întregului popor. El și-a închis inima față de adevărul și dragostea lui Dumnezeu.

Ce înseamnă aceasta: „Oricine este din adevăr”? Aceasta înseamnă: dacă în inima ta este cumva o pornire spre adevăr, dacă Dumnezeu găsește în adâncul sufletului tău un punct de legătură, un ecou pentru Cuvântul adevărului și al harului Său, atunci Îi vei deschide inima ta, vei fi convins că Dumnezeu vorbește cu tine; atunci vei afla calea mântuirii, ca să fii eliberat din lanțurile minciunii și ale păcatului și să primești viața veșnică.

Într-o zi a venit un bărbat distins, care trăia în păcat, la un credincios și a spus: „Vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre religie. Știți că există câteva lucruri în Biblie care nu sunt foarte clare. Dacă mi le puteți explica, voi accepta și eu creștinismul.” Cel întrebat știa bine pe cine are în fața lui. L-a privit fix în ochi și a spus: „Există într-adevăr în Biblie lucruri care nu sunt ușor de înțeles, dar un lucru este, în orice caz, ușor de înțeles: *să nu comiți adulter!*” Cel care întrebuse a părăsit revoltat camera, dar după o vreme a venit iar, pentru a recunoaște că săgeata Cuvântului dumnezeiesc i-a atins inima. El și-a mărturisit păcatele, L-a primit pe Isus prin credință și a fost spălat în sângele Mielului. Acest bărbat a fost din adevăr, în ciuda păcatelor sale, adică a fost atâta sinceritate în inima lui, încât adevărul lui Dumnezeu a putut găsi intrare.

Acum lasă-mă să te întreb: *ești tu din adevăr?* Întrebarea nu este: câte păcate zac pe viața și pe conștiința ta. Poți avea în urma ta lucruri foarte rele, poate ai umblat din tinerețea ta în minciună, necinste și în lucruri murdare; dar dacă ești din adevăr, dacă Dumnezeu găsește în tine o hotărâre a voinței de a fi sincer – de aceasta este oricine capabil, chiar și păcătosul cel mai implicat și mai împietrit –, atunci Dumnezeu îți va veni în ajutor ca să-ți deschizi ușa inimii pentru Mântuitorul care bate. Pilat a putut să privească în ochii Aceluia care este:

lumină, dragoste, adevăr și viață. Dar pentru că inima lui a fost blindată cu neadevăr, adevărul n-a găsit intrare. Aici este dezvăluită taina, de ce așa de mulți oameni își închid inima pentru Evanghelie. *Ei nu sunt din adevăr*. Lumina lui Dumnezeu atinge inima lor, dar în loc să se deschidă, ea se închide. Ei simt într-adevăr că Cuvântul lui Dumnezeu vrea să-i convingă de păcat, dar ei nu vor să se lase convinși.

Acum câțeva vreme a venit sub Cuvântul lui Dumnezeu un om, care a fost dur și capricios cu bătrâna lui mamă bolnavă; el a auzit despre har și pace și a spus: „Și eu vreau să devin un copil al lui Dumnezeu și să găsesc pace!” Au început să vorbească cu el despre păcat. „Pot să vă întreb dacă în viața dumneavoastră sunt lucruri deosebite care vă apasă, despre care conștiința dumneavoastră vă vorbește deslușit?” – „Nu, nu mi-e cunoscut nimic de felul acesta.” Era o mare minciună, căci relația tristă a inimii cu bătrâna mamă bolnavă era zilnic punctul apăsător din viața de familie. Acest om nu era din adevăr; ochilor lui i-a fost ascuns cine era Domnul, de la care credea el că poate să obțină har și pace fără pocăință și fără mărturisirea păcatelor sale.

Omul nesincer dorește să rămână în întuneric cu păcatul lui; dar cine este din adevăr vine cu vina lui ascunsă în lumina lui Dumnezeu. O inimă sinceră, un om care este din adevăr înțelege, de îndată ce raza dragostei lui Dumnezeu atinge inima lui, că problema hotărâtoare despre care este vorba între Dumnezeu și păcătos, *este problema vinei*. Duhul Sfânt îl dovedește vinovat de păcat. (Ioan 16,8.)

La misionarul Hudson Taylor a venit un chinez de 72 de ani, care nu auzise încă niciodată despre adevărurile creștinismului, cu singura întrebare care îl preocupa: „Ce să fac cu păcatele mele?” Acest om, care părea foarte respectabil, a spus: „Mereu m-am gândit la aceasta, dar nu știu ce să mă fac cu păcatele mele; sunt foarte bătrân și n-o să mai trăiesc mult. Când stau în pat, mă gândesc iar și iar; oriunde șed peste zi, mereu aceeași meditare; dar nu pot să-mi dau seama ce se va alege de păcatele mele. *Puteți să-mi spuneți ce trebuie să fac cu păcatele mele?*” În această inimă era un teren potrivit pentru vestea despre cruce, despre Evanghelia harului fără plată și despre răscumpărarea desăvârșită prin sângele lui Isus. Aici Domnul putea să ia ceea ce făcuse inima nefericită: vina, blestemul, pedeapsa și teama.

Aceasta vrea Isus s-o facă și în viața ta, prietene! Dumnezeu te caută deja de mult. Isus merge deja de mult pe urmele drumului vieții tale și din spatele tău îți strigă numele ca să te oprești și să privești în sus la Acela care vrea să-ți ia povara de pe inimă și de pe conștiință.

De departe, unde vestea harului ajunge numai rar la unele suflete, a ajuns de curând o scrisoare în care se spunea: „Povara păcatelor este aceea care nu mă lasă la Domnul. Pot să vă rog să-mi spuneți: *Unde să mă duc cu păcatele mele?*” În această viață s-a trezit brusc un uriaș adormit, care și-a ridicat pumnul amenințător: conștientizarea vinei. Unde să mă duc cu păcatele mele? Există o expresie poetică germană: „*Răul cel mai mare este vina*”. Acesta este adevărul. Nu boala, oricât de înfricoșătoare poate fi, nu sărăcia, oricât de greu poate apăsa, nu rușinea, oricât de tare poate umili inima – nu, *vina* este răul cel mai mare. Ea-i răpește inimii pacea și nădejdea. Cine este din adevăr se lasă convins de starea lui pierdută, împovărată de vină. În acest caz, conștientizarea vinei năvălește adesea peste omul sincer cu atâta forță, încât el se prăbușește complet înaintea lui Dumnezeu. Într-adevăr, mai mulți oameni decât credem umblă încolo și înapoi prin viață, care, ca acel chinez bătrân, sunt preocupați cu întrebarea: „Puteți să-mi spuneți ce trebuie să fac cu păcatele mele?”

Dragă omule neîmpăcat, povara păcatelor tale poate fi grea; câte o piatră mare, grea de vină poate să-ți apese conștiința. Poate că cea mai veche amintire a ta, deja din zilele copilăriei, este o amintire despre un păcat deosebit. În câte o viață: nerecunoștința, minciuna, prefăcătoria, răzbunarea, înșelătoria, ba chiar desfrâul au început deja în zilele copilăriei. Ce mărturisiri despre păcat auzim, care își are începutul în anii tinereții și de atunci înapoi se revărsă în viață ca un puhoi întunecat. Apoi vine vremea adolescenței cu multă nerecunoștință față de părinți și astfel se adună păcat peste păcat. Toate aceste lucruri, care aduc cu ele cărțile

rele, alcoolul și imoralitatea, în plus lipsa de scrupule în problemele bănești, până la delapidare – merg o vreme – brusc vin zilele în care conștiința se trezește. Ce s-a ales de viața ta, ce s-a ales de tine? Ce ai făcut. Încotro te duci? Conștientizarea despre judecata viitoare, despre seriozitatea veșniciei, despre Dumnezeuul sfânt s-a trezi și întrebarea arde pe inimă: „Unde să mă duc cu păcatele mele?”

Acum te rog să-ți așezi propria viață în această lumină, căci în curând vei fi acolo unde vei privi totul în această lumină infailibilă. Lasă-mă să-ți spun șapte cuvinte, cercetează-ți în oglinda pe care ele ți-o pun înainte: trecutul, gândurile, vorbele, faptele, omisiunile: 1. Egoism, nerecunoștință și răceala inimii față de Dumnezeu și de oameni – 2. Dragoste omisă și infidelitate – 3. Aroganță, trufie, mândrie și neînduplecare – 4. Mânie, toane și amărăciune, răzbunare și neîmpăcare – 5. Minciună, ipocrizie din calcul sau din politețe în domeniul religiei, al afacerii, al relațiilor – 6. Încrederea în bani, zgârcenie, necinste și risipă – 7. Imoralitate în dorințe, în priviri și în fapte.

Ce spune conștiința ta acum despre inima și despre viața ta? Vrei să apari așa în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu? Fii cinstit - nu poți! N-ai voie! – ar fi veșnica ta pierzare! Cine este din adevăr, cine se așează în prezența Dumnezeului veșnic ca ceea ce este și recunoaște ce este el într-adevăr, acela aude glasul lui Isus – este glasul harului care-l cheamă pe păcătosul vinovat din existența moartă a înstrăinării de Dumnezeu și a robiei păcatului, la o iertare completă și la viața veșnică.

În Augsburg este casa Fugger, castelul bogat împodobit al conților de Fugger, un neam vestit de negustori, care în anul 1530 a fost ridicat la rangul de conte. Împăratul Carol al V-lea îi datora negustorului – așa se spune – o sumă enormă de bani. În timp ce împăratul stătea la masă cu Fugger, acesta a luat documentul împărătesc scris, l-a rupt și l-a aruncat în focul din cămin. Astfel i-a dăruit musafirului său toată datoria. Împăratul Carol al V-lea intrase în casă fără să fie capabil să-și plătească datoria. Când a părăsit casa, era liber de orice datorie. El nu a făcut nimic pentru aceasta – el a putut numai să accepte darul cu recunoștință și să recunoască ce a primit. Harul fără plată i-a rupt documentul, i l-a distrus – acum nu mai exista nici un zăpis.

Cu toate că cercetătorii mai noi ai istoriei se îndoiesc de această întâmplare, ea este totuși un exemplu potrivit ca să înțelegem cum a procedat Dumnezeu cu păcătosul iertat. Dumnezeu a rupt și a pironit pe cruce documentul cu datoria, actul de acuzare privind vina de neșters a păcatului; El a plătit vina din harul fără plată.

Împăratul Carol a văzut documentul cu datoria rupt, arzând în foc; nu era cu putință nici o îndoială: datoria era anulată. *Așa privește credința crucea de pe Golgota, marea faptă săvârșită din partea lui Dumnezeu, prin care actul de vină este înlăturat irevocabil, pentru totdeauna.* Lăudat fie Dumnezeu! O, dacă toți păcătoșii care suspină ar vrea s-o perceapă și s-o apuce cu inima. Nimeni nu trebuie să-și poarte în continuare povara vinei. „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Romani 5,20.) Bogatul Fugger a adus o jertfă mare când a procedat așa, căci zăpisul conținea o valoare uriașă. Dar ceea ce a dat Dumnezeu ca să rupă zăpisul nostru, n-a fost o împărăție, n-a fost un soare sau o stea sau o lume – nu, El L-a dat pe singurul Fiul, pe Domnul slavei, desfătarea inimii Lui – *El L-a dat pe Isus la moarte de cruce!*

Ești tu din adevăr? Atunci vei auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, care te cheamă astăzi în har.

VI.

Ce este adevărul? (Răspunsul lumii)

Pilat din Pont nu știa numai că Domnul, care stătea în fața lui cu mâinile legate, nu era un criminal, nu, privirea lui cunoscătoare de oameni, cu experiența vieții, a văzut o apariție cu totul neobișnuită. Doar era Fiul lui Dumnezeu Cel care l-a privit așa de liniștit și de maiestuos pe romanul mândru: „Tu o spui că Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să mărturisesc despre adevăr.” Ce limbaj împărătesc! Acest împărat n-a venit ca să cucerească Palestina și Siria, nu ca să-i alunge pe romani, nu, ci ca să mărturisească despre adevăr. Nimic altceva? Nici un plan politic, nici un program? Nimic palpabil? Pilat spune ridicând din umeri, pe jumătate cu milă, pe jumătate cu dispreț: „*Ce este adevărul?*” Lucrul acesta nu are pentru mine nici o valoare – el nu exercită nici un efect nici în viața politică, nici în viața militară; nu pot să fac nimic cu el. Pe procuratorul roman l-a întâmpinat aici ceva cu totul nou: un om care voia să ia asupra Sa întemnițarea și moartea, de dragul adevărului. Pentru victoria armelor, să-ți jertfești viața pentru patrie, aceasta o înțelegea romanul. Să cutezi totul pentru o poziție politică puternică, chiar dacă te-ar costa viața, aceasta o înțelegea – dar ce voia acest martir fără teamă și fără să se plângă? Ce este adevărul? Poziția mea înaltă, averea mea, forța militară care stă la dispoziția semnului mâinii mele, aceasta înseamnă ceva. Cât de tare greșea acest păgân deștept! În fața lui stătea adevărul în persoană, Acela care a putut să spună: „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14,6). Pilat din Pont a observat într-adevăr că era ceva foarte serios cu sentința pe care trebuia s-o pronunțe; el a putut să simtă că o putere nevăzută voia să-l rețină de la o sentință nedreaptă. Dar „ce este adevărul?” Calculul lui spunea: N-ar fi inteligent ca în acest caz ciudat să-L eliberez pe acuzat. Ce-i drept, este nevinovat – dar care ar putea fi consecința? – Atunci a pronunțat sentința nedreaptă pentru că nu a prețuit valoarea adevărului împărătesc, veșnic, dumnezeiesc. Știm din izvoare istorice că Pilat a fost revocat din funcția lui deja curând după răstignirea Domnului, în anul 36, la insistențele iudeilor. Că a murit curând după aceea ca sinucigaș, cu greu poate fi pus la îndoială. El a desconsiderat adevărul salvator al harului lui Dumnezeu și și-a adus viața sub blestem din calcul omenesc. Cine poate să numere cetele din mijlocul creștinătății de nume, care sunt total la unison cu Pilat din Pont? Ce este adevărul? Numai de mi-aș atinge scopul! Ce este Dumnezeu? Numai o idee. Ce este veșnicia? Numai o iluzie nesigură. Ce este judecata? O sperietoare de femei, de care se tem numai nebunii.

Ai fost vreodată la bursă atunci când aici multe sute de bărbați din lumea mare și mică a finanțelor roiesc grămadă încurcându-se, ca să-și încheie afacerile, să ridice sau să scadă cursul? Ai vrea să te bagi printre ei ca să le spui despre adevărul veșnic, că Dumnezeu este lumină și dragoste, că Isus a venit ca să-i caute și să-i mântuiască pe păcătoși, că păcătosul vinovat neiertat se grăbește spre judecata dreaptă și spre veșnica pierzare? – Ce vor spune ei? „*Ce este adevărul?*” Acesta nu este de nici un interes pentru mine; eu vreau să câștig bani. Adevărul nu este trecut în buletinul bursei; în viața de afaceri el nu are deloc valabilitate. Dacă pot să fac o afacere bună, pentru mine nu contează deloc adevărul, ci succesul. „Știți, din adevăr nu pot să-mi construiesc o casă și nu pot să-i cumpăr soției mele o rochie. Vă rog, priviți-l pe domnul X. când trece în echipajul său elegant de-a lungul teilor; bărbatul acesta n-a avut niciodată de-a face cu adevărul, dar a câștigat milioane și-și savurează succesul.”

Întrebă-i pe oamenii care vor să savureze viața, cum spun ei, cât valorează adevărul pentru ei. Ei îți spun: Când stau cu prieteni veseli în fața unei sticle, când glumele gonesc una după alta, din aceasta mă aleg cu ceva. Du-te în berării, în localurile de distracție, la teatrul de varietăți, la operă, la circ sau oriunde sunt adunați oameni, unii ca să se distreze, alții ca să guste plăcerea; spune-le despre adevăr, că Dumnezeu îl iubește pe om, că Isus a venit ca să-i mântuiască pe păcătoșii pierduți, vinovați, fără pace; atunci oamenii o să-ți răspundă: Ce este adevărul? Vreau să-mi savurez viața, tinerețea; stați departe de mine cu mesajul vostru, el mă

deranjează, îmi trezește conștiința. Și totuși, viața zilnică din prezent furnizează atât de multe dovezi despre falimentul oamenilor care iau ca scop al vieții onoarea, banii sau succesul pământesc și disprețuiesc adevărul despre dragostea salvatoare a lui Dumnezeu.

Prin poporul nostru, ba chiar peste întregul pământ, trece o adiere a Duhului lui Dumnezeu, care deschide multe inimi pentru adevărul că Fiul lui Dumnezeu a venit ca să aducă acestui neam fără pace, aceea după care inimile tânjesc din adâncul lor. Niciodată nu s-au interesat oamenii atâta de pace și niciodată n-au căutat-o așa de mult ca în zilele noastre. Niciodată nu i-a preocupat pe oameni așa de mult și de adânc problema creștinismului, întrebări ca: „Este Biblia adevărată?” și: „Este Hristos Fiul lui Dumnezeu?” La mesele împăraților, în halele fabricilor, în anturaje și în familii, întrebările veșniciei îi preocupă pe oameni. De curând am auzit despre un schimb de scrisori detaliate între un ofițer tânăr și mama sa; care a fost subiectul care a umplut atâtea pagini? Hristos și creștinismul. Conștientizarea că *trebuie* să existe și ceva care este altfel și mai bun decât să muncești, să îmbătrânești și să mori, se așează cu putere divină pe inimi. Și cum ar putea fi altfel? Fenomenele naturii care au urmat unele după altele, cu mici întreruperi, cutremurele zguduitoare și erupțiile vulcanice care le-au amintit oamenilor, de parcă ar fi fost bătaii puternice de clopote, că ei trăiesc deasupra unei mări de foc agitat, exercită inconștient un efect asupra oamenilor. Ei observă că zilele sunt serioase. San Francisco se poate reconstrui cu fast mai mare decât înainte – va fi prin aceasta înlăturată realitatea că această metropolă comercială, cu palatele și cu miliardele ei, cu cei 400 000 de locuitori ai ei au devenit în câteva minute o grămadă de dărâmături arzând? Nu relatează fiecare în parte dintre aceste nenumărate nenorociri, sinucideri și crime, care constituie în cotidiene rubrica „Diverse”, despre prăbușirea unor asemenea oameni, care puțin mai înainte străluceau în puterea tinereții și în speranță? De ce acest curent de oameni deznădăjduți, fără pace, care se revarsă aici în mormintele sinucigașilor și acolo în casele de nebuni și în instituțiile de boli nervoase de mult ticsite? Pentru că oamenii disprețuiesc adevărul despre dragostea lui Dumnezeu. Așa că problema este destul de serioasă, este vorba despre noi înșine, despre „eu” nostru. *Ce este adevărul?* Pentru omul care se luptă nu există nici o stâncă a păcii și a siguranței în furtunile vieții? Nu există nici o cale de ieșire din labirint? Nici o eliberare din blestemul păcatului? Dacă tu răspunzi cu „nu” la aceste întrebări, tot creștinismul este o mare minciună, o înșelătorie evlavioasă și tu însuși ești pe valurile vieții o corabie fără cârmă.

Dar lăudat fie Dumnezeu! că în noaptea întunecoasă a unei lumi pierdute în păcate a intrat Dumnezeu Însuși. *A venit Hristos*. Fiul lui Dumnezeu, Același care a stat în fața lui Pilat din Pont, care pe cruce a luat asupra Sa blestemul păcatului, El a venit ca să aducă viața unei lumi pierdute de păcătoși.

Ce este adevărul? Acesta este adevărul: că tu ești născut în păcate, că ești un vinovat, care nu-și poate lua singur nici povara vinei de pe conștiință, nici blestemul păcatului din viață, nici lanțul păcatului de pe inimă. Acesta este adevărul: nu pot să mă fac altfel decât sunt și nu pot să fac să fie necomis nici unul dintre păcatele care zac în urma mea. Dar și acesta este adevărul: că un Prieten atotputernic, credincios, salvator a venit din ceruri, Isus; că sângele Fiului lui Dumnezeu ia blestemul vinei, petele păcatului din viața oricărui om care crede; că Isus îi dă viața veșnică, o viață de pace, de siguranță sub harul lui Dumnezeu. Acesta este adevărul: că Dumnezeu Și-a întins brațele harului Său, ca oricine apucă harul crezând, ca un vinovat, să devină drept înaintea lui Dumnezeu, să devină un copil iubit al Dumnezeului veșnic, să devină un moștenitor al slavei.

Adevărul nu este numi recunoașterea păcatului, a vinovăției proprii inimi, a firii noastre înnăscute – acestea sunt numai un fragment al adevărului, și anume, acel fragment care-l face pe om cu atât mai nefericit, cu cât este mai sincer. Acesta este adevărul fără har; acesta îl mână la disperare pe omul care numai își vede vina și răutatea.

Un negustor tânăr, G. E., un necredincios și un batjocoritor, s-a exprimat față de colegul lui credincios cu următoarele cuvinte: „Cum se face că voi, creștinii, aveți totuși de îndurat atât de multe suferințe și boli? Voi spuneți că Dumnezeuul vostru este dragoste, totuși, El Își lasă copiii să sufere mai mult decât pe noi, care nu credem în Biblie. Eu, de exemplu, nu cred în nici un Dumnezeu și în nici un diavol, în nici un cer și în nici un iad; cu toate acestea (la aceste cuvinte s-a bătut în piept cu pumnul strâns), eu nu sunt niciodată bolnav; uite-te numai ce flăcău sunt!” Într-adevăr, pe G. E. nu l-a durut niciodată în viață nimic. Brusc s-a îmbolnăvit grav; plin de spaimă s-a văzut foarte aproape de porțile veșniciei. Știa că nu este pregătit să apară în fața lui Dumnezeu. Torturat de chinurile conștiinței, în teama lui fără margini l-a chemat pe acel coleg credincios, din prăvălie la patul lui de boală. Acesta a venit și a găsit un muribund; el l-a sfătuit în cuvinte simple și clare să se adreseze Fiului lui Dumnezeu, Cel răstignit și înviat, care mai era și acum pregătit să-l ierte deplin, să-l accepte în har. Dar muribundul n-a mai putut să apuce harul; plin de neliniște și de chin sufletesc a strigat într-una: „Este prea târziu! Este prea târziu!”, până când, după câteva ore, duhul lui s-a dus.

La capătul drumului său, el a văzut numai adevărul îngrozitor al păcatului său. Pentru că în zilele lui de sănătate fusese un batjocoritor și un disprețuitor, n-a mai putut să apuce preafericitul adevăr: *Dumnezeu te iubește! Hristos a murit pentru tine!*

Omul care privește adevărul despre propria lui viață, vede în urma lui numai vină; el se zvârcolește ca un vierme sub această povară, iar satan, marele mincinos, folosește lucrul acesta ca să-i șoptească nefericitului la ureche: nici o salvare! Pierdut! Dar Dumnezeu fie laudat pentru aceasta!, că vina păcatului meu și starea mea pierdută sunt numai un fragment al adevărului, numai începutul, numai ceea ce a realizat satan. Tocmai aici, în adâncurile pierzării deznădăjduite, intervine Dumnezeu cu dragostea Sa mântuitoare. Când oamenii spun: „i-am spus tot adevărul!”, atunci adevărul lor constă numai din reproșuri și acuzații. Dar Dumnezeu nu este așa. Când El îi spune păcătosului „adevărul”, atunci El vorbește despre păcat, har și mântuire. Crucea de pe Golgota vestește pentru toate popoarele și limbile adevărul divin; „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” (Faptele Apostolilor 16,31.) Cine prinde, crezând, această funie de salvare, află adevărul întreg, fericit al lui Dumnezeu: *Hristos este calea din adâncurile vinei, la culmile harului.*

VII.

Ce este adevărul? (Răspunsul copiilor lui Dumnezeu)

În anul 1859, un tânăr de 18 ani a plecat din casa părintească pentru a deveni ofițer. Domnul îi biruise deja inima prin puterea harului, pe când avea 15 ani. De multe ori s-a rugat acest tânăr Domnului, ca El să-i binecuvânteze și să-i păzească drumul vieții. În mod deosebit în acea vreme, înainte de a părăsi casa părintească, el îngenunchea zilnic lângă patul lui, ca să ceară harul lui Dumnezeu pentru calea lui. Dumnezeu a făcut ca 46 de ani mai târziu, pe când părinții lui părăsiseră de mult scena părintească și alți oameni locuiau în acea casă, să se întoarcă în fosta lui casă părintească. Picioarele lui stăteau pe același loc pe care el se rugase de atâtea ori; el a privit în urmă la drumul lung, la începutul căruia stătuse atunci. Părul lui încărunțise, acum era un general bătrân. Ce lanț de binecuvântări și păziri minunate pe timp de război și de pace! Harul îl purtase pe aripi de vultur prin nenumărate greutăți, ispite, primejdii. Atunci a trebuit să recunoască adorând, că n-ar fi crezut niciodată că Domnul ar putea să binecuvânteze și să asculte atât de minunat. Da, Dumnezeu poate să facă „nespus mai mult decât toate câte cerem și gândim noi” (Efeseni 3,20).

Pe drumul acela lung a existat o clipă deosebită. Se întorsese bolnav din campania militară din 1866. Medicul îl trimisese în anul următor la tratament, la Karlsbad, în Boemia. El a fost convins pe atunci că boala lui este incurabilă. El a luat aceasta din mâna lui Dumnezeu și și-a urmat drumul liniștit, singur, n-a vorbit câteva săptămâni aproape cu nici un om, dar a vorbit

cu atât mai mult cu Dumnezeu. Într-o după-amiază, drumul lui de plimbare l-a dus la marginea unei păduri, de la care se putea privi până departe în ținutul Boemiei, unde se înălțau în depărtare albastre lanțuri muntoase, unul în spatele altuia. Soarele care apunea și-a așezat strălucirea pe acest tablou, dar în inima ofițerului tânăr, bolnav, s-a mai revărsat o altă strălucire peste acești munți, căci Domnul a așezat în fața ochilor lui acest cuvânt prețios de făgăduință: „,,Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar bunătatea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina,” zice Domnul, care are milă de tine” (Isaia 54,10). Lacrimi de bucurie, de fericire liniștită au apărut în ochii lui și un râu de pace și de nădejde a trecut prin inima lui. Domnul, care îi vorbise în ceasul acela, Și-a împlinit făgăduința pentru el. În ciuda multelor sale neloialități și păcate, harul lui Dumnezeu totuși a acționat zi și noapte asupra acestei vieți și legământul păcii care a fost încheiat pe crucea de pe Golgota pentru orice om care crede, n-a căzut nici pentru acest bărbat; Dumnezeu l-a ținut în picioare, el a devenit un martor pentru adevărul Evangheliei.

Acum câteva luni, un ofițer mai în vârstă a găsit pace cu Dumnezeu prin credința în sângele lui Isus. El a trimis atunci o telegramă în casa unor prieteni: „Eu una știu: că eram orb și acum văd.” (Ioan 9,25.) Acum devenise capabil să mărturisească cu vorba și cu fapta, ce este adevărul: Am fost un păcătos împovărat de vină, departe de Dumnezeu – Isus a intrat în viața mea, El a bătut tare la inima și la conștiința mea și m-a biruit – am avut o întâlnire personală cu invizibilul Fiul al lui Dumnezeu; El mi-a luat povara de pe conștiință, m-a eliberat din lanțurile păcatului, mi-a dat siguranța înfierii de către Dumnezeu – acum îi aparțin Lui: viața mea, casa mea, banii mei, da, ce sunt și ce am.

Aceasta este mărturia fiecărui copil iertat al lui Dumnezeu, acesta este adevărul cel mai profund al vieții lui: Am găsit un Prieten atotputernic, care mă iubește de nespus, care mă poartă în brațele Sale credincioase și care nu mă va părăsi niciodată.

Numai asemenea martori, care au *trăit* adevărul că Isus este Mântuitorul, îi pot convinge pe alți oameni că Dumnezeul veșnic L-a trimis pe singurul Său Fiu în lumea de păcătoși pierduți, ca să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10).

Un om născut din Dumnezeu mărturisește și acest adevăr, că viața veșnică nu începe dincolo de moarte, ci că această viață este de găsit sub har aici, pe pământ, o viață de siguranță a slavei veșnice.

Dar încă un adevăr face Domnul să fie mărturisit prin credincioși: că timpul harului va expira pentru această lume de păcătoși, că timpul acesta va avea un sfârșit și că după aceea urmează judecata, care îi va duce pe toți păcătoșii neîmpăcați în moartea a doua, în iazul de foc. (Apocalipsa 20,14.)

Dar credincioșii nu așteaptă judecata. Ei au cuvântul Domnului: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5,24). Ei Îl așteaptă pe Domnul care se va întoarce. Ei au încredere fermă în Cuvânt. Ei s-au întors de la idoli ai acestei lumi la Dumnezeu „ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare” (1 Tesaloniceni 1,9-10).

Dar Dumnezeu le-a pus alor Săi în mână și o altă mare mărturie a adevărului: *Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia*. Din acest Cuvânt, un creștin credincios învață să-L recunoască pe veșnicul Dumnezeu trinitar, care este lumină și dragoste, de asemenea, slava lumii nevăzute. Tot ce îi spune Cuvântul lui Dumnezeu despre minunile harului și ale credincioșiei Domnului său, el le experimentează în viața zilnică. El privește drumul înapoi până la păcat; pe el au devenit văzători ochii lui, ca să-l recunoască pe Isus și mărturisește: Acesta este adevărul: Isus este credincios, plin de har și de îndurare, El împlinește fiecare făgăduință a Sa.

Este lucrarea lui Dumnezeu, că El în zilele noastre pune martori ai adevărului din toate clasele sociale, dintre bogați și săraci, în fața ochilor tuturor oamenilor. Nimeni nu poate să spună: Creștinismul Bibliei, creștinismul trăit, experimentat personal, nu se potrivește pentru

oamenii din starea mea socială. În fond, el vede în fața lui oameni care stau în clasa lui socială într-adevăr ca mărturisitori ai lui Isus.

Minunate timpuri! Fiul împăratului Suediei, prințul Bernadotte, împreună cu soția lui, călătoresc anual spre nordul extrem al patriei lor, în munți, la laponi, ca să spună vestea despre Isus acestor oameni ruși de lume, necivilizați. Prințul născut în palatul regal stă acolo în colibe de plie de fum ale laponilor, cu Biblia în mână; în jurul lui stau în cerc bărbații; în jurul soției lui, într-o altă colibă, stau femeile. Mulți oameni cu puține speranțe devin aici foarte fericiți și intonează cântări de bucurie spre lauda Aceluia care i-a răscumpărat pe cruce cu sângele Lui.

Dar tu nu trebuie să călătorești așa de departe ca să vezi lucruri minunate. În anul 1906 au avut loc în Köln adunări mari. Mii de oameni au umplut seară de seară marea sală în care s-a vestit inimii oamenilor Evanghelia harului, cuvântul despre cruce. Cine este vorbitorul? Un fost agitator al socialismului, un bărbat care în rătăcirile vieții sale despărțite de Dumnezeu, se prăbușise nenorocit cu trup și minte. Apoi a cunoscut creștini adevărați, a fost biruit de dragostea lui Dumnezeu și a găsit pace prin sângele lui Isus. Atunci a devenit, cu înalta lui înzestrare, un martor pentru Cel răstignit; el poate acum să conducă la pace multe inimi omenesti. El și-a publicat personal biografia într-o lucrare: „De la socialist, la creștin”.

Astfel îi cheamă Dumnezeu pe martorii adevărului, aici din palatul regal, acolo din mijlocul prăbușirii fără Dumnezeu. Aici îl cheamă pe un mare moșier și acolo pe un fabricant, aici pe un mare funcționar și acolo pe un ofițer, ca toată lumea să audă adevărul, adevărul despre Isus, Mielul lui Dumnezeu.

Trăim în zilele harului; sunt ultimele zile. Pe tot pământul răsună o chemare la Isus, înainte să vină sfârșitul. Toți trebuie s-o audă și o aud. Pentru toate miile care în timpul harului de acum aud Evanghelia limpede în cuvinte și în scris, este valabil cuvântul: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu!”

VIII. Hotărârea

„Există în viața omului clipe când el este mai aproape de spiritul vremii, decât în rest” – așa a spus Schiller Wallenstein. În vorba aceasta este o bucată de adevăr, și anume aceasta: Există în viața omului clipe în care cade hotărârea pentru veșnicie. Acest ceas nu se poate recunoaște întotdeauna în exterior, dar oamenii simt lăuntric avertizarea: Gândește-te la ce faci, situația devine serioasă, consecințele se întind până departe, lasă-te avertizat! Ei simt lăuntric deslușit o teamă și o îngrijorare, o presimțire că este vorba despre ceva nemărginit de mare. Fie ca acest fapt să fie pentru mulți cititori ai acestor rânduri spre binecuvântare, spre avertizare, căci și pentru ei poate să existe în cuvintele acestei cărți hotărârea pentru veșnicie.

Despre Domnul este scris că El „a făcut cea frumoasă mărturie înaintea lui Ponțiu Pilat” (1 Timotei 6,13). Romanul cu experiența vieții a obținut prin minunata Persoană, prin cuvintele și ființa Domnului o mărturie completă despre cine era Isus. El a fost răspunzător pentru ce a făcut. El a putut desigur să spună: „Luați-L voi și răstigniți-L”, le-a zis Pilat, „căci eu nu găsesc nici o vină în El” (Ioan 19,6), dar Cuvântul lui Dumnezeu îl face răspunzător pe Pilat. De aceea și este scris: „Atunci Pilat a luat pe Isus și a pus să-L biciuiască” (Ioan 19,1). Pilat n-a luat biciul în mâna lui distinsă de patrician – dar el a fost singur răspunzător și vinovat. El L-a dat pe Domnul slavei la moarte de cruce și ocară. El a scris cu propria lui mână titlul care a fost bătut în vârful crucii, deasupra capului Fiului lui Dumnezeu: Jesus Nazarenus rex Iudaeorum. El și-a confirmat personal responsabilitatea cu cuvintele: „Ce am scris, am scris” (Ioan 19,22).

Preoții cei mai de seamă, cărturarii și fariseii au fost vinovați; din convingerea lor, a tuturor, Nicodim spusese cu mult timp înainte: „Învățătorule, știm că ești un învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” (Ioan 3,2). Dar inima lor arogantă, care nu voia cu nici un preț să coboare de pe poziția

lor religioasă puternică pentru a se smeri înaintea lui Dumnezeu, nu s-a liniștit până când Domnul n-a fost dus pe cruce. Când atârna pe cruce în chinurile morții, ei au tras săgețile batjocurii lor neîndurătoare asupra Lui. Ei au fost toți răspunzători și vinovați.

Poporul lui Israel, prin mijlocul căruia Domnul slavei a umblat timp de trei ani binecuvântând, vindecând și făcând minuni, a fost răspunzător pentru felul cum a răspuns la marea mărturie a harului, care strălucise printre ei. Isus i-a făcut văzători pe orbii lor, i-a făcut să audă pe surzii lor, i-a tămăduit pe bolnavii lor; El i-a înviat pe morții lor din Nain, Capernaum și Betania. Israel a fost răspunzător de ce a făcut cu Mesia al său. Cuvântul lor: „Ia-L! Răstignește-L!” a fost executat de către mercenarii romani; dar celălalt cuvânt, care a urcat la cer „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri” a fost executat de forțe superioare, el a căzut cu o dreptate divină irezistibilă înapoi pe capul aceluia care l-au strigat. Când în zilele de asediu ale Ierusalimului, pe toți munții din jurul cetății a stat o pădure de mii de cruci pe care romanii i-au răstignit pe iudeii prinși, atunci a fost ceva de văzut din realitatea îngrozitoare cu care Dumnezeu îi răspunde aceluia care Îl respinge pe Fiul lui Dumnezeu.

Atât deținătorul puterii romane, cât și conducătorul lui Israel, cât și poporul iudeilor au fost responsabili pentru ce au făcut cu Fiul lui Dumnezeu.

„*Dar ce să fac cu Isus?*” (Matei 27,22.) Și creștinătatea de nume stă în fața acestei întrebări a lui Pilat. Ce răspundere: ei au auzit vestea despre cruce, da, ei au învățat din tinerete Evanghelia: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16)! Acesta este un adevăr dumnezeiesc, veșnic, adevăr și har!

Dar vai! este scris: „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și a oricărei nedreptăți a oamenilor, care înăbușă adevărul în nedreptate” (Roman 9 1,18). Așa este cu necredincioasa creștinătate de nume. Ei posedă adevărul, au Biblia, sărbătoresc: nașterea, suferințele, moartea învierea Domnului – *dar posedă adevărul în nedreptate*. Ce va fi când mânia lui Dumnezeu se va descoperi din cer împotriva tuturor aceluia care se numesc creștini, dar trăiesc în slujba lumii și a păcatului, fără să le pese de Dumnezeu, pentru care crucea de pe Golgota este o veste absolut indiferentă, fără valoare? Fiecare om este răspunzător pentru adevărul primit. Cui i se dă mult, de la acela se cere mult. De exemplu, cine dintre noi are de la Dumnezeu marele dar al unei mame credincioase, care se roagă, acela este răspunzător dacă el, încalcând rugăciunile ei, merge pe căile înstrăinării de Dumnezeu și ale păcatului. Cel căruia i se pune pe inimă, de către martori credincioși ai lui Dumnezeu, oral sau în scris, dragostea răstignită a lui Isus, iar el o disprețuiește, acela este răspunzător și Dumnezeu va ști să-l găsească.

Domnul, din dragoste pentru tine, cel pierdut, S-a așezat în fața ochilor tăi așa cum S-a dat El pe Sine Însuși în judecata mâniei lui Dumnezeu, ca să sufere și să moară pentru tine. Așa cum a stat în fața lui Pilat din Pont și a încercat să câștige inima acestui bărbat rece, egoist, - așa S-a așezat astăzi înaintea ta. Deschide ochii inimii tale și privește-l! Vrei sau nu vrei, *trebuie* să răspunzi la întrebarea lui Pilat: Dar ce să fac cu Isus? Deschide-ți inima! El a văzut într-adevăr toate căile păcatului pe care ai mers, zi și noapte; a văzut ce a fost în inima ta privind necurăția, mânia, mândria și egoismul. El a auzit cuvintele tale, a fost martor la fiecare minciună care a trecut peste buzele tale, chiar și la cea mai mică. Dacă ai făcut rău altora cu ură, cu amărăciune, cu vorbe dure – El a auzit. El a numărat lacrimile care au fost plânse din cauza Ta – au fost printre ele și lacrimile mamei tale, ale tatălui tău? Acolo unde ai fost infidel unei inimi, acolo unde din calcul egoist ai frânt o inimă și ai semănat durere în loc de dragoste – Domnul a fost martor. El vede și mândria cu care te îndreptățești, cum ai fost mulțumit de tine, cum te-ai găsit mult mai bun decât alții, cum în gândurile inimii tale ai răspândit fumul de tămâie al propriei tale admirații. Dumnezeu ți-a văzut îngâmfarea și a spus despre tine: „Voi sunteți cei care vă îndreptățiți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile: pentru că ce este înălțat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu” (Luca 16,15).

Cu toate acestea, Isus te privește plin de dragoste și îndurare. Inima Lui a pornit să te caute. Să nu te gândești că citești aceasta din întâmplare. Faptul că tu ții astăzi în mână mesajul acesta este călăuzirea divină a harului. Deschide-ți larg inima pentru dragostea care întinde mâna spre tine! Smereste viața ta, inima ta mândră în fața Aceluia care vorbește azi în har cu tine. Ascultă care este adevărul: – „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5,12). Poți să ai mult privind puterea voinței, generozitate, instruire și educație, dar dacă nu-L ai pe Fiul lui Dumnezeu ca Mântuitor al tău, Domn și Prieten, atunci nu ai viața, nu poți s-o ai - și de ce nu? Pentru că în tine, pe tronul inimii tale stă eul, eul păcătos, și nu Hristos, Mântuitorul.

Ei bine, îmbrățișează, crezând, picioarele Domnului prezent! Spune-I: Sunt aici cu tot păcatul vieții mele și cu inima mea rea. Isuse, Tu ai murit și pentru mine pe cruce, primește-mă, spală-mă cu sângele Tău! Tu vei fi Stăpânul meu. N-am putere în mine, *dar am dorința sinceră* să rup cu orice păcat cunoscut, ca să trăiesc pentru Tine, să-Ți slujesc Ție, să Te mărturisesc în fața lumii cu inima neîmpărțită.

Dacă așa crezi, vei primi viața veșnică. O vei avea aici, pe pământ. Dumnezeu o spune. Inima ta se va bucura, cei din jurul tău vor vedea un om nou, umblând în pace, în puterea lui Dumnezeu.

Este acesta adevărul? *Da!* Acesta este adevărul Evangheliei. Dar și acesta este adevărul: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el!” (Ioan 3,36.) Ce perspectivă înfiorătoare: aici pe pământ fără pace, în ciuda strălucirii, a bunăstării și a succesului - și pentru veșnicie? El „nu va vedea viața”, el nu va avea niciodată parte de fericita clipă în care să guste pacea veșnică la inima lui Dumnezeu, ca un copil împăcat, preafericit. Poarta casei veșnice a Tatălui îi va fi închisă, iar judecata dreaptă asupra întregii vini a vieții lui îl va conduce în despărțirea veșnică de Dumnezeu, în acel loc de întuneric și de văpăi de foc, acolo unde îndurarea lui Dumnezeu nu mai ajunge. – *Un suflet pierdut!* De ce oare? A fost el prea rău? Au fost adâncurile viciului său prea murdare, a fost vina vieții lui prea grea? O, nu, sângele lui Isus Hristos ajunge ca să repare toată paguba păcatului său; el este suficient ca să spele, mai albă decât zăpada, viața lui împovărată de vină; este destul ca să-l conducă prin mâna harului în slava lui Dumnezeu – *dar!* Ce „dar” veșnic plin de durere – el a întors spatele dragostei lui Isus, care l-a căutat; el nu l-a încredințat, crezând, Domnului, care i-a spus adevărul unei mântuiri veșnice. În privința onoarei, a banilor, a plăcerii lumii el a rostit împreună cu Pilat: Ce este adevărul?

O, tu să nu faci așa! Nu vorbi limbajul lumii îngâmfate, ostile lui Dumnezeu, cu concepții pământești! Spune-I azi Domnului: Isuse, Te-am înțeles! Sunt aici, ia viața mea, lasă-mă să fiu al Tău pentru timp și veșnicie. Dragostea Ta m-a biruit!

Nr. 8 Răsărit de soare

Se va sfârși
A lacrimilor noapte;
Dimineața ce m-alină e-aproape,
Când, Doamne, ochii-mi Te-or zări.

O, fericit ceas
De desfătare și-ncântare,
Când Mireasa-Ți va veni-n întâmpinare!
„El e!” se va bucura orice glas.

Noaptea unde va fi,
Dar lacrimile-amare,
O, Isuse, când după alinare,
În splendoare Te-oi privi?

Dus e-acel greu
Ce aici mă necăjește;
Am destul – am ce inima-mi dorește,
Te am pe Tine, Domnul meu!

În apropierea Ta,
Am pace, desfătare;
Gura nu-mi va obosi în laudare
O, Isuse, azi de Te-aș vedea!

Nr. 9 Strigătul de la miezul nopții și ora luceafărului de dimineață (Pentru credincioși)

Cuprinsul:

- I. Ce spune Scriptura despre venirea Domnului pentru ai Săi și despre răpirea Adunării Sale care așteaptă?
- II. Ora luceafărului de dimineață
- III. Ce semne sunt de recunoscut în Adunarea lui Dumnezeu pentru apropiata venire a Domnului?
- IV. Semnele vremii din urmă în lumea despărțită de Dumnezeu. Spiritul anticreștin. Zilele separării.
- V. Slujitori și slujnice ai lui Dumnezeu, care veghează și așteaptă.

I.

Ce spune Scriptura despre venirea Domnului pentru ai Săi și despre răpirea Adunării Sale care așteaptă?

În Vechiul Testament găsim marele adevăr al împăcării prin moartea jertfitoare a Mielului lui Dumnezeu, reprezentată exemplar prin jertfa lui Abel, prin mielul de Paști, prin jertfele vechiului legământ, prin stropirea cu sânge în marea zi a împăcării. La fel este reprezentat ca model în Vechiul Testament și adevărul despre răpirea adevăratei Adunări a lui Isus Hristos:

1. În Enoh, care umbla cu Dumnezeu în mijlocul unei lumi de păcătoși, înstrăinată de Dumnezeu (Geneza 5,22-24); Enoh a avut mărturia că este plăcut lui Domnului (Evrei 11,5). El a fost răpit înainte ca judecățile lui Dumnezeu să năvălească peste lumea avertizată mult timp și des.

2. În Ilie, care a stat ca martor al adevărului divin în mijlocul poporului Israel (un prototip al creștinătății de nume), decăzut în idolatrie și în asemănarea cu lumea. Când mărturia lui a fost încheiată, Dumnezeu l-a luat, el a fost răpit (2 Împărați 2,11). Israel a rămas în urmă și și-a isprăvit decăderea.

3. Când Eliezer a plecat într-o țară îndepărtată ca să pețescă o mireasă fiului făgăduinței (citește Geneza 24), el i-a dat miresei daruri din bogăția casei tatălui lui Isaac și i-a povestit Rebecăi cine era domnul ei, pe care încă nu-l văzuse. În călătoria lungă prin pustie, ea a aflat de la pețitor despre măreția nădejzii ei. Dar când călătoria ei prin pustie se apropia de sfârșit, Isaac însuși i-a venit în întâmpinare; deoarece se făcuse seară, el și-a primit mireasa ca s-o

conducă în cortul părintesc. Așa conduce Duhul Sfânt, Peșitorul divin, mireasa acasă – Fiul lui Dumnezeu îi vine în întâmpinare ca s-o introducă în casa Tatălui.

În Noul Testament, adevărul revenirii Domnului pentru ai Săi ocupă un loc atât de larg, încât omenește pare inexplicabil cum creștinătatea a putut să petreacă atâtea secole fără să ia în seamă cuvintele Scripturii. Această stare de somn spiritual (Matei 25,5) a persistat chiar și după ce în Reformă i-a fost redat creștinătății Cuvântul lui Dumnezeu. Ea s-a mulțumit cu textul așa-numitului crez apostolic, care nu știe *nimic* despre revenirea Domnului pentru ai Săi și despre nădejdea răpirii.

Dar apoi a venit miezul nopții și a răsunat strigătul: „*Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!*” Aceasta a început cam acum 60 de ani (n. tr.: articolul a apărut în 1907). De atunci, în cercuri tot mai largi ale copiilor lui Dumnezeu a pătruns cunoștința: nădejdea noastră este Domnul care va reveni și răpirea Adunării Sale, care așteaptă.

Această cunoaștere s-a răspândit irezistibil printre credincioșii tuturor denominațiilor și popoarelor. Cu toate acestea, majoritatea copiilor lui Dumnezeu încă n-au recunoscut cum adevărul apropiatei veniri a Domnului și al răpirii străbate întregul Nou Testament.

Vom lăsa să urmeze aici o asamblare a celor mai importante citate (nici pe departe toate):

„În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, căci Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, *voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însumi*, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.” (Ioan 14,2-3.)

„Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau înțelepte și cinci nechibzuite. Cele nechibzuite, când și-au luat candelile, n-au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte, împreună cu candelile au luat cu ele și untdelemn în vase. Fiindcă mirele întârzia, au așipit toate și au adormit. Dar la miezul nopții s-a auzit o strigare: „*Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!*” Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelile. Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: „*Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelile.*” Dar cele înțelepte le-au răspuns: „*Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; ci mai bine duceți-vă la cei care vând și cumpărați-vă.*” Pe când se duceau ele să cumpere, a venit mirele; cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și s-a închis ușa. Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare și-au zis: „*Doamne, Doamne, deschide-ne!*” Dar el, drept răspuns le-a zis: „*Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!*” Vegheați deci, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului.” (Matei 25,1-13.)

„Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă.” (Luc 12,35-36.)

„Cine este administratorul credincios și înțelept pe care-l va pune stăpânul său peste servitorii săi ca să le dea partea lor de hrană la timpul potrivit? Ferice de robul acela pe care stăpânul, *la venirea lui*, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toată avuția sa.” (Luca 12,42-44.)

„Iată, în adevăr, ce vă spuneam *prin Cuvântul Domnului*: noi cei vii *care rămânem până la venirea Domnului*, nu vom lua-o înaintea celor care au adormit. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi *cei vii care rămânem, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh* și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă, deci, unii pe alții cu aceste cuvinte!” (1 Tesaloniceni 4,15-18)

„*Eu vin curând*. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!” (Apocalipsa 3,11)

„Cel care mărturisește acestea spune: „*Da, Eu vin curând!*” Amin! Vino, Doamne Isuse! Harul Domnului Isus Hristos fie cu toți sfinții! Amin.” (Apocalipsa 22,20-21.)

„Vegheați, dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineța; ca nu cumva, venind pe neașteptate, să vă găsească dormind. Și ceea ce vă zic vouă, zic tuturor: *Vegheați!*” (Marcu 13,35-37.)

„Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. *Domnul este aproape!*” (Filipeni 4,5.)

„Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta vestiți moartea Domnului, *până va veni El.*” (1 Corinteni 11,26.)

„Iată, vă spun o taină: *nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați*, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Căci trâmbița va suna și morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Pentru că putrezirea aceasta trebuie să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire. Dar când putrezirea aceasta se va îmbrăca în neputrezire și ceea ce este muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi împlinit cuvântul scris: „Moartea a fost înghițită de victorie”. „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este victoria, moarte?” Dar boldul morții este păcatul, și puterea păcatului, legea; dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos. De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintiți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul.” (1 Corinteni 15,51-58.)

„Dar cetățenia noastră este în ceruri, *de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul nostru Isus Hristos*. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate.” (Filipeni 3,20-21.)

„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că *Îl vom vedea așa cum este*. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.” (1 Ioan 3,2-3)

„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, *la venirea Lui*, să nu rămânem de rușine înaintea Lui.” (1 Ioan 2,28.)

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El *Însuși pe deplin*; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără vină, *la venirea Domnului nostru Isus Hristos.*” (1 Tesaloniceni 5,23.)

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat și ne învață ca, tăgăduind nelegiuirea și poftele lumești, să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, *așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos*. El S-a dat pe Sine *Însuși* pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru lucruri bune.” (Tit 2,13-14.)

„Fiți deci îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului, Iată, plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, având răbdare până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, *căci venirea Domnului este aproape.*” (Iacov, 5,7-8.)

„*Îți poruncesc, înaintea lui Dumnezeu, care cheamă toate la existență, și înaintea lui Hristos Isus, care a făcut cea frumoasă mărturie înaintea lui Ponțiu Pilat, să păzești porunca fără pată și fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos.*” (1 Timotei 6,13-14.)

„Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare.” (1 Tesaloniceni 1,9-10.)

„Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, așa și Hristosul, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat, (adică fără legătură cu păcatul – venirea Lui nu mai are atunci nimic de-a face cu păcatul, vezi Evrei 9,26), pentru mântuirea celor care *Îl așteaptă.*” (Evrei 9,27-28)

„Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua. Să lepădăm deci faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.” (Romani 13,12.)

II. Ora luceafărului de dimineață¹

Ora miezului nopții aproape a trecut. Nu trăim noi deja în ora luceafărului de dimineață? Fără îndoială că el a răsărit în inimile copiilor lui Dumnezeu, care privesc spre iubitul lor Domn, care se bucură de dragostea, de credincioșia, de adevărul Său, care au găsit în minunata Sa Persoană ceea ce le face inimile preafericite. „Eu sunt Steaua strălucitoare de dimineață.” (Apocalipsa 22,16.) Aceasta precedă apropiatul soare care va răsări.

Face parte dintre binecuvântările mișcării spirituale a zilelor noastre, ca inimile credincioșilor să fie îndreptate asupra cuvintelor Domnului, pe care El le-a rostit despre revenirea Sa și aceasta se petrece printre toți credincioșii, oriunde se cinstește intangibilitatea Cuvântului. Destul de mult timp nădejdea răpirii a fost declarată ca un punct secundar, de care nu atârnav prea multe pentru viața noastră de credință. Odată cu credința în *toată* Biblia s-a trezit din nou și credința în aceste cuvinte; se recunoaște faptul că ele sunt la fel de adevărate și demne de încredere ca oricare alte cuvinte biblice; se recunoaște ce rușine este pentru noi, în calitate de credincioși, și ce păcătuire este față de Dumnezeu, să le tratăm ca pe „erori” și neadevăruri. Aici este vorba la fel de puțin, ca și pe Golgota, despre o „doctrină”, ci despre un eveniment iminent uriaș: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer” (1 Tesaloniceni 4,16). Toate marile evenimente mondiale, reformele, progresele culturale, descoperirile și invențiile științifice revoluționare, cutremurele, revoluțiile, războaiele sunt mai puțin importante față de ceea ce aduce cu sine pentru credincioși „venirea Domnului”. Ea va însemna cea mai mare cotitură pentru viața fiecărui om în parte și pentru istoria omenirii. Totuși nu așa ca și când ar pune capăt într-o clipă la tot ce este aici pe pământ. Nu, întâi El „Se va arăta pentru mântuirea celor care Îl așteaptă” (Evrei 9,28), adică El va veni numai pentru aleșii lui Dumnezeu, pe când ceilalți nu-L vor vedea, și le va aduce „mântuirea”, adică eliberarea totală, completă, chiar și pentru trup. El va veni din cer, jos, în slavă dumnezeiască, pentru toți cei care au adormit aici în Hristos, iar ai Săi, care încă trăiesc pe pământ, vom „fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh” (1 Tesaloniceni 4,17). Aceasta se va petrece „într-o clipă, într-o clipeală de ochi” (1 Corinteni 15,52), în timp ce trupul lor muritor va fi schimbat în unul nemuritor și-l va face asemenea trupului Său de slavă (Filipeni 3,21). Această venire a Domnului, vizibilă numai pentru cei care-L așteaptă, prefațează sfârșitul acestui timp, ultima epocă semnificativă a istoriei mondiale, care este completată cu evenimentele descrise în Apocalipsa, de la capitolul 4 până la 20, și se va încheia cu venirea Domnului pentru ultima judecată asupra lui satan și a lumii pierdute.

Domnul S-a străduit cu toată puterea să îndrepte inimile ucenicilor Săi spre acea venire pentru ai Săi în vederea răpirii. Aceasta le-a pus-o El în fața ochilor ca țintă a vieții lor, nu moartea. Ei trebuiau „să-L aștepte pe El”, nu moartea. Venirea Lui trebuia să fie mai aproape de sufletul lor, decât moartea. Acesta este conținutul de mai sus al celor 21 de locuri citate din Sfânta Scriptură.

Această nădejde vie trebuie să răsară ca luceafărul de dimineață în inimile credincioșilor. „Și avem cuvântul proeciei și mai sigur, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.” (2 Petru 1,19.)

Acolo unde răsare acest luceafăr de dimineață, el aduce în viața copiilor lui Dumnezeu toată proșpețimea și bucuria unei noi zile așteptate, putere pentru a persevera în încercări, bucurie în orice slujbă făcută pentru Domnul. Nu există nici un adevăr, care, dacă umple cu adevărat inima, să acționeze atât de eficace ca adevărul despre venirea apropiată a Domnului.

¹ În capitolele II, III și IV va fi folosit un studiu din publicația „Gemeinschaftsboten” 1906: „Venirea Domnului este aproape”, cu permisiunea autorului.

Domnul vrea ca aceasta să fie partea tuturor credincioșilor. Aceasta nu este o fantezie omenească, ci Cuvântul lui Dumnezeu este acela care o spune:

„Și Duhul și Mireasa spun: „Vino!” Și cine aude să spună: „Vino!” (Apocalipsa 22,17.) Adunarea lui Dumnezeu a intrat în acest timp serios din urmă.

El vine, poate, când peste văi, coline,
Miezul nopții bate tulburător,
Când sub aripile-i negre, grele, fine,
Nici un sunet nu-i, nici ochi veghetor.
Când în cenușă abia mai mocnește
Ultima scânteie-n obscurul jar,
Și tu, în somnul ce te copleșește,
Te odihnești și nu mai gândești clar.
Doar, în pas mereu egal, pe perete,
Ceasul măsoară cursul timpului;
Din când în când, cu sunete discrete
Se stinge-n tăcere bătaia lui.
El vine, poate, când, ca o-mbrățișare,
Lumea visului ți se țese-n jur;
Și-n vis, dorința inimii, cea mare,
Se dezvăluie și prinde contur.
Țineți-I ușile casei deschise!
El vine sigur; e-aproape ziua Lui!
Fiți tari în credință, dragoste nădejde,
Să vă găsească treji la venirea Lui!
Vegheați, căci se poate-ntâmpla prea bine,
Când miezul nopții tăcut se va apropia,
Să-L vedem pe Domnul că pentru noi vine;
El se-ntoarce după Mireasa Sa.²

III.

Ce semne sunt de recunoscut în Adunarea lui Dumnezeu pentru apropiata venire a Domnului?

Atunci când am învățat din Scriptură să facem deosebirea dintre: 1. Venirea Domnului pentru ai *Săi* spre completa lor izbăvire prin răpire, 2. Venirea Sa ca Împărat al lui Israel în împărăția păcii de o mie de ani și 3. Venirea Sa *pentru judecată asupra lumii*, abia atunci obținem claritate asupra cuvântului profetic. Afirmările Scripturii despre revenirea Domnului se îmbină abia atunci inteligibil, îndemnurile privind așteptarea Domnului capătă o seriozitate mult mai profundă. Căci tot ce mai trebuie să preceadă venirii Domnului pentru judecată, îl recunoaștem ca fiind *după* venirea Domnului pentru ai Săi, ca fiind situat după răpirea Adunării-mireasă. În loc să se aștepte debutul lucrurilor ulterioare, se dă atenție mai mult *semnelor* care anunță apropiata venire a Domnului pentru ai Săi.

Aici este, înainte de toate, această mare însemnătate, că *din Adunarea credincioșilor răsună în afară* strigătul: Domnul vine curând! Acest strigăt devine tot mai mult și mai mult dorul *Adunării* lui Isus Hristos, extins peste toate țările și mărturisirile. Este zadarnic să prezentăm acest strigăt ca „ideea preferată a unei secte” și să vrem să-l lichidăm. Dimpotrivă, Domnul Și-a trezit pretutindeni crainicii Lui pentru aceasta. În China, binecuvântatul Hudson Taylor a fost până la moartea sa un martor pentru apropiata revenire a Domnului. În Australia,

² Aceasta este o strofă din minunata poezie „Venirea Domnului”. Dillenburg, editura fraților Dönges.

cunoscutul evanghelist Mac Neil a murit când tocmai scrisese strigătul de trezire: „Iată, vine Domnul!” În Zürich, Markus Hauser a scris ale sale „Raze de speranță, o revistă pentru creștinii care-L așteaptă pe Domnul”.³ Și mulți alții, mai mult sau mai puțin cunoscuți și influenți propovăduitori ai Evangheliei pe întinsul glob pământesc, și-au ridicat glasul la fel de tare. Atât mărturiile lor verbale, ca și scrierile lor, au pătruns până departe și adânc în adevărata Adunare a credincioșilor.

Apropiata venire a Domnului este confirmată mai departe prin interesul crescând care este orientat spre scrierile profetice ale Bibliei, în mod deosebit ale Apocalipsei. Pe lângă acestea, se poate observa un fapt foarte semnificativ: interpretarea acestei cărți devine în multe puncte fundamentale una omogenă, armonioasă, înainte de toate în aceea, că împlinirea acestor prorocii (capitolele 4-22) este recunoscută ca iminentă și nu mai este tratată ca deja petrecută în istoria trecută a Bisericii și în istoria mondială. Această înțelegere mai profundă a cărții Apocalipsa contribuie mult la înviorarea nădejzii în revenirea Domnului. La fel de semnificativ și de nou este aici modul de cercetare al cărții la noii interpretatori, chibzuit, departe de orice exaltare, deoarece se țin departe tot mai mult și mai mult de evaluări false, artificiale și de idei preferate deosebit de subiective și se leagă de Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Dar în spatele acestor mărturii, care pășesc în public, stă o *ceată de suflete împrăștiate ici și colo, rămânând mai mult în umbră, a căror viață poartă amprenta așteptării și a siguranței conștiente și precise a Domnului care va veni*. Și lucrul acesta poate să fie mai important decât orice altceva. Ei pregătesc calea Domnului care va veni, de la ei se revarsă o influență tăcută, dar puternică, plină de binecuvântare asupra mediului lor înconjurător, ca acesta să se înarmeze de asemenea pentru El. Nu există probabil nimic altceva care să apuce așa de puternic și să determine la hotărârea pro sau contra lui Isus, care să amendeze așa de tare o umblare lumească și să însuflețească și să curețe o umblare duhovnicească astfel, ca viața unui creștin dedicat cu adevărat Domnului, în așteptarea apropiatei veniri a Domnului său. Aici nu este deloc vorba despre o visare inactivă, căci așteptarea Domnului determină puternic la slujba pentru El. El vrea să-Și găsească robii veghind, muncind; și ei lucrează astfel cu tot devotamentul până în clipa venirii Sale. „De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintiți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul.” (1 Corinteni 15,57-58.) Majoritatea bărbaților și a femeilor care Îl așteaptă pe Domnul au fost întotdeauna cei mai zeloși și mai neobosiți lucrători. La fel de puțin se împacă așteptarea Domnului cu o umblare ușuratică, o înțelegere superficială a sfințirii. „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.” (1 Ioan 3,2-3.) Sufletele care tânjesc cel mai adânc după venirea Domnului sunt cele care năzuiesc cel mai profund după sfințire. Și ce influență are așteptarea Domnului asupra vieții de rugăciune! Dacă există o adunare de suflete, în creștere, care Îl așteaptă pe Domnul cu toată luciditatea, adevărul și ardoarea, atunci ea este în orice caz cel mai important semn că El Însuși este aproape. *Ce putere înaintea Domnului* este totuși o asemenea adunare care se roagă, care Îl roagă profund: „Da, vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22,20) și care I se dedică Lui ca să-I croiască drum. Lumea creștinătății de nume poate să nu mai pună la socoteală această mică ceată, *dar Domnul contează pe ea*. Rugăciunile ei unitare, credința ei în El, ca în Cel care sigur va veni curând, pregătirea ei pentru El și influențele puternice care ies de la ea în lume: „pentru unii, o mireasmă de la moarte spre moarte; dar pentru ceilalți, o mireasmă de la viață spre viață” (2 Corinteni 2,16) – toate acestea sunt o putere înaintea Lui.

³ Să mai indicăm aici câteva mărturii biblice extrem de clare, care au apărut în decursul ultimelor decenii: „Răpirea Bisericii”, editura fraților Dönges, Dillenburg; „Noaptea este foarte înaintată și se apropie ziua” și „Revenirea Domnului nostru Isus Hristos și evenimentele care stau în legătură cu aceasta”, editura R. Brockhaus, Elberfeld.

Dar aici mai este încă un semn puternic: *marea trezire spirituală a zilelor noastre*. De la cine pleacă ea? Nu în mod evident de la Domnul? Și ce ne învață ea? El este aproape! El adună în grabă, El mântuiește pe oricine vrea să se lase mântuit. Vestea harului răsună în multe sute de limbi în urechile lumii pierdute. Se petrec minuni și semne. Se simte puterea Duhului Sfânt. Este ca și când Isus S-ar fi sculat deja de pe tron, de la dreapta Măririi în locurile preînalte și ar face ca Adunarea Sa să recunoască în toate faptele mari pe care El le produce prin Duhul Său, *cât* de aproape este El, cum ascultă El stăruința lor și începe s-o împlinească. Aceasta trebuie să le amintească alor Săi: „Să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie.” (Luca 21,28.)

Cât de adânc a prins rădăcină minunata nădejde a răpirii, în Adunarea lui Isus Hristos, este arătat și prin cununa parfumată de cântări minunate, profunde, care se preocupă cu această nădejde; numărul lor se ridică probabil deja la sute.

Pe lângă pregătirea Adunării pentru venirea Domnului ei, pregătire care începe, este pe de altă parte starea creștinătății de nume; ea este de așa fel, încât totul ne îndeamnă puternic să ne îndreptăm privirea asupra cuvântului: „Dar *la miezul nopții* s-a auzit o strigare: „Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!”” (Matei 25,6.) Dacă acum acest strigăt începe să devină tare, atunci aceasta înseamnă că peste creștinătatea de nume s-a lăsat un întuneric de miez de noapte. Dar noi nu trebuie să ne imaginăm acest întuneric ca și cum ar consta în aceea, că nu mai există nici o predică, nici o reprezentare exterioară a creștinismului. Să ne gândim la Laodiceea. Paguba ei nu este că în ea nu mai răsună nici o predică despre Hristos și creștinismul a pierit din ea, ci mai mult că sub o iluzie strălucitoare în afară de bogăție, belșug și putere, se ascund sărăcie, întuneric și neputință interioare, amare. Dacă acest fenomen a intrat în creștinătatea mărturisitoare, atunci pentru timpul acesta nu este valabil numai cuvântul: „Iată, Eu vin curând!””, ci mai mult: „Iată, Eu stau la ușă și bat” (Apocalipsa 3,20). Dar vedem în vremea noastră un mare avânt în viața religioasă exterioară. Se petrec multe în: construirea de biserici, înființarea de asociații, cultivarea tineretului, ținerea de congrese, alcătuirea serviciilor divine cu ajutorul artei, extinderea activității de binefacere creștină și așa mai departe. Aceasta îi umple pe mulți cu mândrie și încrederea în viața aceasta aparent bogată, roditoare și duce la concepția: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”. Dar ei nu știu ce ticăloșie, sărăcie și goliciune este dincolo de partea exterioară, cât de mult sunt toate acestea numai putere de jos, în timp ce „puterea de sus”, prezența și eficacitatea Duhului Sfânt lipsesc.

Și de ce anume are parte această creștinătate mărturisitoare din zilele noastre, în mijlocul ei? Numai câteva exemple pot arăta în ce se recunoaște întunericul miezului de noapte. Un bărbat în serviciu bisericesc, care are mulți admiratori, propovăduiește: „Necruțător trebuie respinsă adorarea lui Hristos, care a intrat fățiș sau poate voalat în locul adorării lui Dumnezeu. Isus nu poate fi obiectul religiei, nu poate fi obiectul adorării. Nu vom întemeia credința în Dumnezeu pe credința în istoricul Isus.” Aceasta propovăduia pastorul D. Fischer în octombrie 1904, la zilele protestante, în Berlin. Pastorul Lic Römer L-a așezat în predica sa electorală, în 25 iunie 1905, la Remscheid, pe Hristos alături de eroii greci și de fiii zeilor și a spus: „Este o influență grecească, păgână dacă în așa-zisele evenimente anterioare din Evangheliile după Matei și Luca este vorba despre nașterea supranaturală a lui Isus.” Într-o biserică din Bremen s-a predicat în săptămâna mare și de Paști, de către pastorul Burggraf, din creația poetică a lui Schiller: „Hoții” și „Maria Stuart” (în vinerea mare), „fecioara din Orleans” (de Paști). Pastorul Mauritz, care chiar acolo și-a efectuat botezurile fără apă de botez, cu formula: „Te consacru pentru bine”, a spus, ca exemplu, într-o predică: „La o parte cu creștinismul! Aceasta este o chestiune clasată! La o parte cu această religie a lumii de dincolo, la o parte cu aceste romane ale lumii celeilalte! Creștinismului i-am întors spatele, avem propria noastră religie, viața ... Din creștinism am luat cu noi câteva lucruri bune: tactul și iubirea vrăjmașilor. Dar am luat cu noi și multe tapete vechi. Un asemenea tapet vechi este „Tatăl nostru”. Știm de mult că această rugăciune nu mai este rugăciunea noastră. Ea provine

de la oameni ideali, dar pentru noi nu este decât o poezie frumoasă.” Nu faptul că unii oamenii rostesc asemenea blasfemii este lucrul semnificativ, ci că ei stau ca reprezentanți ai unor tendințe mari, a căror gură sunt, și care pretind că ereziile lor, care răstoarnă temelia, sunt privite ca adevăratul creștinism. Ce a vorbit și a tipărit preotul Jatho din Köln este așa, încât orice creștin serios trebuie să aibă bunul simț și s-o spună mai departe. Ai putea ajunge în primejdie prin aceasta să păcătuiești foarte grav. Acesta este întunericul de la miezul nopții în creștinătate. „Dar la miezul nopții s-a auzit o strigare: „Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!””

IV.

Semnele vremii din urmă în lumea despărțită de Dumnezeu.

Spiritul anticreștin. - Zilele separării

Scrierile profetice ale Noului Testament se ocupă amănunțit cu caracteristicile vremii din urmă.

Din acestea face parte spiritul anticreștin, care se simte pretutindeni:

„Copilașilor, este ceasul de pe urmă. Și, după cum ați auzit că vine Antihrist, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști; prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă.” (1 Ioan 2,18)

Apoi, nelegiuirea care se răspândește în interiorul creștinătății de nume, până la renunțarea la creștinism, exprimată limpede, public:

„Dar să știi că în zilele din urmă vor fi timpuri grele, căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, aroganți, insultători, neascultători de părinți, nemulțumiți, fără evlavie, fără afecțiune naturală, neînduplecați, defăimători, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine, trădători, obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.” (2 Timotei 3,1-4.)

„În popor s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furis erezii nimicitoare, tăgăduind pe Stăpânul care i-a cumpărat și aducând asupra lor o nimicire grabnică. Mulți îi vor urma în căile lor dezmațate. Și, din cauza lor, calea adevărului va fi hulită.” (2 Petru 2,1-2.)

„Mai întâi, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, umblând după poftele lor și zicând: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au murit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul creației.”” (2 Petru 3,3-4.)

„Dar voi, preaiubiților, amintiți-vă de cuvintele vestite mai dinainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos, cum vă spuneau: că în timpul de pe urmă vor fi batjocoritori care vor umbla după poftele lor nelegiuite.” (Iuda 17-18.)

Trăim în zilele separării dintre lumină și întuneric. Prin urmare ies în evidență hotărâri limpede de recunoscut atât spre partea luminii, cât și spre partea întunericului, care fac să fie recunoscută cu claritate crescândă lupta dintre Isus și satan. Pe de o parte: victoria Evangheliei pe tot pământul, porți deschise pentru vestea mântuirii. Mii de oameni se convertesc, puterea Cuvântului harului este văzută ca năvălind mai înainte.

Pe de altă parte: nelegiuirea, răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu, nerușinarea păcatului, anticreștinismul public, ateismul total, extinderea puterii lui satan.

Nu poate fi altfel, decât că antagonismul dintre copiii lui Dumnezeu și copiii lumii în viața zilnică este exprimat tot mai mult. Lumea pierdută merge spre judecată, nu mai este mult și atunci copiii lui Dumnezeu vor fi luați din ea. De aceea este scris: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri se vor desface, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, când cerurile aprinse vor fi distruse și elementele arzând cu căldură se vor topi? Dar noi, potrivit făgăduinței Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea.” (2 Petru 3,11-13.)

Domnul spune despre lumea căzută sub judecată: „Cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi și în zilele Fiului Omului: mâncau, beau, se însurau, se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a distrus pe toți. Tot așa, cum a fost în zilele lui Lot: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, construiau, dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a distrus pe toți; la fel va fi și în ziua când se va arăta Fiul Omului.” (Luca 7,26-30.)

Caracteristica pe care Domnul o numește aici este starea *de indiferență religioasă absolută a marii majorități*, atât în clasele sociale mai înalte, cât și în cele mijlocii și în cele de rând. Gândurile, interesele, preocupările lor sunt înrădăcinate așa de total, de exclusiv în lucrurile pământești, în cele din lumea aceasta, în cele vizibile, încât lucrul dumnezeiesc, veșnic, nevăzut li se pare numai ca o fantezie goală, inutilă. „Dar ei credeau că glumește” (Geneza 19,14), se spune despre oamenii din Sodoma, la gândul că în ziua următoare Dumnezeu va nimici cetatea. Nici un semn de teamă, ca în Ninive (Iona 3,4-9) sau măcar o îndoială, nici întrebare, nici grijă pentru viața și bunurile lor, și cu atât mai puțin pentru sufletele lor, ci numai un refuz rece, trufaș, aroganță sigură și continuarea îndrăzneată de a trăi mai departe în plăcere și muncă. „La fel - spune Domnul - va fi și în ziua când se va arăta Fiul Omului.”

Dacă privim în viață, așa cum este ea: pe străzi, în tren, în tramvai, pe vapoare, în relațiile comerciale, în magazine, birouri, fabrici, hoteluri, în stațiuni, teatre, concerte, muzee, hipodroame și așa mai departe – cum ne întâmpină aici în mod general rutina! Viața lor este: mănâncă, beau, se însoară, se mărită, cumpără, vând, plantează, construiesc; ei nu cunosc și nu acceptă ceva mai înalt, mai bun, mai necesar. Aceasta este starea lumii înainte de revenirea lui Hristos și cu cât se prezintă mai generală și mai puternică, cu atât mai aproape este „ziua când se va arăta Fiul Omului”. Aceasta este aceeași caracteristică pe care apostolul Pavel o exprimă în cuvintele: „Când vor zice: „Pace și liniște”, atunci o nimicire neașteptată va veni peste ei.” (1 Tesaloniceni 5,3.)

Și celelalte semne prevestitoare ale judecății care se apropie: marile cutremure, epidemiile, foamete, neîncetatele războaie însoțite de nenorociri uriașe, - nimic nu face o impresie de statornicie în lumea aceasta. Siguranță arogantă, conștiință mândră, ca și când exact acum lumea ar înainta cum trebuie pe culmile culturii omenești și ale fericirii lumești generale! Nu este nici o primejdie – căci oamenii tocmai acum încep să înțeleagă toate tainele naturii, să-și folosească toate puterile, să remedieze toate necazurile din lume, să rupă toate barierele spiritului în știință și în cunoștințe, să lepede toate concepțiile înguste din domeniul moral și din domeniul religios, cărate după ei prin secole. Nu-i nici o primejdie, pentru că omenirea s-a perfecționat într-un mod cum n-a fost niciodată. Nu se aude aceasta acum pe toate tonurile și din toate părțile, în orice întrunire festivă, din toate ziarele? Și ce spune Scriptura? „Când vor zice: „Pace și liniște...”. N-ar trebui să ne zguduie aceasta și să ne aducă aminte că acest puternic „atunci!” este foarte aproape?

Mai există și alte semne caracteristice în starea lumii, din care Scriptura ne învață să recunoaștem limpede „zilele din urmă”: duhuri înșelătoare și învățături ale demonilor (1 Timotei 4,1-3), decăderea moralității și a ordinii, așa cum au fost cerute până atunci ca morale și decente în mod firesc. (2 Timotei 3,1-7.) Chiar și dragostea dintre părinți și copii, respectul față de autoritate au dispărut; egoismul nu mai cunoaște margini față de dreptul și de necesitățile semenilor. Toate legăturile morale, în care ne-am potrivit până atunci cu plăcere și ca de la sine înțeles, s-au rupt; desfrânarea va stăpâni neamul omenesc în loc de acestea, în toate direcțiile. Deci dacă privim dezvoltarea vremii noastre în ultimele decenii, atunci este limpede de recunoscut, că ea a avansat cu putere în această direcție. Ce a predicat generației noastre filozoful Nietzsche, care a murit acum câțiva ani în casa de nebuni, sunt, în lumina Scripturii, evidente „învățături ale demonilor”, pline de blasfemie față de Dumnezeu și de Hristos și pline de desfrâu demonic. Ce le-a prezentat americanul Dowie, care acum s-a

prăbușit, miilor de adepți ai săi, cu îndrăzneală de neconceput, au fost încâlceli satanice în care banii au jucat un rol uriaș.

Sub aparența creștinismului, oamenii colindă în reliefări mereu noi ale „științei creștine” (Christian Science), ale zorilor zilei (învățătura milenară) și așa mai departe; și toți găsesc adepți.

Ceea ce scriitorii „moderni” prezintă de ani poporului în așa-zisele drame de adulter și romane senzuale, aceasta dăruiește toate moravurile și concepțiile care au fost de valoare până acum. Toate aceste creații poetice vor să croiască drum desființării căsniciei și așa-zisului „amor liber”. Dumnezeu numește aceasta în Cuvântul Său: „duhuri înșelătoare și învățături ale demonilor”. Cu toate că noi momentan în Germania, sub o guvernare puternică, temătoare de Dumnezeu, ne bucurăm încă de o situație ordonată, totuși se răspândește pe întregul pământ un spirit de răzvrătire, de desfrânare, de imoralitate, care dă deja la iveală, sub ochii noștri, toate situațiile care sunt descrise în 2 Timotei 3,2-7, *ca fenomene din „zilele din urmă”*. Să ne gândim la bombele anarhiștilor, care au fost aruncate aproape în toate statele civilizate în decursul ultimilor ani, în număr și cu îndrăzneală crescândă; la revoluția din Rusia; la discursurile publice provocatoare, care aspiră nevoalat la revoluție; la grevele crescând ca un uriaș; la înfiorătoarele crime rafinate și tragedii de familie, care străbat zilnic ziarele; la desfrânarea crescândă a tineretului; la spiritul nerușinat al slujirii păcatului, în care sunt scrise așa de multe cotidiane, periodice, reviste umoristice, și pe care și le inoculează zilnic milioanele de cititori mari și mici. Cu siguranță că încă nu stăm pe culmea dezvoltării în această direcție. Dar nu trebuie deloc să așteptăm să se întâmple aceasta. *Este suficient dacă recunoaștem toate aceste fenomene; ele dau caracteristica stării generale a lumii în zilele noastre*. Aceasta trebuie atunci să ne deschidă ochii pentru ceea ce este de așteptat, după Scriptură: *venirea Domnului este aproape!*

V.

Slujitori și slujnice ai lui Dumnezeu, care veghează și așteaptă

Este într-adevăr o turmă mică (Luca 12,32-36), care cu mijlocul încins și cu făcliile aprinse Îl așteaptă pe Domnul ei care va reveni. Acest singur lucru este important: aparțin eu turmei? Este dorința fierbinte a inimii mele ca eu, când vine Domnul, să fiu găsit de El făcând voia Lui? Este inima mea la El, pentru că El este comoara mea? Domnul le-a dat mult credincioșilor zilelor noastre; El va și cere mult de la ei. El nu ne-a dat numai Evanghelia limpede, ca s-o mărturisim acestei lumi pierdute; El ne-a dat chiar întregul Său Cuvânt, adevărul despre Adunarea Sa, una, indivizibilă, veșnică, trupul lui Hristos. El a dat multora dintre ai Săi siguranța că El este aproape, că trăim în zilele din urmă, că răpirea miresei Mielului este iminentă. Niciodată mai înainte n-au fost mărturisite așa de limpede ca astăzi aceste adevăruri în Adunarea lui Dumnezeu. Timpul este grav: Isus vrea să fie proslăvit prin slujitori și slujnice care veghează. Aceștia trebuie să le dea partea lor de hrană la timpul potrivit, după voia Domnului, atât credincioșilor, cât și lumii (Luca 12,42-46). Din nefericire există mulți slujitori neloiali, care lovesc cu amărăciune, cu vorbe mânioase, orale și în scris, în slujitorii și în slujnicele credincioase, în timp ce ei înșiși țin prietenia cu lumea beată și se îmbată din cupa venerației și a înțelepciunii omenești.

Cei trei ucenici: Petru, Iacov și Ioan, au fost învredniciți să fie aproape de Domnul în ceasul luptei grele din Ghetsimani. Domnul le-a spus: „Sufletul meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și *vegheați împreună cu Mine*.” Dar ei n-au putut s-o facă în ciuda îndemnurilor repetate ale Domnului. Abia când Duhul Sfânt i-a umplut pe ucenici cu viață dumnezeiască au fost în stare să vegheze și să lupte împreună cu marele lor Domn, ba chiar să sufere urmându-L, să moară și să biruiască. Credincioșii iluminați prin Cuvânt se găsesc astăzi într-o situație asemănătoare cu cea a celor trei ucenici în Ghetsimani. Și nouă ne-a poruncit Domnul să veghem și să ne rugăm. Este ultimul ceas din marea luptă a

întunericului împotriva luminii. Totuși, noi avem ceea ce Petru, Iacov și Ioan încă nu aveau în ceasul acela: *Duhul Sfânt și sabia Duhului, Cuvântul definitivat al lui Dumnezeu*. Noi avem un Hristos înviat și proslăvit, care intervine pentru noi, ne păzește prin atotputernicia și credințioșia Sa. *Totul ni s-a dat*. A venit ceasul să ne sculăm din somn, căci mântuirea noastră este mai aproape decât în zilele în care am venit la credință. Noaptea este foarte înaintată, ziua este aproape (Romani 13,11-14). O, fie ca nimeni dintre aceia care aud aceasta, să nu fie lovit de faptele întunericului. Să îmbrăcăm armele luminii! Este vorba despre viața noastră practică. Să nu fim ca soldații care au lepădat în tabără armele și se bucură de odihnă; ci să semănăm cu aceia care stau de pază cu arma în mână.

„Vegherea” a fost la apostolul Pavel nu numai un îndemn, ci a fost o *realitate* serioasă. Și el trăia în urma pașilor marelui său Stăpân, el a căutat cu multă rugăciune, zi și noapte, relația liniștită cu Dumnezeu. Pentru el a fost mai important să vegheze împreună cu Domnul în părtășia lui Dumnezeu, decât să-și odihnească trupul obosit. Pavel pune postitul – abținerea de la mâncare și băutură – nemijlocit împreună cu vegherea. Cu ce drept se fac așa de mulți credincioși ai zilelor noastre, ca și când vegherea și postitul n-ar fi poruncite în Cuvântul lui Dumnezeu? Sub influența puternică a mărturiilor lui Dumnezeu, mulți oameni doresc astăzi să fie *religioși* – dar cu aceasta nu câștigă *nimic*, ci se înșală singuri. Dumnezeu cere ca omul, atât cel religios, cât și cel imoral să se întoarcă de pe calea largă, ca să-L urmeze pe Isus pe calea îngustă, despărțit de lume. Un creștinism care privește spre Domnul, veghind și așteptând, *nu va deveni niciodată o modă*. Asemenea credincioși nu vor culege recunoaștere nici de la copiii evlavioși ai lumii, nici de la copiii lumești ai lui Dumnezeu. Ei merg în lumea aceasta pe o cărare izolată, așa cum a mers Pavel. Dar Duhul Sfânt le va mărturisi că Domnul privește cu dor spre ceasul când îi va putea răpi pe cei iubiți ai Săi din arena vegherii și a luptei, ca să meargă cu El în casa Tatălui.

Cele zece fecioare au ieșit toate în întâmpinarea mirelui. Ele au fost atât prin hainele lor, cât și prin candelile lor, ca și prin calea pe care au apucat-o, de recunoscut în fața ochilor tuturor oamenilor ca unele care îl așteaptă și vor să-l întâmpine pe mire. Această pildă vorbește deci despre creștini care în fața ochilor lumii și a credincioșilor stau ca mărturisitori. Necredincioșii, vrăjmașii Cuvântului lui Dumnezeu, atei nu sunt subiectul acestei pilde. Lipsa care le-a deosebit pe cele cinci fecioare nechibzuite de cele cinci înțelepte a fost total ascunsă ochiului omenesc până a venit mirele. Abia atunci s-a arătat că cele nechibzuite *nu aveau untdelemn* (Matei 25,3).

A răsunat strigătul: *Vine mirele!* Domnul Își încheie pilda cu cuvintele: Vegheați deci, căci nu știți ziua, nici ceasul!” Adevărul apropiatei răpiri a Bisericii a devenit prin harul lui Dumnezeu posesiunea incontestabilă aproape a tuturor creștinilor adevărați care se bazează pe Biblie. Dar adevărul serios trebuie să fie exprimat limpede: candelile unei mărturii biblice, haina unei umblări nepătate și a unei vieți despărțite de felul de a fi al lumii nu sunt suficiente pentru a intra cu Domnul în slavă atunci când va veni. Ai primit tu Duhul Sfânt – *untdelemnul*, singurul prin care poate să ardă flacăra dragostei? Chiar vegherea și așteptarea nu te fac apt să mergi cu Isus în slavă. Trebuie să ai untdelemnul. *Îl ai?* Domnul spune: „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu atât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da *Duhul Sfânt celor care I-L cer*.” (Luca 11,13.)

Creștinismul zilelor noastre arată imaginea deslușită a Filadelfiei și a Laodiceei una lângă alta (vezi Apocalipsa 3,7-21). Cu mare aroganță, făcând aluzie la numărul de milioane al adeptilor lor, la strălucirea exterioară a slujbelor lor divine și la ceremonii, se aude limbajul puterii mondiale organizate: „Sunt bogat și nu duc lipsă de nimic”. Zadarnic cheamă Domnul, care deja stă la ușă, la pocăință, chiar în ultimul ceas, creștinătatea de nume, căldică. Dar Dumnezeu fie laudat! că în mijlocul întregului creștinism aparent, căldicel, care este amenințat cu vărsarea din gură, stă Adunarea din Filadelfia, care păzește Cuvântul lui Dumnezeu și nu tăgăduiește Numele lui Isus. Domnul o încurajează: „*Păstrează ce ai, ca*

nimeni să nu-ți ia cununa!” El spune: „*Eu vin curând!*” Tradus exact: „*Eu vin grabnic!*” Când va veni Domnul, adevărata Biserică va fi văzută și admirată. Cred eu într-adevăr, cu adevărat, cu inima tânjind, că Domnul vine curând, că El este aproape?

Creștinii reci și căldicei au spus dintotdeauna: „Mai durează mult până vine Domnul meu!” Lumea a spus în toate timpurile: „Nu este nimic cu presupusa revenire a Domnului pentru răpirea Bisericii.” Dar Moise știa deja că la Dumnezeu, o mie de ani sunt ca o zi (Psalmul 90,4). După socoteala lui Dumnezeu a timpului, încă n-au trecut două zile de când Domnul a strigat la cruce: „S-a sfârșit!” Cine Îl iubește pe Domnul, Îl va aștepta. O mireasă al cărei mire a plecat peste ocean, așteaptă până când el se întoarce acasă; așteptarea poate să i se pară lungă, dar aceasta n-o derutează. Ea se va strădui cu atât mai mult să facă totul după dorința și voința aceluia pe care îl iubește sufletul ei. Ea dorește ca atunci când va veni el, ea să se grăbească în întâmpinarea lui cu inima ușoară. Creștinii care enumeră cu satisfacție și zel dovezile pentru care Domnul încă nu poate veni, mărturisesc propria lor stare rece a inimii. Dragostea adevărată va căuta permanent dovezile care arată că cel iubit este aproape.

Răpirea Bisericii a fost pentru apostolul Pavel așa de sigură, așa de aproape, încât el răspunde amănunțit la întrebarea: dacă el preferă să fie dezbrăcat prin moarte sau să fie îmbrăcat când va veni Domnul. Pavel ar fi preferat să fie îmbrăcat, ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață. El le cântărește pe amândouă una față de alta (2 Corinteni 5,1-9). El a văzut mulți oameni murind și credincioși adormind, de exemplu Ștefan. Cât de cu totul altfel va fi acea clipă când va veni Domnul și va îmbrăca într-o clipă trupul muritor al copiilor lui Dumnezeu cu un trup de slavă! Cu toate că a fost pregătit să-I slujească bucurios lui Isus, să trăiască și să moară pentru El, Pavel n-a fost îndoielnic în ce trebuia să aleagă. Și nici astăzi credincioșii nu se pot îndoii dacă se gândesc la suspinul și suferințele care sunt legate de moarte și la tânguirile și lacrimile celor care rămân în urmă.

În ultimul capitol al Bibliei, Domnul spune de trei ori: „*Eu vin curând!*” El spune: „Timpul este aproape!” Numai o perioadă scurtă. „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe.” Oamenii sunt purtați cu o forță irezistibilă în întâmpinarea judecății serioase a lui Dumnezeu. Dar „cine este drept, să trăiască și mai departe în dreptate; cine este sfânt, să se sfințească și mai departe.” Numai scurt timp mai suntem în această arenă a luptei, a slujirii și a suferinței. Ziua harului se înclină spre sfârșit; soarele harului, care apune, își aruncă ultimele raze cu cea mai minunată strălucire peste popoarele pământului. Dragostea lui Dumnezeu le strigă tuturor oamenilor: „Cine însetează să vină și cine vrea să ia apa vieții fără plată!” Tot mai tare și mai tare răsună glasul Domnului: „Da, Eu vin curând!” Adunarea lui Dumnezeu de pe pământ răspunde plină de dor: „Vino! Vino, Doamne Isuse!” Și Cuvântul lui Dumnezeu spune tuturor copiilor iubiți: „Harul Domnului Isus Hristos fie cu toți sfinții!” Slăvit să fie Domnul! Harul Său ne va purta, el nu va lipsi niciodată acelor care așteaptă cu sinceritate și privesc veghind spre Domnul lor.

Nu mai e mult! Ce cuvinte!
Tu, o, Isuse, Te-ntorci curând;
Ne duci din locuri străine,
În casa Tatălui, jubilând.
De lupte, de suferințe-au parte
Ai Tăi în vremea aceasta grea;
Când ne vei uni, totul va fi departe
Și fi-vom cu Tine-n slava Ta.

Nu mai e mult și-om cunoaște,
Cum, o, Doamne, Tu ne-ai cunoscut;
Și în inimă vom arde,

De dragostea ce ne-a unit și-umplut.
Cântări de laudă, slavă, mulțumire
În veci de veci nu vor mai tăcea;
Harfele sfinților, cu iubire,
În cinstea Numelui Tău vor cânta.

Nu mai e mult! Să stăm de veghe!
Zorile se-arată de pe-acum;
Curând vine-a noastră luntre,
Ce ne duce la Domnul nostru bun.
Ne-nvață cum să veghem, să luptăm;
Tot mai aproape suntem, zi de zi;
Cum despărțiți de lume să umblăm,
După luptă, odihna va veni.

*„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El,
să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine înaintea Lui.”*
(1 Ioan 2,28)

Nr. 10. Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios⁴ – VII

Despre ispitele carnale

Dragul meu prieten tânăr

De dragul tău și al multor alora abordez astăzi – nu fără teamă – domeniul întunecat al ispitelor carnale.

Trebuie să-l abordăm, căci Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre el și luminează cu dragostea salvatoare a lui Dumnezeu în aceste adâncuri întunecate, pentru a le arăta calea eliberării celor legați tare și blestemul păcatului celor ușuratici.

Domnul Însuși caracterizează neamul omenesc ca „neam preacurvar și păcătos” (Marcu 8,38). Ispitele care ies din inimă încep cu „fapte de adulter, desfrânări” (Marcu 7,21); iar roadele firii noastre înnăscute, ale cărnii, încep cu „adulter, desfrânare, necurăție” (Galateni 5,19). Păcatul poftei carnale este deci o forță distrugătoare cu totul deosebită. Aici este pentru nenumărați oameni cheia pentru tainele conștiinței lor, pentru nevoile adânci ale vieții lor.

Noi, în calitate de credincioși, martori chemați ai lui Isus Hristos într-o lume pierdută (Faptele Apostolilor 1,8), datorăm cu viața noastră și cu mărturia buzelor noastre o mărturisire dublă:

1. Pentru lumea pierdută: pentru ca poruncile de castitate ale Duhului Sfânt să fie inviolabile și să se rămână pentru totdeauna la ce este scris: „Nu vă înșelați: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6,9-10.) Dar în același timp, că sângele lui Isus are putere să spele toate petele păcatului unei vieți profund vinovate, că la Isus se găsesc mântuire și eliberare totale.

2. Pentru copiii lui Dumnezeu: că există o biruință totală, o păzire completă în Hristos, o curățire de orice pătare a cărnii și a duhului (2 Corinteni 7,1) pentru cel care umblă în lumină cu sinceritate, așa cum El este în lumină.

⁴ Ultima scrisoare se găsește tot în acest volum, 1907.

În ceea ce privește primul punct – mărturia către lumea pierdută pentru blestemul păcatului și puterea harului -, avem în privința camarazilor noștri o îndatorire sfântă și mult motiv să fim loiali în ea. Distrugerea pe care imoralitatea o produce pretutindeni în inimile și în concepțiile mediului nostru înconjurător, este mult mai mare decât ruina trupească, forța distrugătoare care îi transformă pe așa de mulți bărbați în anii tinereții, după trup, în ruine dărăpănate și în tați de copii bolnavi. Ei zac cu duzinile răniți de moarte în suflet și în trup, prin puterea lui satan, pe marginea drumului acestei vieți. Nu puțini sunt aceia care – deveniți complet epave – își găsesc sfârșitul trist în casa de nebuni sau în sinucidere. Ce contrast între plăcerea nerușinată a păcatului unui bărbat tânăr „care are o relație” – acesta este primul act al dramei -, și acel ultim act, în care fata dezonorată, decăzută din treaptă în treaptă, își găsește sfârșitul timpuriu și disperat; sau în care bărbatul înfloritor de altădată este adus în casa de nebuni cu ramolism cerebral. Dacă această din urmă boală există de fapt fără cauza genezei unei îmbolnăviri sexuale rele avute cândva – la această întrebare răspunde autoritatea medicală proeminentă cu un categoric: „Nu!” Dumnezeu veacului acestuia știe să îndepărteze din orizontul vieții zilnice aceste imagini întunecate în așa fel, ca și când n-ar exista; el mai vorbește și astăzi același limbaj ca în ziua căderii în păcat: „Hotărât că nu veți muri!” El mai arată și astăzi fructul ademenitor al păcatului în așa fel, cum i l-a arătat Evei: „Ea a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit” (Geneza 3,6). Cât de necesar este aici, în mijlocul unei lumi a minciunii și a ademenirii, să ridicăm glasul adevărului și să dăm un răspuns limpede, fără echivoc, în cercul camarazilor noștri la întrebarea „Este curvia păcat?” Într-adevăr, este o deosebire uriașă între un superior sau un camarad care în fața subalternilor susține punctul de vedere că păcatele carnale sunt dreptul tinereții, și un altul care mărturisește adevărul divin în mijlocul lor, că aceste păcate trag inevitabil după ele blestemul pentru timp și veșnicie.

„Oricine trăiește în păcat este rob al păcatului!” (Ioan 8,34) și el nu are nici o putere ca în vreun loc al drumului său să-i declare întunecatului său stăpân, căruia îi slujește: Merg până aici, dar mai departe nu merg! Sărmanul sclav trebuie să meargă mai departe, stăpânul lui îl mână neîndurător în ispita tinereții inocente, la ruperea fidelității jurate, la izgonirea neîndurătoare a unei fete căreia i-a furat onoarea și conștiința bună, la adulter, la sinucidere. – Cercetează odată ultimul an de viață, ultima boală și moartea marelui nostru general de cavalerie, generalul v. Seydlitz. N-a fost acesta un caracter, un om integru? Cu toate acestea - el n-a putut să se stăpânească pe drumul păcatelor carnale, până când ele l-au băgat de timpuriu în mormânt. „Oricine trăiește în păcat este rob al păcatului!” – Printre multele ruine pline de nenorocire stă în amintirea mea o imagine de neșters. Un bărbat foarte talentat, genial, un strateg înnăscut, purtat de succes pe cele mai înalte trepte de rang ale armatei noastre, dar din zilele tinereții încoace legat în pofta murdară și purtând în venele lui acea otravă de nenimicit a bolilor de mult trecute, Acolo, pe culmile strălucirii sale, împodobit cu toate onorurile, unde ar fi trebuit să mai aibă în față anii cei mai de succes ai activității sale – ramolism cerebral. Bărbatul cândva atât de inteligent citea acolo cu buze gângave; și pentru distracția lui i s-au dat cărți cu poze pentru copii, de ale căror culori pestrițe, mintea lui devenită idioată, se bucura rânjind, până când drama a luat sfârșit. Într-adevăr, salvele au pocnit peste mormânt și tunurile au bubuit ultimele lor saluturi de onoare, într-adevăr, pe perinițe de catifea neagră au stat cele mai înalte stele de decorații, și totuși a fost dramă.

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul; fericite de cel care mărturisește aceasta în credințioasă cu umblarea și cu vorba! În literatura felurită care există în acest domeniu, se găsesc numai câteva astfel de scrieri binecuvântate, limpezi și captivante, potrivite pentru răspândit printre camarazii noștri, ca expunerea evanghelistului Binde: „Viața sexuală și demența”.⁵

⁵ Editura C. Schaffnit, Düsseldorf; preț - 10 pfenigi

Însă nu numai lumea despărțită de Dumnezeu este în primejdia imoralității; și copiii iertați și iubiți ai lui Dumnezeu au în acest domeniu ispite și primejdii, adesea nevoi; Cuvântul lui Dumnezeu arată calea de eliberare din ele pentru orice om sincer. Acest domeniu al păcatului este într-o măsură deosebită un domeniu al întunericului, în care își găsește utilitate totală cuvântul: „Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vadă faptele așa cum sunt. Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină, pentru ca faptele să-i fie arătate, întrucât sunt făcute în Dumnezeu.” (Ioan 3,20-21.) În domeniul lucrurilor murdare contează într-o măsură deosebită cuvântul: „Mărturisiți-vă deci unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați!” (Iacov 5,16) Câte un om, care s-a întors spre Isus cu mărturisire cinstită și a venit și înaintea oamenilor cu adâncurile păcatelor trecutului său, are nevoie zilnic, în mod susținut de mijlocirea credinței din partea creștinilor sfințiți, ca să devină într-adevăr liber. Există aici puteri satanice care trebuie biruite prin puterea sângelui lui Isus; uneori par să fie cazuri în care poate fi aplicat Matei 17,21. Acolo scrie: „Dar acest fel de demoni nu iese afară decât cu rugăciune și cu post.” Dacă în asemenea cazuri apar recidive, uneori de un fel foarte dureros, în ciuda pocăinței, a credinței, a mărturisirii, atunci mărturisirea imediată și de fiecare dată, prin cuvânt sau scrisoare, este într-adevăr o condiție pentru a fi dezlegat. Această mărturisire este dovada că în ciuda întregii slăbiciuni, dorința inimii este îndreptată spre Dumnezeu, că omul vrea să vină în lumină. O asemenea mărturisire face parte dintre armele luminii, pe care trebuie să le îmbrăcăm pentru a lepăda faptele întunericului. Satan își pierde puterea în lumina adevărului. Oricât de adânc ar fi îngropată stăpânirea lui în mădularele unei vieți care a fost mai înainte distrusă de păcat – mărturisirea sinceră a fiecărei noi poticniri produce eliberare totală.

Totuși, uneori auzim persoane care mărturisesc că sunt credincioase, vorbind fără rușine și durere despre starea lor rea de mai înainte și despre trecutul lor pătat, uneori chiar în fața mai multor persoane sau chiar a unui cerc mai mare. Aceasta este o stare rea. Mărturisirile despre greșelile morale nu-și au locul în auzul multor urechi. Satan le folosește acolo ca să aprindă pofta păcatului și pentru a toci conștiințe. Îmi amintesc de un bărbat tânăr care relata povestea convertirii sale; el vorbea în fața unei adunări mari despre păcatele trecutului său trist, fără sensibilitate și durere adevărată. N-a durat mult, că după aceea a căzut în adâncuri tot mai noi ale păcatului. Mărturisirile păcatelor privind domeniul imoralității își au locul într-o măsură deosebită în urechi și inimi sfințite și trebuie să rămână îngropate acolo unde au fost puse.

Tot acest domeniu are nevoie deci și pentru credincioși de o iluminare temeinică. Sper, dacă Domnul vrea, să editez în timpul cel mai apropiat un studiu ca fascicul special, care are titlul: „Există o biruință totală asupra păcatului poftei carnale?”

Pentru astăzi, cu bine!

Al tău,
N. N.

Nr. 11 În furtună pe insula Sylt

Fulgi se zbat, fac tumbe în vânt,
Furtunile-s gata să zboare,
De parcă ar vrea în mormânt,
Chiar azi insula s-o doboare.
Fie că unui uragan,
Îi e supus sau nu un ocean,
Domnul e mai mare în ceruri.

Nu-i catarg pus atât de sus,
Nici vapor ce sigur plutește,
Ce nu-i până seara distrus,
Domnul furtunii de-i poruncește.
Și iar, Domnul dacă-a voit,
Și vânt și val s-au liniștit.
Domnul e mai mare în ceruri.

Popoare de s-ar ridica,
De-atei, de-ostili de ar fi pline -
O vorbă le poate dărâma,
Un picior și prin ape vine.
Pe tron e un Judecător,
Strică sfatul nebunilor.
Domnul e mai mare în ceruri.

Urmele-n nisip de se șterg,
Ale celor din apropiere,
Flux și reflux de vin și trec,
Pentru oameni de-i confort, durere,
Și dacă s-ar înfricoșa,
Descurajată inima -
Domnul e mai mare în ceruri.

R. Kögel

Nr.12 Mori și ia ființă

- I. A muri și a lua ființă în viața omului
- II. Despre moartea creștinilor adevărați
- III. A muri fără Hristos
- IV. Ce rezultă pentru mine de aici?

I.

A muri și a lua ființă în viața omului

Acum câteva săptămâni ședeam cu fiii mei tineri sub teiul falnic de aproape 1000 de ani, în grădina castelului din Reinhardsbrunn, la marginea pădurii turingiene. Uriașul verde, înflorind în toată puterea și strălucirea, își întindea asupra noastră brațele puternice ca o boltă foarte înaltă. Ramurile lui coborau la pământ într-un arc larg, ca un acoperiș protector; trunchiul, nouă metri în perimetru, bine înrădăcinat în adânc, înălțându-se spre cer în putere tinerească, purta această minunată structură fără efort. În milioanele de flori ale sale, albinele au găsit miere, sub bolta lui a fost un loc umbros de odihnă pentru drumeț. Într-adevăr, un asemenea copac este un proiect al lui Dumnezeu, iar după Scriptură este imaginea unui om care trăiește o viață dumnezeiască (vezi Psalmul 92,12-15). Involuntar a trebuit să mă gândesc la acel bob mic de sămânță, insignifiant, care cândva acolo, acoperit de pământ, a trebuit să moară ca planul vieții dumnezeiești, care dormita în el, să poată să ajungă la îmbobocire și care stătea acum în fața ochilor mei în această măreață, minunată creație. Nici un om n-a putut să descopere, nici un microscop n-a putut să dezvăluie ce a pus Dumnezeu în acel bob de sămânță; calea spre desfășurarea acestei taine dumnezeiești a trecut pentru acel bob de sămânță prin moarte. Mori și ia ființă! Cât de însutit este prezentată această taină în creație, în acea carte minunată care așează în fața ochilor oamenilor în imagini vizibile, zi de zi, adevărurile dumnezeiești și tainele veșnice, o interpretare scrisă de Dumnezeu pentru acea altă Carte, care a pus harul în mâna noastră: Cuvântul dat de Dumnezeu, inviolabil, veșnic al Sfintei Scripturi.

Bobul de grâu și spicul de grâu, orice teren arabil și orice căruță cu recoltă vorbesc despre această taină: mori și ia ființă! I-a plăcut înțelepciunii lui Dumnezeu să-i prezinte omului, în imagini cu totul deosebite, care trebuie să fie partea sa după gândurile divine de har. Vezi tu omida legată de pământ, târându-se anevoios, căutându-și hrana pentru puține zile? Ea își dezbracă haina insignifiantă, zace în pământ ca o nimfă neagră, fără viață, când se termină zilele călătoriei ei.

A fost această moarte scopul vieții ei, dorit de Dumnezeu? Nu, ea așteaptă un ceas care va veni, când o va trezi raza soarelui de primăvară. Atunci se ivește fluturele. El trăiește într-un mediu nou, se balansează în aer, devenit liber de robia care îl legase mai înainte de pământ – dar calea spre această viață a trecut prin moarte. Fiecare toamnă și iarnă, fiecare primăvară și vară îi vestesc acest adevăr neamului omenesc care călătorește aici prin valea umbrei morții, că drumul spre îmbobocirea vieții, dorit de Dumnezeu, are o condiție: dă-ți eul în moarte!

Aceasta o recunoaște și lumea păgână. Nu este legenda despre Phönix, pe care o relatează Herodot, același adevăr în haină antică? El zugrăvește acea pasăre minunată în penajul roșu-auriu, care a trebuit să se ardă în cuibul ei, ca ea însăși, reînnoită din cenușa ei, să se înalțe în puterea tinereții. De atunci, istoria popoarelor a înfățișat acest „Mori și ia ființă!” în viața națională, în evenimente mereu noi. Propriul nostru popor, în dezvoltarea cu forțe tinerești a noului Imperiu German, privește în urmă la secolele de scindare și slăbiciune, de egoism al statelor mici cu propriul lor orizont, cu toate lanțurile prejudecăților istorice. Și aici a existat un puternic: Mori și ia ființă! Cine a avut privilegiul să trăiască marea perioadă de formare a Germaniei, cui îi stau în amintire eroii patriei noastre ca figuri pline de viață, pline de putere, acela știe într-adevăr aceasta: „Mori și ia ființă!” a fost scump răscumpărată.

Când în sala bursei din Berlin lumea comercială mare și mică își încheie zilnic afacerile, în care poate să fie vorba despre milioane și milioane, atunci nu se gândește nimeni înapoi la prețul cu care a fost răscumpărată dezvoltarea comercială a Germaniei, bunăstarea patriei noastre apărută cu putere. Dar cine privește dincolo de Spree, în Galeria Națională, acela găsește acolo monumente care amintesc de prețul plătit. Aici atârnă, de exemplu, un tablou în care comandantul rănit de moarte al regimentului 1 dragoni de gardă, în mijlocul ultimei sale cete jertfite victorios, ridică sabia și glasul cu strigătul de credință pentru împărat și patrie. Cât de serios pășește aici în fața ochilor privitorului, în domeniul național, acest: „Mori și ia ființă!”

Am învățat cu toții pe băncile școlii acest „dulce et decorum est pro patria mori!” Dar una este să visăm în agitația entuziastă, cu sentimentul patriotic emoționant, despre bătălie, despre biruință, despre glorie și onoare, dar alta este să-ți nesocotești propria viață în proba fierbinte a realității, pentru a o jertfi în slujba împăratului și a patriei. Poporul nostru nu duce lipsă de bărbați care sunt pregătiți să-și jertfească propriul eu pentru măreția patriei pe câmpul de luptă și în eforturile și lipsurile războiului. Totuși, ia seama, aceasta este cu totul altceva decât creștinismul. Acel zel de a jertfi eul pentru idealuri pământești, omenești, se găsește în aceeași măsură pe câmpurile de biruință ale Germaniei și ale Prusiei, pe câmpurile de bătaie ale Romei, ca și în istoria islamului sau în tactica japoneză de război. Creștinismul transpune cuvântul „Mori și ia ființă!” într-un cu totul alt domeniu.

Sângele vărsat pentru patrie nu poate să ștergă vina păcatului; nici o faptă eroică și nici o temeritate nu pot aduce inima omului la odihnă. Într-adevăr, noi prețuim jertfele cu care a fost răscumpărat noul Imperiu German și nu subestimăm valoarea măreției noastre naționale; ele merită monumente omenești și cununi de laur. Totuși, nu în aceasta constă întrebarea veșniciei vieții noastre, nici punctul central în care cade hotărârea despre ce suntem înaintea lui Dumnezeu. Există o altă întrebare personală, care atinge în treacăt cuvântul poetic: Viața nu este cel mai mare dintre bunuri, dar răul cel mai mare este *vina*. Este întrebarea: sunt luate din viața mea vina păcatului și blestemul păcatului? Sunt eu pe drumul spre slava veșnică? I-am predat lui Dumnezeu voința mea, ca El să dea naștere din bobul trecător de sămânță al vieții mele pământești, la acea minunată creație al cărei germen El l-a pus în eul meu, în personalitatea mea? Vreau eu să accept personal, supus, acest mare gând dumnezeiesc, ca „eul” meu împovărat de vină, neputincios, egoist, să moară ca să se nască o viață nouă, din Dumnezeu, un om în care Dumnezeul atotputernic să-și poată dezvolta în timp și veșnicie minunile gândurilor Sale de har? De îndată ce această întrebare atinge inima ta, se așează în fața ochilor noștri Însuși Dumnezeu veșnic, devenit asemenea nouă și la înfățișare găsit ca un om. *Isus*, vorbind despre calea mântuirii și a răscumpărării pentru o lume pierdută de păcătoși, a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăunțele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă” (Ioan 12,24). Cine a fost acest grâu de grâu? De unde a venit? A fost Creatorul tuturor lucrurilor, care a posedat slava Tatălui înainte de întemeierea lumii, Cel pe care Îl omagiază cerul și pe care Îl adoră îngerii. Dragostea, mila L-au adus aici jos, pe pământ, unde nu era pace, nici între popoare, nici în inimi, ca să-Și dea viața pentru răscumpărarea multora. El Însuși spune: „după cum nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20,28).

A venit din slava cerească,
El singur sângele Și-a dat,
Răscumpărare să găsească;
Da, are putere de salvat.
O, vestea cea mai minunată,
Din câte vești am auzit,

Cu limbi cerești, odată,
Sus va fi cântată,
Despre Isus, Mielul jertfit.

Cei care au vrut în acea zi să-L cunoască pe Isus, marele Învățător și Profet din Nazaret, erau iudei greci. Dar El nu venise ca să fie admirat de oameni, ci El a fost grăuntele de grâu pregătit să moară, ca să aducă multă roadă. Roadă a reînnoirii vieții pentru cei legați în păcat și pentru cei împovărați de vină, roada păcii pentru cei care suspină, pentru cei deznădăjduiți, roada vieții veșnice pentru cei căzuți sub pedeapsa morții. Ca tu, creat după chipul lui Dumnezeu, dar legat în lanțurile unei naturi pierdute în păcat, să primești moștenirea dorită de Dumnezeu, ca viața ta să devină ce vrea Dumnezeu să facă din ea pentru timp și veșnicie, ca tu să devii o creație nouă, de aceea a coborât acest Grăunte de grâu în groapă. Pe tine te caută și te cheamă Isus Hristos, pe tine dorește El să te aibă, la inima ta bate, ca tu s-o deschizi pentru dragostea Sa.

Despre Israel este într-adevăr scris, de asemenea despre creștinătatea de nume, care este numită după Numele Său: „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit”; după aceea urmează cuvântul binecuvântat: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1,11-13).

Majoritatea cititorilor acestor rânduri stau încă pe prima treaptă a căii vieții lor, în pragul marii întrebări hotărâtoare: ce se va alege de viața lor. Noi toți nu avem decât o viață și vai! dacă greșim ținta. Evanghelia harului, arătată în Hristos, îl cheamă pe fiecare dintre noi la o cunună veșnică, la o moștenire în slava lui Dumnezeu – cine vrea să ajungă acolo, trebuie să se lase eliberat de lanțurile care-l trag în jos, de puterile morții și ale păcatului firii sale înnăscute. El trebuie să primească o viață nouă, care este de sus, care vrea să-i dăruiască harul. De aceea spune Domnul: „Dacă un om nu este născut din nou (de sus), nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,3). Repet: Vai! dacă greșim ținta. Ce pierdere veșnică, de nespus, dacă privim atunci în urmă, din locul deznădejdiei, din locul chinului veșnic, la harul pierdut, care a vrut să-ți conducă viața în țara luminii și a slavei, care a vrut să-ți transforme viața într-o cale aducătoare de rod, de care trebuia să te bucuri veșnic sus! Vai de cei care au auzit chemarea dragostei veșnice, dar au refuzat să o urmeze! Ce va fi dacă atunci vei recunoaște prea târziu, că brațele desfăcute ale Fiului lui Dumnezeu au fost întinse spre tine, că inima dragostei veșnice, care s-a frânt pe crucea de pe Golgota, te-a căutat și te-a avut în vedere pe tine? Să nu spui: N-am știut lucrul acesta, nu l-am înțeles. Marea veste ți-a atins ureche din zilele copilăriei încoace: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Oricine crede în El, și tu ești inclus, fie tare sau slab din punct de vedere moral, virtuos sau legat în lanțurile viciului – deschide-ți crezând inima, încredințează-te lui Isus; atunci Dumnezeul veșnic îți promite că nu vei fi pierdut. Viața ta nu va sfârși în acele adâncuri întunecoase ale morții veșnice, nu, vei primi viața eternă, ca să trăiești deja aici pe pământ o viață de pace, de nădejde, de putere și de rod.

II.

Despre moartea creștinilor adevărați

Mori și ia ființă! Moartea – un cuvânt grav; ea îi privește pe toți oamenii, pe fiecare în parte dintre noi. Povestește-i unui om despre moarte și vei găsi ciulite toate urechile ascultătorilor. Mefisto a lui Goethe spune despre viața pământescă: „De unde o apuci, acolo-i interesantă!” Dar aceasta nu este adevărat. Viața este pentru unii oameni îngrozitoare, monotona și plictisitoare – dar moartea?

La Muzeul Istoric German din Berlin, mâna de maestru a lui Schlüter a montat diferit capetele muribunde ale războinicilor, fiecare altfel: unul plin de durere, descurajat, altul într-un eroism stoic – numai o reprezentare lipsește: acolo nu se află nici o față care să reflecte pacea cu Dumnezeu, cu expresia bucuriei evlavioase. Cine poate să fie odată martor la moartea adevăraților copii ai lui Dumnezeu, care, purtați de har, pot pleca acasă adormind, - acela știe ce înseamnă cuvântul care a fost scris despre Hristos: „*El a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie*” (2 Timotei 1,10).

În 22 decembrie 1899, Dwight L. Moody, binecuvântatul martor al lui Isus, a plecat din câmpul pământesc de activitate, acasă, la Domnul lui. Nimeni nu s-a așteptat la moartea lui apropiată. Trezindu-se dintr-un somn scurt, aparent sănătos, el a spus deodată pe un ton lent, măsurat: „Pământul se îndepărtează, cerul mi se deschide.” Fiul care stătea lângă pat a considerat că tatăl visa și a vrut să-l trezească, dar Moody a replicat: „Nu, nu este vis! O, ce minunat! Este ca o încântare! Dacă aceasta este moartea, atunci ea este plăcută. Aici nu este nici o vale întunecoasă. Dumnezeu mă cheamă și trebuie să mă duc.” Apoi, după ce s-a întreținut cu rudele sale, care au fost chemate acolo, despre cum va trebui condusă mai departe lucrarea Evangheliei după plecarea lui acasă, o vreme a stat culcat liniștit; apoi părea că privește în veșnicie prin perdea, apoi a strigat dintr-odată: „Astăzi este ziua încununării mele! Acum triumfez! De ani aștept această zi.” Era foarte limpede, conștient, a mai vorbit despre plecarea acasă a nepotului său, eveniment trăit de curând, s-a mai sculat o dată din pat, s-a așezat iar și apoi, după o oră, a plecat acasă, la Domnul lui.

Acum lăsați-mă să vă întreb: n-a fost moartea aceasta o biruință asupra morții? Unii ar putea să creadă că aceasta ar fi numai partea slujitorilor privilegiați în Împărăția lui Dumnezeu. Dar nu este așa. Aș putea să vă spun despre un țăran simplu, care a plecat acasă preafericit, cu cuvintele:

Să-L ai pe El ca Prieten este
Mai mult decât darurile toate,
E viață veșnică, odihnă.

Sau aș putea să vă povestesc despre o slujnică de rând a lui Isus Hristos, muribundă, ai cărei ochi se închiseră deja în moarte, al cărei duh eliberat deja vedea acea cunună pe care voia să i-o dea Domnul, Judecătorul cel drept, așa încât cu ultimele respirații nu mai șoptea decât: O cunună! – O cunună! – O cunună!

Ce povestește Scriptura despre Ștefan, care a adormit sub loviturile de pietre ale vrăjmașilor lui, este o realitate care se repetă în reliefare crescândă la plecarea acasă a multor copii ai lui Dumnezeu. Ștefan a văzut cerul deschis, L-a văzut pe Domnul slavei la dreapta tronului lui Dumnezeu. El a văzut realitatea lucrurilor cerești. Cum ar putea fi altfel? Acest Hristos înviat îl întâlnește pe calea vieții sale, îi luase blestemul păcatului, povara vinei de pe inimă și de pe conștiință. Hristos, Păstorul și Domnul viu, prezent, îl purtase prin viața aceasta pământească și prin Duhul Sfânt i-a întipărit în inimă pecetea siguranței harului divin. Aceasta este realitatea trăită a oricărui creștin adevărat: el a avut parte de mântuire, a găsit pace cu Dumnezeu, viața veșnică. Un asemenea om nu moare în ceasul în care moare trupul lui muritor – nu; eul lui, zămislit în păcat și egoism, omul născut din carne, a mers în moarte în acel ceas în care ochiul lui a devenit văzător ca să-L recunoască pe Isus. Lumina lui Dumnezeu a aruncat o rază în inima și în viața întunecate mai înainte. Poate că a fost un singur cuvânt din gura lui Dumnezeu – iluminat de Duhul Sfânt. Poate că a fost o întâlnire cu un creștin adevărat, poate un ajutor minunat al lui Dumnezeu în sfera credinței, oferit în nevoia și în primejdia vieții. Această rază a vieții veșnice i-a arătat păcătosului două realități mari: realitatea propriei vini, munții păcatului său care se înalță până la cer și realitatea unui Mântuitor prezent, care este dispus și puternic să ia cu sângele Său tot ce-l separă pe păcătos

pentru timp și veșnicie de Dumnezeu sfânt. Dacă o asemenea naștere din noi și reînnoirea vieții sunt lucrarea de un minut a harului sau sunt rodul mai multor săptămâni pentru a deveni biruit de dragostea lui Dumnezeu – rezultatul va fi și trebuie să fie, oricât de înmiit de diferite ar fi împrejurările interioare și exterioare ale convertirii, ca păcătosul vinovat să-L recunoască pe cruce pe marele său Chezaș, pe Isus, care a luat locul vinovatului în judecata lui Dumnezeu și care a murit acolo, ca oricine crede în El să aibă viața veșnică. Cine apucă aceasta poate într-adevăr să mărturisească: Am fost răstignit, am murit și am fost îngropat cu Hristos. Acolo unde a atârnat murind Chezașul meu, Dumnezeu sfânt a încheiat în dreptate divină socotelile cu mine privind vina mea. Acolo unde trupul sfânt al Fiului lui Dumnezeu a fost așezat în mormânt, credința mea m-a văzut îngropat pe mine cu toate păcatele mele, cu inima mea rea și necurată. Într-adevăr: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc eu acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2,20). Într-adevăr, un asemenea creștin mai poartă trupul născut în păcate, mai umblă într-adevăr în slăbiciune, poate într-adevăr să păcătuiască, să greșească și să se înșele – totuși: Isus este viața lui, Stăpânul lui și ceasul în care el I-a predat Domnului nu numai păcatul și vina, ci și voința lui, este pecetluit dumnezeiește. Nici eul nu mai este stăpânul hotărâtor, nici propria rațiune, nici propriile dorințe. Acest tiran a fost detronat, aruncat în groapă, a început o viață nouă, una veșnică. Duhul Sfânt a început marea lucrare a înnoirii vieții, a devenirii. Au apărut puterile divine ale vieții și ale biruinței, pentru a da o înfățișare nouă acestei vieți, după un plan divin de devenire. Acest „mori!” a rămas în urma lui, iar devenirea și creșterea au început. Hristos a devenit Domn și Stăpân, pentru a da la iveală din această viață ceea ce-L laudă pe Dumnezeu – o viață care-și are ținta și desăvârșirea în slava lui Dumnezeu; dar începutul hotărâtor trebuie trăit pe pământ. De aceea este scris: „Cine are pe Fiul *are viața*; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5,12).

Dacă un om a venit la Isus prin pocăință și credință și a primit viața nouă, veșnică, atunci el și-a pus în mâna lui Isus voința, eul, toată personalitatea. Dar această predare a voinței, care I-a fost oferită Domnului cu o hotărâre sfântă, trebuie să fie transpusă în practică, în realitate. În multe locuri încă se mai spune: „Mori și ia ființă!” Când am crezut de mult că am dat totul Domnului, atunci dragostea educativă a Tatălui ne conduce la răscruce de drumuri, unde El ne întreabă: Mi-ai dat într-adevăr totul? Și aceasta? Și aceasta? Și pe Isaac al tău? Poți să suporti și să devii sărac sau disprețuit, sau să fii bolnav, dacă dragostea Mea vrea să te conducă pe o asemenea cale, prin adâncuri la ținta slavei?

O, minunată dragoste a lui Dumnezeu! care se ocupă atâta de noi ca să ne educe, ca să devenim biruitori. Aici este cheia divină pentru tainele încercărilor adesea așa de adânci din viața copiilor sinceri ai lui Dumnezeu. Domnul vrea să facă din ei ceva spre onoarea Sa. Uneori este totuși adevărat, că moartea inimii firești doare.

De câte ori nu se apropie de credincios întrebarea: Copil al lui Dumnezeu, ești pregătit să mergi pe calea îngustă, chiar dacă oamenii te blamează? Chiar dacă nu merg cu tine cei pe care îi iubești? Este Isus suficient pentru tine și poți să-L urmezi bucuros dacă Domnul îți strigă: „Aceasta este calea, umblați pe ea, când veți merge la dreapta sau când veți merge la stânga!” (vezi Isaia 30,20-21.)?

Satan este un vrăjmaș suficient de puternic ca să-i înfășoare, să-i înșele pe credincioși, pe mărturisitorii lui Isus, mai ales dacă ei au ajuns la o bunăstare exterioară și la recunoașterea omenească.

Câte unul care a făcut cel mai minunat început, care a fost un martor luminos pentru Isus – a eșuat după aceea, când Domnul, care a mers cu el până acolo, îi mai spune o dată la capătul drumului său acest „Mori și ia ființă!” El a putut să spună în zilele tinereții împreună cu Luther: „Stau aici – nu pot altfel – Dumnezeu să mă ajute!” dar mai târziu a dorit să se mulțumească cu succesul câștigat. Să sacrifice recunoașterea din partea oamenilor,

bunăstarea, să stea izolat la capătul drumului ca un martor devotat al lui Isus – aceasta n-a vrut-o. El a călcat pe calea compromisului cu lumea. Aceasta este calea și viclenia lui satan. *Compromisele cu lumea, cu deținătorii puterii ei sunt mormântul credinței biruitoare.* Biserica lui Dumnezeu n-ar fi avut martiri, dacă acești martiri ar fi fost pentru a avea compromise. Dar Dumnezeu le-a dat putere să sufere supuși, pentru ca dragostea lui Dumnezeu să fie mărturisită unei lumi pierdute. Ce vom vedea în slava lui Dumnezeu când acea ceată de martiri va sta în fața noastră strigând de bucurie? Ce figuri biruitoare vom privi?

Dacă spre sfârșit drumul va deveni abrupt și stâncos, dacă vor fi mulți spini și ultima bucată de drum va fi singuratică – așa cum a fost la Pavel, - Domnul este Cel care îi educă pe ai Săi cu acest „Mori și ia ființă!” Să păzim credința, noi, atâția câți aparținem Domnului, să nu ne pierdem încrederea în Domnul credincios, care este desăvârșit în toate căile Sale. Există – mulțumire fie adusă Domnului! - mulți copii ai lui Dumnezeu în poporul nostru, mai mulți ca nicicând mai înainte. Dar există oare și mulți care sunt pregătiți să sufere pentru Domnul și pentru adevăr?

Dacă nu putem să suferim pentru credința noastră, dacă pentru noi nu valorează atât un adevăr divin pe care l-am înțeles, încât să răbdăm binevoitori pentru el ceea ce ne-au pricinuit oamenii, atunci nu suntem vrednici de acest adevăr și-l vom pierde. Dar fiecare lucru îndurat, jertfit, suferit de dragul Domnului și de dragul adevărului lui Dumnezeu, ne duce înainte pe drumul dorit de Dumnezeu: să murim pentru noi înșine, ca Hristos să ia chip în noi și să domnească!

După gândurile lui Dumnezeu, întregul drum al sfințirii, care a început în ziua nașterii din nou și se sfârșește în ziua plecării acasă, este un „Mori și ia ființă!” Da, fiecare dintre zilele noastre trebuie să fie un pas pe acest drum.

Este mâna Maestrului, cea care dăltuiește în piatra „eului” nostru înnăscut, ca să se arate în noi chipul Său. Când Și-a desăvârșit lucrarea, atunci o ia El sus, în Locul Preasfânt de sus. (citește 2 Corinteni 4,16-18.)

III.

A muri fără Hristos

Cine a devenit, crezând, proprietatea lui Isus, despre acela Scriptura spune: „Căci legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8,2). După firea mea înnăscută trebuie să păcătuiesc (conștient sau inconștient) și trebuie să mor. Sunt născut sub legea păcatului și a morții. Numai Hristos poate și vrea să mă elibereze complet și să-mi aducă viața sub o altă lege: legea Duhului de viață în Hristos Isus. Pentru aceasta este nevoie de predarea vieții și a voinței Mântuitorului prezent. Dacă lucrul acesta se refuză, atunci omul rămâne, oricât de nobil și de ideal ar fi, sub legea păcatului și a morții. El este, așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu, „mort în greșeli și păcate” (Efeseni 2,1), „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12.). El trăiește o viață a morții – tot ce produce, ce face, ce reușește, aparține acestei lumi care a căzut sub judecata lui Dumnezeu. El nu ia nimic cu el în veșnicie, decât vina lui, el nu are nimic de care să se țină. Ce i-a fost scump, trebuie să lase în urmă – el nu moare ca să ia ființă, ci moare ca să moară.

Ar fi ușor de prezentat acest faliment total al unui om, în multele exemple ale sinucigașilor disperați, ale existențelor eșuate. Am putea prezenta imaginile unor bărbați plini de speranțe, foarte talentați, care și-au mistuit puterea în slujba poftelor carnale și apoi, dezgustați de viață, au ales sfârșitul disperării. De câte ori nu pocnește pistolul sinucigașului! Sau am putea să aruncăm o privire în acele saloane de bolnavi, în care victimele lipsei de scrupule a lumii bărbaților își încheie viața înșelată în ultimul stadiu al sifilisului incurabil, unii înjurând, alții plângând și alții indiferenți. În astfel de imagini luate din realitatea vieții stă limpede în fața tuturor ochilor acest „Mori ca să mori”. Mori, ca să mori pentru totdeauna – o strigă răzând batjocoritor marele înșelător, satan, care l-a înșelat pe om oferindu-i plăcerea

vieții pământești și savoarea păcatului, pentru a-i răpi viața veșnică, pentru a-i răpi harul lui Dumnezeu, pentru a-i răpi pacea la care l-a chemat Isus, pentru a-i răpi slava care a fost și pentru el scump răscumpărată pe crucea de pe Golgota.

Mori, ca să mori pentru totdeauna – iadul râde. Nu acesta a fost gândul lui Dumnezeu pentru viața unui om; dar în privința morții de cruce a Fiului lui Dumnezeu este scris: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3.)

Acest cuvânt nu vorbește numai despre acele existențe ruinate, ci la fel de serios și mai ales despre acelea care pentru prețul onoarei pământești, pentru câștigul pământesc și succesul pământesc L-au lăsat să stea nebăgat în seamă pe Mântuitorul care caută și cheamă, au trecut grăbiți pe lângă El, căutând raiul pe pământ. Scriptura spune: „De aceea, cu atât mai mult trebuie să dăm o mai mare atenție lucrurilor pe care le-am auzit, ca nu cumva să ne depărtăm de ele” (Evrei 2,1). Este imaginea unui curent care mână o barcă ce alunecă pe lângă singurul loc de acostare unde mai era posibil să apuce țarmul salvării. Este o asemănare cu acea imagine a Niagarei, unde puterea curentului îl mână pe orice om care nu ajunge în timp util la țarm, cu forță irezistibilă spre cascada care bubuie și vuieste, din care nu există salvare. Da, noi toți trebuie cu atât mai mult să luăm seama la cuvântul harului și al mântuirii, ca, târâți de curentul obișnuinței, îmbătați de lucrurile lumii trecătoare, să nu alunecăm pe lângă punctul mântuirii, despre care Cuvântul lui Dumnezeu vorbește așa de serios: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile” (Evrei 4,7).

Cunoști celebrul tablou „Goana după fericire”? Acea fantomă amăgitoare, acea femeie captivantă, care împrăștie aur și flori din cornul abundenței ei, îl ademenește după ea cu forță magnetică pe tânărul călăreț, care gonește după ea. Lângă el este însoțitorul întunecat și misterios care-l mână la pierzare și înaintea lui este prăpastia pe care n-o vede și în care trebuie să se prăbușească. Iată o făptură îmbrăcată în alb, care vrea să-l oprească și se aruncă spre el! Dar ea a fost culcată la pământ de copitele calului tânărului înșelat. S-o fi gândit pictorul la mama iubitoare, al cărei ochi a văzut mai departe decât privirea înșelată a fiului? Da, de câte ori nu încearcă dragostea de mamă și de tată să oprească drumul îndreptat spre pierzare al unui fiu plin de speranțe – aproape întotdeauna zadarnic. Câți fii nu merg pe calea păcatului, a rușinii, a beției, în timp ce mai poartă într-un buzunar scrisoarea unei mame iubitoare, care-l imploră și-l avertizează pe fiu să nu meargă mai departe pe calea păcatului. Dar eu cred că în acea făptură de lumină și dragoste, călcată în picioare, artistul a pictat inconștient o aducere aminte a Dragostei venite din cer, care S-a dat pe Sine Însăși ca să mântuiască ce era pierdut, o reprezentare a mâinilor străpunse care se întind spre cel orb, spre omul înstrăinat de Dumnezeu, ca să-i oprească și să-i întoarcă viața, dacă ar fi posibil.

Stăpânul acestei lumi nu-i înșeală pe toți oamenii cu alcool, cu pofta carnală sau cu câștigul de bani; el are și monede cu un sunet mai bun, ca să-i înșele cu mântuirea lor veșnică pe cei cu orientări nobile, pe cel cu concepții ideale: glorie și onoare, putere și influență, artă și știință, recunoaștere și activitate umană, ridicarea bunăstării, dreptate omenească, mândrie bărbătească și virtute stoică. Să te înalți pe asemenea culmi, să strălucești printre marii eroi și binefăcători ai neamului omenesc – nu este aceasta suficient ca să umpli o viață și să faci ca viața să aibă valoare?

Prietene, lasă-mă să-ți spun, dacă ți-ai atins ținta năzuită pe aceste căi înalte, dar nu ai viața veșnică în Hristos și pace cu Dumnezeu, dacă de dragul scopurilor tale înalte, ideale și de dragul succesului pământesc ai trecut pe lângă dragostea căutătoare, salvatoare, care te-a chemat la cruce, atunci sfârșitul va fi acel faliment veșnic: mori, ca să mori pentru totdeauna!

Nu vreau să mor! a strigat unul dintre marii noștri industriași, care dispunea de multe milioane. Nu vreau să mor – dar a trebuit să moară.

Iosif al II-lea al Austriei, unul dintre cei mai nobili care au stat pe un tron de domnitor, și-a văzut distruse dorințele de prosperitate pentru poporul lui; și conștient că viața lui fusese un faliment, a poruncit să i se scrie pe mormânt: „Aici se odihnește un prinț care a vrut binele,

dar ale cărui intenții n-au fost înțelese de nimeni.” El a murit copleșit de cunoștința dureroasă a unei vieți neroditoare. Fratele său, Leopold, a modificat inscripția funerară și acum sună așa: „Josepho secundo, qui saluti publicae vixit non diu, sed totus.” Nici o inscripție funerară și nici un monument, nici o laudă din partea oamenilor și nici o lacrimă de milă nu pot să înlocuiască ce a pierdut o viață trăită fără Isus.

În castelul Sanssouci⁶, Maiestatea Sa, împăratul, a pus să se amplaseze în urmă cu șase ani o statuie de marmură de o frumusețe ciudată, în camera mortuară a lui Frederic cel Mare. Pictorul l-a prezentat pe împărat așa cum ședea muribund în fotoliu.

În 17 august 1786, Frederic cel Mare și-a dat ultima suflare în una dintre nișele adânci ale ferestrelor acelei odăi, din care privirea trecea peste terasă, în parcul castelului. Statuia împăratului muribund acționează în locul acesta asupra privitorului ca o predică despre cuvântul: „Căci orice făptură este ca iarba și toată slava ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat și floarea a căzut” (1 Petru 1,24). Aici moartea și-a pus amprenta pe aceeași față din care odinioară ochii mari, albaștri de domnitor au privit plini de foc și de putere peste câmpurile biruinței de la Roßbach și Leuthen. Au trecut în zbor cei 46 de ani de guvernare, plini de activitate, încununați de glorie. Departe de eroul muribund sunt prietenii din plăcerea tinereții, generalii devotați și spiritele renumite care au fost cândva în Sanssouci oaspeții veseli ai împăratului.

Toate acestea au trecut, aici șade un bătrân singuratic. Mâna dreaptă, ridicată, se întinde ca și când ar vrea, deoarece totul se scufundă în fața ochilor, să mai apuce ceva care să rămână, din viața ce dispărea. Ce trist vorbește din fotoliu această figură fermecată despre aceea, că și cele mai mari personalități ale pământului trebuie să urmeze moartea atotbiruitoare, ca să pășească prin poarta întunecată a veșniciei pe acel alt tărâm în care nu ajunge puterea regală pământescă. Se văd și cei doi ogari credincioși, cum se lipesc de picioarele împăratului muribund. Ah, ei nu puteau să înlocuiască ce a lipsit în dragoste și bucurie anilor posomorâți și singuratici ai bătrâneții lui. Aceasta pare să se citească și pe fața împăratului. Aici sunt trăsături care vorbesc despre aceea, că în viața acestui erou încununat cu glorie a lipsit raza dragostei, singura care poate să facă fericită inima omului.

Afară, deasupra frontispiciului castelului, pe mijloc, Frederic pusesese să se aplice cu litere aurii inscripția: Sanssouci, - „Fără grijă!” Era adevărat? Ah, nu! Dar înăuntru, în camera mortuară, este o altă inscripție, scrisă de mâna lui Dumnezeu pe viața omului și pe toată măreția omului: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce!” (Geneza 3.19).

Aici este vorba despre una dintre cele mai mari personalități, despre împăratul care n-a vrut nimic, decât să fie primul slujitor al statului, care și-a consumat viața în muncă pentru poporul său și care și-a îndeplinit în fața ochilor lumii mândrul plan: să gândească, să trăiască și să moară ca un împărat.

El n-a fost un ucenic al lui Isus – el își zicea „filozoful de la Sanssouci”. Ca bărbat sincer a refuzat să pară altceva decât era. Corespunzător acestui fapt a fost și sfârșitul lui. Ce a fost în inima lui în fața morții, numai Dumnezeu știe. Pentru recunoașterea omenească, marele împărat a murit cu eroismul resemnării; el nu s-a temut de moarte, dar n-a avut nici o nădejde.

Lucrul acesta a fost prezentat de artist în mod magistral, impresionant. Cu atât mai adânc este efectul asupra unui privitor care intră în această cameră mortuară cu venerație patriotică în inimă pentru împăratul Prusiei. Ce înseamnă toată măreția, toată strălucirea și gloria pământului, dacă un om trebuie să plece în veșnicie fără să-L cunoască pe Isus, fără să aibă viața veșnică prin harul și sângele Mielului lui Dumnezeu?

Vântul poartă de departe, peste acoperișurile și grădinile orașului Potsdam, ceas de ceas, melodiile corale ale celestei din biserica garnizoanei. Jos, în biserică, în bolta îngustă, mică, în spatele amvonului, lângă sarcofagul simplu, de marmură, al împăratului-soldat, Frederic

⁶ Cele ce urmează aici au fost preluate din articolul ”Sanssouci”, din anul de apariție 1904 al lucrării „Sapie și scut”.

Wilhelm I, stă un alt sicriu, cioplit numai din scânduri negre, fără nici un ornament, fără nici o inscripție, - este sicriul lui Frederic cel Mare. El personal a poruncit așa. În porticurile înalte ale bisericii, sutele de steaguri cucerite povestesc despre toate acele victorii de pe câmpurile de luptă aproape nenumărate, prin care a fost ridicată măreția patriei noastre pământești. Dar sicriul celui mai mare biruitor prusac, în bolta joasă, vorbește despre vremelnicia întregii străluciri pământești și adresează cu putere privitorului tăcut întrebarea: Tu, făptură omenească, ce-ți rămâne ție când vei părăsi arena luptei și a slujirii? Și tu vei păși peste acel marcaj al graniței, care desparte timpul și veșnicia, vei părăsi ce ai avut și ce ai fost aici – ce-ți rămâne atunci? Poți tu să strigi de bucurie: Mie îmi rămâne Isus al meu! Îmi rămâne cununa mea veșnică! Îmi rămâne partea mea de moștenire din casa Tatălui, căci eu sus sunt copil și moștenitor, acolo unde nici o moarte nu frânge bucuria veșnică!?

Tu n-ai fost născut pentru o cunună pământească, cuvintele și deciziile tale nu-i mișcă, așa ca cele ale marelui împărat, pe domnitorii și popoarele Europei. Tu nu poți să produci prosperitate și înflorire la orașe și la sate ca acel domnitor, a cărui activitate grijulie a fost mai mare pe timp de pace decât în furtunile războiului, care a preschimbat mlaștini întinse în pământ roditor, care a dat poporului său o legislație nouă și experimentată, care s-a îngrijit de instrucția tineretului ca nimeni altul înaintea lui. Tu nu faci parte dintre oamenii sus-puși și personalitățile pământului, și totuși Dumnezeu te-a așezat în locul potrivit, ca să câștigi în timpul acesta grăbit o cunună veșnică. Dacă o vrei, atunci predă-te lui Isus, Prințului vieții, dă-i inima ta, adu-I vina ta și atunci vei putea, spălat cu sângele Mielului, să trăiești o viață al cărei rod rămâne veșnic.

Acolo, la sicriul marelui împărat, spiritul omenesc aude câte ceva despre freamătul curentului timpului, care îi poartă pe oameni, atât de tăcut și totuși atât de irezistibil de puternic, spre marele ocean al veșniciei. În acest curent plutesc dărâmăturile imperiilor sfărâmate ale pământului, ruinele măreției omenești dispărute. Fie că ochiul se fixează pe ruinele Ninivei, pe dărâmăturile Babilonului, pe piramidele Egiptului sau aici, pe sicriul simplu al celui mai mare dintre domnitorii de sânge și viță germană – peste valurile acestei scurgeri a vremii, peste cărțile istoriografiei omenești și peste monumentele cu care patria își cinstește binefăcătorii, domnitorii și eroii, va dăinui inscripția: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce!” De acest cuvânt, pronunțat de Dumnezeu veșnic în ziua căderii în păcat, încă n-a îndrăznit să se apropie nici o critică a Bibliei sau vreo filozofie a oamenilor. În fața acestui cuvânt se pleacă toată lumea. Și lui Moise, omul lui Dumnezeu, toți îi dau dreptate atunci când Îi spune Dumnezeului veșnic: „Tu îl întorci pe om în țărână și zici: „Întoarceți-vă, fii ai oamenilor!” Pentru că o mie de ani, în ochii Tăi, sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă de noapte” (Psalmul 90,3-4).

Este așa de bine în timpul prezent, când potopul copleșitor al evenimentelor zilnice, al cererilor profesionale și al luptelor spirituale care mențin omenirea într-o încordare febrilă – este așa de bine să stăm odată cu adevărat liniștiți și să apreciem ceea ce este trecător ca fiind trecător, astfel ca ceea ce este veșnic să fie recunoscut cu inima ca realitate adevărată a vieții. „Pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4,18).

În zilele prezente ale materialismului, poporul nostru riscă în toate stările sociale să mizeze totul pe ce este vizibil și să disprețuiască ce este acum invizibil, ce este veșnic, indestructibil.

„Țărână ești și în țărână te vei întoarce!” Aceasta scrie și deasupra vieții tale din clipa nașterii tale. Dar – Dumnezeu fie lăudat! – acesta nu este ultimul cuvânt al lui Dumnezeu pentru tine. Harul lui Dumnezeu îți deschide poarta spre bunurile veșnice. Fiul lui Dumnezeu a murit ca tu să trăiești. Spune deci: *Ai luat în posesie bunurile veșnice, care sunt ținta dorită de Dumnezeu a vieții tale pământești?* Permite să-ți fie numite: *Iertarea veșnică a întregii vini* prin sângele Mielului lui Dumnezeu. Moise spune în acel Psalm 90: „Ai pus nelegiuirile

noastre înaintea Ta, păcatele noastre ascunse în lumina feței Tale.” Ce adevăr serios pentru omul născut din țărână: el se grăbește în întâmpinarea judecății. Dar Evanghelia arată spre crucea de pe Golgota și strigă în potopul de păcătoși pierduți, vinovați: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care *ridică* păcatul lumii!” (Ioan 1,29). Ai apucat tu crezând, acest bun veșnic al împăcării cu Dumnezeu prin sângele Mielului? Ai venit sub har? Poți tu, în retrospectivă, privind drumul tău parcurs, să mărturisești bucuros înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor: Toată vina mea este ridicată prin sângele Mielului, toate petele sunt spălate, nimic nu mă desparte de harul lui Dumnezeu!?

Cel care poate să spună aceasta, acela mai are și un alt bun invizibil, unul veșnic, care nu se poate răpi: *Pacea lui Dumnezeu*. El privește din toilul luptelor vieții, din mijlocul acestui neam muribund, care se zbate, care suspină, la Isus cel înviat și prezent și spune împreună cu Pavel: „Căci El este pacea noastră!” (Efeseni 2,14). Ce fericire liniștită să cunoști locul de la inima lui Isus și să te cunoști pe tine însuși ca pe o oiță preaiubită a mării Sale turme, regăsită și ocrotită, pe care Păstorul o poartă pe umărul Lui și o ține bine cu brațe de dragoste veșnică! Pace, liniștită și adâncă pace chiar și în dorințe sfărâmate, chiar și în ziua încercării, chiar și la mormântul celui mai drag om, chiar și în dureri fizice, chiar și dacă sărăcești, și dacă ești insultat sau calomniat: pace ca un râu adânc! Cunoști asemenea oameni, care posedă acest dar prețios de nespus? Harul lui Dumnezeu îi conduce prin luptele și furtunile vieții; oamenii n-au nici o putere asupra acestor copii ai lui Dumnezeu, ei se odihnesc sub scutul atotputerniciei. Ei posedă în ceruri o moștenire minunată, care nu poate fi răpită și acesta este al treilea bun invizibil: *fericita nădejde a copiilor lui Dumnezeu*. Aceștia știu: Vom fi curând la Domnul. Îl vom privi în față pe Acela care ne-a iubit întâi, cu o iubire veșnică; despre Acela putem spune în smerenie profundă și bucurie fericită: Tu ești Acela care iubește sufletul meu! Tu ești ținta spre care mă grăbesc și la Tine mă așteaptă o cunună veșnică.

Nu te gândești tu că un asemenea creștinism este o putere victorioasă, pentru a străbate drumul în viața pământească cu capul sus, ca biruitor? Într-adevăr, aici sunt izvoare de putere, de dragoste, de înțelepciune și de perseverență, pe care lumea nu le cunoaște. O asemenea viață nu mai stă sub cuvântul: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce”, ci sub opusul lui: „Adevărat, adevărat vă spun, *cine crede în Mine are viața veșnică*” (Ioan 6,47). Cine are această viață, acela are voie să locuiască în adevăratul Sanssouci, în curțile lui Dumnezeu. Acolo îi înviorează Dumnezeul veșnic pe iubiții lui copii: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: bucurați-vă! Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape. *Nu vă îngrijiți de nimic*, ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4,4-7).

O, făptură omenească, ia-ți în stăpânire castelul Sanssouci, harul îți deschide poarta!

Nu te lăsa înșelat, ca la capătul drumului tău, când se va scufunda în fața ochilor tăi ceea ce ai avut, ce ai fost, ce ai valorat pe pământ, mâna ta să nu apuce în gol. Când în pragul veșniciei ochii tăi, care se sting, vor privi în sus după o nădejde care să poată lumina în sufletul tău, când inima ta va căuta toiagul pe care să se sprijine, dar nu va găsi nici unul – cine te poate ajuta? Au zburat anii de har în care dragostea lui Dumnezeu te-a căutat, iar în fața ta este veșnicia întunecoasă, nesfârșită, amenințătoare. Nici un prieten nu te însoțește, totul devine atât de singuratic în jurul tău. Chiar și pe ultimii îi lași în urmă, care stau plângând la patul tău, iar acel Unul, care cândva a vrut să te câștige, ca El să te mântuiască, să te poarte prin viață și prin moarte în slava lui Dumnezeu, - El este departe de tine. L-ai respins. Tu ai crezut că este mai bine să trăiești fără El. Acum mori, ca să mori pentru totdeauna. Viața a trecut și veșnicia este pierdută. Inima ta este plină de durere deznădăjduită. „Secerișul a trecut, vara s-a dus și noi tot nu suntem mântuiți ” (Ieremia 8,20).

Moartea nu înseamnă încetarea existenței; moartea este existența în locul care este departe de Dumnezeu, în acel spațiu de întuneric unde lipsește orice legătură cu Dumnezeu, unde nu

va mai fi găsit ceea ce-ți face inima fericită, nu se mai găsește ceea ce izvorăște din Dumnezeu: dragostea, bucuria, pacea, nădejdea, lumina, mângâierea, puterea. În locul chinului veșnic, al morții veșnice, unde viermele lor nu moare, unde flacăra care arde nu se stinge, acolo acționează alte forțe: teama, chinurile sufletești, acuzațiile conștiinței, disperarea, acel plâns fără lacrimi în durerea veșnică, acea furie scrâșnitoare din dinți împotriva marelui înșelător, plină de amărăciune și deznădejde. Ce privire în țara durerii veșnice! Nu acestea sunt gândurile lui Dumnezeu pentru viața ta, ci El vrea ca tu să străbați drumul vieții de mână cu Isus, într-o viață înnoită și ca tu apoi, când lucrul zilei va fi făcut, să spui, în pacea lui Dumnezeu, celor cărora le-ai fost scump: „Nu mă opriți, fiindcă DOMNUL mi-a dat reușită în călătoria mea; trimiteți-mă înapoi la stăpânul meu!” (Geneza 24,56.).

IV.

Ce rezultă pentru mine de aici?

De ce a venit respectabilul, bătrânul Nicodim în acea noapte la Domnul Isus? Învățătorul din Israel, teologul foarte stimat simțea că în ciuda virtuții și a religiozității, în ciuda cunoașterii Scripturilor și a ținerii conștiințioase a Legii, îi lipsea ceva. Lui i-a mers ca multor oameni din zilele noastre, ei simt locul gol din inima lor, ei nu sunt fericiți și totuși nu știu ce le lipsește. Omul este îngreunat, apăsător, nu prin vină conștientă, dar printr-un „ceva” inexplicabil; se pune o presiune, o durere pe inimă.

Omul poate avea multă cunoștință religioasă și totuși să nu poată să răspundă la această întrebare: ce îi lipsește inimii ca să ajungă la pace?

Pentru multe inimi omenești, cântecul marelui prinț al poezilor exprimă cel mai profund adevăr:

Sunt obosit de orice-aș face;
La ce bun durerea, cheful meu!
Dulce pace,
Vino, ah, vino-n pieptul meu!

Multe daruri înalte ale spiritului, multă cunoaștere și simțire profunde și un înalt simț al frumosului au locuit în spatele frunții foarte boltite a lui Goethe – dar nu pacea lui Dumnezeu, nu acel râu de viață pe care îl căuta Nicodim, a cărui taină i-a deschis-o Domnul: „Dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” - „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” - „Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. O viață nouă, viață de sus, prin Duhul Sfânt, viață veșnică dată prin har acelora care, crezând, L-au îmbrățișat pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel răstignit, ca pe Împăciuitorul, Chezașul și Mântuitorul lor – aceasta este taina creștinismului. O taină dezvăluită pentru oricine care se pleacă în fața Cuvântului lui Dumnezeu; o taină învăluită pentru toți cei care vor să dobândească fericirea prin voință proprie, prin putere proprie, fie în mod evlavios, fie nelegiuit, fie ideal, fie materialist. Pavel exprimă această taină evlavioasă în cuvintele: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2).

Tu, dragă omule, cu mintea ta mândră, care crezi că ar trebui să-ți meargă în viață mai bine decât celor care au plecat înaintea ta în plăcerea tinereții și în curajul tinereții – ai tu această viață? Ai tu pace cu Dumnezeu? Ai tu o nădejde care este nepieritoare, ai tu o țință a vieții pentru această călătorie, din care ziua de astăzi constituie o bucată de drum și din care tu nu știi câte zile mai urmează?

Mori și ia ființă! În limbajul adevărului divin aceasta înseamnă: Dă-ți la moarte eul născut în păcate, în timp ce te dedici Aceluia care spune: „*Eu* sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14,6). Mântuirea ta, pacea ta, nădejdea ta nu stau într-o învățătură sau cunoaștere religioasă, ci într-o Persoană minunată, prezentă. *Eu* sunt calea, Isus, Cel care îți strigă acesta este aproape de tine, atât de aproape încât îți citește gândurile inimii. Eu nu știu încotro ți-e îndreptată voința; dar aceasta știu, că tu nu ignori consecințele deciziilor tale, ba chiar nici măcar consecințele unui singur cuvânt pe care îl rostești. Tu alegi o țintă după propria ta voință, îți pui în joc puterea pentru ea, faci tot ce poți mai bine, dar încotro duce drumul tău, la ce dificultăți sau la ce succese, în ce lupte interioare sau exterioare, în ce înfășurări ale păcatelor și ale ispitelor – aceasta n-o știi. Nu vrei să-ți pui voința în mâna credincioșiei și a dragostei veșnice, care a venit din ceruri de dragul tău și a mers la cruce pentru tine? Pleacă-ți voința în fața voinței Aceluia care te iubește!

Să crezi înseamnă să te încredințezi lui Isus. În privința trecutului, să-I predai lui Isus vina și povara conștiinței, ca El să le arunce în marea de îndurare; în privința prezentului și a viitorului, să-L faci pe El Domn și Stăpân, ca El să guverneze în gândurile inimii tale, în deciziile vieții. Lasă voința ta proprie să moară și să domnească voința lui Isus!

Cauți tu propria ta măreție, vrei să devii ceva, să valorezi ceva? Leagă-ți fericirea numai de aceasta: să te iubească Domnul slavei. În inima lui Dumnezeu sunt planuri mai bune pentru viața ta, decât în capul tău. Ce vrea Isus să facă din tine are o valoare veșnică și un succes sigur. Lasă-te ca lutul în mâna olarului, ca mâna harului veșnic să-ți organizeze și să-ți formeze viața după planul dumnezeiesc. Lasă-ți ambiția să moară, așează-L pe Isus la cârma vieții tale cu încredere deplină. *Mori și ia ființă!* Aceasta a vrut Domnul să spună când a zis: „Căci oricine va voi să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, o va salva” (Marcu 8,35). Isus vrea să-ți dea o altă viață. Nu una nesigură, nedefinită, ci o viață nouă, limpede, conștientă, astfel încât tu însuși să poți mărturisi cu adevărat: am viața veșnică.

Am pace-n Isus cum am vrut,
Pace cum n-am cunoscut.
Bucuros privesc în sus,
De când mă-ncred în Isus.

Creștinismul adevărat nu este numai taina trăită a iertării întregii vini, ci trăirea siguranței harului, a înfierii de către Dumnezeu; el îți aduce inimii perspectiva sigură a slavei veșnice.

O, dragă omule fără pace, cât timp vrei să zăbovești în țara deznădejdiei? Cât timp vrei să călătorești în râul lumii pierdute? *Mori și ia ființă!* Dă la moarte ceea ce te face nefericit: povara păcatului, mândria și voința proprie; pleacă-te în fața celei mai înalte și mai mărețe Maiestăți, care a venit aici pe pământ în Persoană, în fața lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca El să rostească asupra vieții tale cuvântul Său de har: „Să fie lumină! Să fie pace! Să fie viață!”

Dacă ai cuprins toate acestea în inima ta și ai înțeles la ce te cheamă harul, atunci spune-I Domnului sfânt, prezent, hotărârea voinței tale, dacă vrei să I te dai Lui. Dumnezeu îți spune: „Fiul meu, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele” (Proverbe 23,26). Fericit ceasul în care o inimă sinceră se deschide pentru Domnul, care bate la ușa ei! El nu va ezita să intre. Din această singură hotărâre a inimii: „O, Isuse, mă predau Ție!” se va naște o viață nouă pentru timpul acesta, ba chiar o veșnicie plină de pace și slavă.

Nr.13 Ismael

*Isus a spus: În lume veți avea necazuri,
dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16,33)*

Geneza 21,14

Tu, tăcută, maiestuoasă,
Pustia Beer-Şeba!
Peste tine, pe bolta cerească,
Mingea de foc a lui Dumnezeu,
A trecut în haină-mpăratească.
Acum, sătulă de jar, zaci așa.

Cu nori fără strălucire,
Apusul în violaceu
Se duce tăcut. – În depărtare
Se-nalță stânci cenușii spre cer;
Din zile străvechi, fără schimbare,
Ca monument le-nalță Dumnezeu.

În rest, atât cât văd ochii,
În jur doar nisip auriu,
În valuri lungi, din ultima furtună.
Liniște de moarte! – Doar vreun strigăt
De jivină prin văzduh răsună,
Ce-și găsește drumul în pustiu.

Chiar e liniște de moarte? –
Nu respirăm. Ascultăm spre-nalt.
O, ce tăcut! Se-aude tăcerea;
Şopârle, păianjeni suri, uscați,
Nu-și lasă blocată trecătoarea,
Țâşnesc tăcuți din nisipul cald.

Dar nu cumva, un alt sunet
Undeva s-a auzit?
Tăcere! – Şi din nou! – Ca purtată
Prin aerul greu, apăsător,
Vine-o tânguire-ndepărtată;
Pân-aici vreun om să fi-ndrăznit?

Din drumul caravelor vine,
Inconfundabil și viu. –
Haide! – Da, chiar în apropiere,
O făptură plângând vei găsi.
Tablou de jale! Om în durere,
Cum ai ajuns în acest pustiu?

* * *

Mâinile-n poală frângându-și,
O femeie, biet om părăsit,
În sus, spre țara cea-ndepărtată,
Cu privirea pierdută căutând.
Cu haine din păr de capră-mbrăcată,
Trupul e protector învelit.

Părul lung și negru-atârnă,
Încălcit și despletit;
Trupul tânjește după vânt, răcoare,
De care a dus lipsă mult timp.
Mai greu decât setea, clima-apăsătoare,
E-adâncul inimii, de mângâieri lipsit.

Psalmul 142,4
„Agar! Tu ești? Roaba lui Sarai,
Foarte înzestrată mereu?
Tu, pe-această cale necroită?
Tu-nsetezi sub al pustiei jar?
Tu, izgonită și părăsită?
Nimeni nu-ntreabă de sufletul tău?”

Geneza 16,
7-ș.a.m.d.
Geneza 16,4-5
Da, ea-i! Pentru-a doua oară
În deșertul pustiit.
Pe-atunci, când Domnul, din îndurare,
I-a promis ei - nu lui Serai - un fiu,
A-ndrăznit stăpânei, în gura mare,
Să-i vorbească rău, nehibzuit.

Ea a râs de stăpâna stearpă!
Mânia Saraiei s-a-ntețit
Și ea a fugit în singurătate,
Dumnezeu căință ei i-a dat
Și din drumul de pustietate
A-ntors-o cu suflet pocăit.

Geneza 21,9
Azi? – Nu ea-i cea vinovată!
Ismael, fiul, unicu-i,
El, cu anii lui, cei paisprezece,
Calea rea a mamei a urmat:
El nu și-a pus frâu limbii zevzece
Și – pedeapsa-i plata păcatului. –

Urmele-n nisip rămase,
Arată pașii a doi.
„Agar! Sărmano, vino-ți în fire!
Oare gura ta a amuțit?
Unde-i Ismael? E-n părăsire?
Fără tine-i oriunde-n nevoi!”

„L-am abandonat; e-acolo,
Sub acel tufiș, pe sol,
Să nu-l văd murind; mi-e milă de el.
Cu apă și pâine încărcăți,
Avraam ne-a trimis de la Betel.
Ei, și-acum? – Burduful zace gol!”

Jalnic plânsul ei răsună
Prin pustiul liniștit.
„Doamne, oare nu mai ești în viață?
Mie și iubitului meu fiu,
Nu ne pui un strop de apă-n față?
Iată, Doamne, vezi ce am pățit!”

* * *

Dinspre tufiș, cu sughițuri,
Un plâns încet, epuizat.
Pe cearceaful alb aproape se stinge,
Scumpa făptură-a odorului ei;
Însetat, buzele uscate-și linge;
...Dumnezeu nu știe că s-a rugat?

Să gândească nu mai poate,
Cunoștința i-a pierit.
...Parcă-a fost o rază mai ‘nainte...
...Parcă vorbește tare cineva...
Nu mai poate să-nțeleagă cuvinte,
El, sărman, micuț, fiu preaiubit!

* * *

Da, o lucire senină,
Norii s-au împrăștiat;
Din fața tronului, din lumină,
Îngerul DOMNULUI le-a spus blând
Celor părăsiți, ce-n plâns se-alină;
Agar ascultă ne-ntârziat. –

„Agar! Ce-i cu tine, Agar?
O, nu te teme, Agar!
Că Domnul se îndură de tine,
În ceasul acesta vei afla!
Crede, veșnice brațe sunt sub tine,
Deasupra - lumină veșnică de har.

Deuteronom 33,27

Așa-i al fiului tău nume;
„Ismael” – „DOMNUL a auzit!”
Du-te-acum la întâiul tău născut,
Ia-l, ține-l bine în mâna ta;

El doarme-ntre spini, în pace, plăcut;
Să-l salvez, aceasta am dorit!

Vreau să-l fac măreț și mare!”
Timidă se scoală Agar.
Unde-i apa? – E chiar la picioare –
Dumnezeu îi deschide ochii-acum -
Ea ved-o fântână țâșnitoare,
Un izvor argintiu, pur și clar. –

Osea 13,5

De-adevăr e biruită;
Ia burduful fără ocoliș,
Îl umple cu ape limpezi, grabnic
Și-i duce, uitând de setea ei,
Setosului din țara de jărat,ic,
Odoorului ei de sub tufiș.

Isaia 58,11

A udat buzele-i lipite -
El s-a trezit – a băut:
Cum vine din nisipul fierbinte
Apă proaspătă, el nu s-a gândit;
„Ismael, pe locul de mai ‘nainte,
Dumnezeu un loc de izvoare ne-a făcut!”

Încet, ca de foarte departe,
Duhul lui a revenit.
Viață nouă-i curge-n mădulare;
Agar îl privește ca visând.
„Ismael, te am în continuare!”
O fericire fără sfârșit! -

Ridicat acum de mama,
Întremat, poate să stea.
Mamă, arată-mi noile izvoare,
Pe care DOMNUL ți le-a arătat!”
Fericiti, la știutele izvoare,
Se duc fiu și mamă ca să bea.

Osea 2,14-15

La a DOMNULUI fântână,
Cu recunoștință stau;
Da, alte cântări acum răsună,
Decât mai înainte-n pustiu. - - -
Agar, cântă-n pustiu o cântare bună,
Cum în tinerețea ta erau!

Duhul lui Dumnezeu, din gura ei,
O cântare nouă a desprins;
După vremuri fără cântări, măhnite,
Ce râu curge de pe buzele ei!
Pe harfa cu corzile sărite,

Mâna lui Dumnezeu corzi noi a-ntins.

&&&

Psalmul 40

L-am aşteptat pe Domnul,
Spre mine S-a aplecat;
Din străfund mi-a auzit ruga adâncă,
Din fundul mocirlei El m-a scos;
Ca să-mi pună picioarele pe stâncă,
Paşilor mei o cale le-a arătat.

Noi cântări mi-a dat şi-o inimă
Plină de încredere fiind;
Mulţi salvarea mea o s-o vadă,
Temători pe Domnul vor aştepta.
În ziua luptei tăcuţi o să şadă,
Salvarea Sa pentru ei privind.

Plângerile lui
Ieremia 3,25-33

Ferice de cine-n Domnul
S-a-ncrezut şi buzele şi-a vegheat,
De cel ce-n faţa Lui tace-n ţărână,
Când drumul duce-n negre pustii:
Spre mine aplecat să rămână,
Pe El, pe Domnul L-am aşteptat.

Marea Ta de minuni şi gânduri,
Felurit Ţi-ai arătat
Pentru mine, cu prietenie;
Numărul lor e nemărginit!
Numele Tău lăudat să fie!
Ţie-Ţi sunt, Domnul meu, dedicat!

Voia Ta fac cu plăcere,
Cuvântul Tău e desfătarea mea!
Nu-Ţi voi tăinui credincioşia;
Voi istorisi ce ai făcut
Şi cum mi-ai obţinut mântuirea!
Cunosc toată bunătatea Ta!

Ferice de cine-n Domnul
S-a-ncrezut şi buzele şi-a vegheat,
De cel ce-n faţa Lui tace-n ţărână,
Când drumul duce-n negre pustii:
Spre mine aplecat să rămână,
Pe El, pe Domnul L-am aşteptat.

Nicicând, Doamne-a Ta-ndurare,
Nu-mi opri! Dă-mi-o mereu!
Doamne, să mă mântuieşti să-Ţi placă,
Oricând scut şi pavăză să-mi fii!

De Tine, de Cuvântul Tău mă leagă,
Clipă de clipă, Dumnezeuul meu!

Ai Tăi veșnic să rostească:
Domnul fie preamărit!
DOMNUL căile de-ți cârmuiește,
Chiar de ești sărac, nenorocit,
DOMNUL la tine de se gândește,
Inimă, mai mult ce ți-ai dorit?

Ferice de cine-n Domnul
S-a-ncrezut și buzele și-a vegheat,
De cel ce-n fața Lui tace-n țărână,
Când drumul duce-n negre pustii:
Spre mine aplecat să rămână,
Pe El, pe Domnul, L-am așteptat.”

* * *

Psalmul 78,15;
Isaia 35.6-7;
41,18; 43,20;
Evrei 10,35-36;

Cândva, dacă în pustie,
Isus va duce drumul tău,
Ismael al tău de-i ars de soare,
Nădejdea vieții tale de s-a dus -
Rabdă! – Valea-n grădină de izvoare
Îți preschimbă Dumnezeuul tău. -

* * *

„Căci DOMNUL te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită și cu duhul întristat, ca pe o soție din tinerețe, care a fost alungată”, zice Dumnezeuul tău.

„Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mari îndurări. Într-o izbucnire de mânie, Îmi ascusesem o clipă fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o bunătate veșnică”, zice DOMNUL, Răscumpărătorul tău.” Isaia 54,6-8.

A. v. V.